

Giới thiệu Bô Câu Không Đưa Thư

Truyện Bô Câu Không Đưa Thư của tác giả Việt Nam nổi tiếng Nguyễn Nhật Ánh. Câu chuyện bắt đầu từ lá thư làm quen để trong học bàn của Thực, trong bộ ba Xuyên, Thực, Cúc Hương.

Lá thư chân tình đã thu hút sự tò mò của bộ ba, và họ bị cuốn hút vào trò chơi với người giấu mặt, dần hồi kéo theo Phán củi, anh chàng xấu xí vụng về của lớp làm quân sư và giúp xướng họa thơ. Cuộc truy tìm dần mọi người đến nhiều hiểu lầm tai hại và cả những bất ngờ thú vị. Và điều bất ngờ cuối cùng đã được phát hiện quá muộn. Vì sao? Xin để cho bạn đọc tự khám phá...

Bạn đang đọc truyện *Bô Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1

Thực sẫm soi tờ giấy trên tay. Nó phân vân lật tới lật lui, chưa biết tính thế nào. Chiều hôm qua, lúc thò tay vào ngăn bàn, nó tình cờ phát hiện ra tờ giấy này. Trong đó chỉ vền vện có mấy dòng, được viết bằng lối chữ in hoa.

Đọc thoáng qua, Thực bắt giác đồ bưng mặt: “Cho mình làm quen với. Mình ở lớp buổi sáng, ngồi cùng chỗ với bạn đấy. Nếu không nỡ từ chối, bạn viết ỉnh vài chữ. Thành thật cảm tạ. Rất mong hồi âm”. “Lá thư” chỉ ngắn ngủi có vậy. Bên dưới ký tên: Phong Khê. Thực vốn nhút nhát, lại cả thẹn. Nó chưa gặp phải kiểu làm quen đường đột như thế này bao giờ. Từ hôm qua đến giờ, “lá thư” của anh chàng Phong Khê chưa rõ mặt mũi nọ cứ bắt Thực nghĩ ngợi hoài. Đã mấy lần, Thực định hỏi ý kiến Xuyên và Cúc Hương, nhưng lại sợ tụi nó chọc, thực đành giấu nhem. Ai chứ con Xuyên và Cúc Hương đã mở miệng chọc ghẹo, Thực chỉ có nước bịt tai quay mặt đi chỗ khác.

Loay hoay một hồi, không biết xử sự thế nào, Thực khẽ buông tiếng thở dài. Nó không biết nên phớt lờ hay nên trả lời. Và nếu trả lời thì phải viết những gì. Năm ngoái, Cúc Hương cũng rơi vô một tình huống tương tự, thậm chí còn “ghê gớm” hơn. Hùng quần nhét thư “tổng tình” vào ngăn bàn, lại còn đe dọa “nếu không trả lời, Cúc Hương sẽ ân hận”, nghe phát khiếp! Nhưng Cúc Hương bản lĩnh hơn Thực nhiều. Nó thẳng tay ném những “tối hậu thư” của Hùng quần vào sọt rác. Lúc cao hứng, nó còn giở thư ra cho Xuyên và Thực cùng đọc. Cả ba vừa “phân tích” vừa cười ngặt nghẽo.

Thực không dám hành động như Cúc Hương. Cái câu “nếu không nỡ từ chối” khiến Thực thấy tội tội. Hơn nữa, anh chàng Phong Khê khác xa Hùng quần.

Anh ta không hề dọa dẫm Thực.

Đang thả hồn theo những ý nghĩ vẩn vơ, Thực bỗng giật bắn người khi nghe tiếng Cúc Hương đột ngột vang lên sau lưng:

- Làm gì ngồi thần thờ vậy, cô nương?

- À, à... tao có làm gì đâu...

Thực lúng túng đáp. Vừa nói nó vừa hấp tấp vo tròn tờ giấy lại, giấu trong lòng bàn tay.

Cúc Hương vẫn thản nhiên:- Mày đang ôn bài hả?

Nghe Cúc Hương hỏi vậy, Thực mừng như bắt được vàng. Nó mau mắn:- Ủ, tao đang ôn lại bài Hóa.

Đột nhiên Cúc Hương đổi giọng. Đang tươi cười, nó bỗng nghiêm mặt:

- Thôi đi, đừng có dốt! Mày không qua mặt nổi tao đâu! Hãy khai thật đi!

Thái độ của Cúc Hương khiến Thực đâm chột dạ. Nó ấp úng:- Tao đang... ôn lại bài hóa thật mà!

- Hừ, hóa! Hóa phép thì có! - Cúc Hương hất mái tóc - Mày ôn bài sao tao không thấy mày giờ tập?

- Tập hả? - Thực liếm môi - Tao cất vào rồi!

- Mày cất trong lòng bàn tay mày chứ gì? - Giọng Cúc Hương bỗng trở nên tinh quái.

Thực đỏ mặt hèn. Nó nhìn sững Cúc Hương:- Sao mày biết?

- Tao đứng sau lưng mày này giờ sao không biết! - Cúc Hương vừa cười hì hì vừa chìa tay ra - Đưa tao coi thử cái gì vậy! Thư tình phải không?

Biết không thể giấu được, Thục đành bèn lén chìa tờ giấy nhàu nát trong tay ra.

Vừa liếc mắt qua tờ giấy, Cúc Hương đã ré lên:

- Trời ơi, tình dữ chưa! “Cho mình làm quen với”, mùi còn hơn Vũ Linh ca vọng cổ.

- Mày đừng có nói bậy! - Thục đỏ mặt cự nự.

Cúc Hương hươ hươ tờ giấy trước mặt, chun mũi chọc:

- Tao nói có sách sách có chứng đẳng hoàng mà mày dám kêu tao nói bậy hả!

Đúng lúc đó, Xuyên ôm cặp bước vào. Nó liếc quanh lớp một vòng rồi rào bước lại chỗ Cúc Hương:

- Làm gì mà hò hét om sòm vậy?

Cúc Hương làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Có đưa tờ tình với con Thục.

- Tờ tình đâu mà tờ tình! Mày chỉ toàn phịa! - Thục nhăn nhó.

Nhưng Xuyên chẳng buồn để ý đến Thục. Nó giật tờ giấy trên tay Cúc Hương:

- Đưa “tang vật” tao xem!

Trong khi Thục ngồi chết trân thì Xuyên nheo mắt “nghiên cứu” lá thư. Một lát, nó gật gù bình luận:

- Thống thiết còn hơn kèm đảm ma!

Cúc Hương tròn mắt:

- Nghĩa là sao?

Xuyên chậm rãi:

- Nghĩa là lá thư tình này đủ sức làm rơi lệ những người dễ yếu lòng như con Thục. “Thành thật cảm tạ” nghe na ná như là “thành kính phân ưu”, có vẻ như muốn chia buồn cùng gia quyến....

Đang ngồi yên, Thục bỗng nhảy dựng lên:

- Nè, nè, đừng có trù ẻo ghen mày! Nhà tao sống nhẵn hết, mày đừng có nói xui!

Xuyên lừ mắt nhìn Thục:

- Tội mày “tư thông” với “địch”, tao chưa phạt, giờ còn bày đặt la lối nữa hả!

- Tao tư thông gì đâu...

Không để cho Thục nói dứt câu, Xuyên chìa tờ giấy ra:- Chứ lá thư này ở đâu ra?- Thì ở trong ngăn bàn.

- Phong Khê là “thằng giặc” nào?

- Ai mà biết! Tao cũng chỉ mới thấy tên đó lần đầu.

Cúc Hương thỉnh linh hỏi chen ngang:

- Nó gửi ày hồi nào?

Thục ngập ngừng:

- ... ờ... hôm qua.

- Thấy chưa! - Cúc Hương reo lên - Rõ ràng là có “vấn đề”. Nếu mày không có “ý đồ đen tối” thì tại sao mày lén lút giấu lá thư từ hôm qua đến giờ không cho ai biết?

- Tao định nói cho tụi mày biết ngay lúc đó nhưng tao sợ...

Xuyến hừ mũi:

- Sợ gì? Mày sợ tui tao ngăn cản “mối tình vĩ đại và cảm động” của mày phải không?
- Bậy! - Thực chớp chớp mắt - Tao chỉ sợ tui mày chộc!

Cúc Hương nhún vai, buông thông:- Đúng là có tật giật mình! Ông bà nói đâu có sai!

Xuyến gật gật đầu tỉnh phụ họa theo Cúc Hương, bỗng nó nhìn thấy Thực cắn chặt môi, đôi mắt sắp sửa rom róm, nó hoảng hốt cầm tay Thực lay lay, miệng rồi rít:

- Tui tao giỡn chơi chút xíu mà!

Cúc Hương cũng vội vàng lên tiếng:

- Thôi, nín đi cô nương! Đừng có mà nhè ra giữa lớp! Lớp trưởng Hoàng Hòa đang nhìn mày kìa!
- Kệ nó! - Thực vùng vằng.
- Trời ơi, lớp trưởng mà mày dám kêu bằng nó! Tao méc bây giờ!
- Cho mày méc!
- Đừng có dóc! Mày sợ tao méc thấy mò! Hoàng Hòa đẹp trai nhất lớp. Lại để ý mày.

Thực hừ một tiếng:

- Nhưng mà tao không để ý nó!

Cúc Hương nháy mắt:

- Mày để ý anh chàng Phong Khê kia chứ gì?

Nghe Cúc Hương nói vậy, không để cho Thực kịp phản ứng, Xuyến đã vội vã xua tay:- Thôi, đừng chọc con Thực nữa! - Rồi quay sang Thực, Xuyến cười cười nói tiếp - Mày không để ý tên Phong Khê này nhưng hần thì để ý mày phải không?

- Tao đâu có biết! - Thực thật thà - Tao chỉ nghĩ hần muốn làm quen thôi!

Cúc Hương vọt miệng:

- Hần để ý hay hần đòi làm quen, chuyện đó không quan trọng. Vấn đề là mày có định “hồi âm” cho hần hay không!

Thực ngẩn người ra:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tao đang định hỏi ý kiến tui mày.

Cúc Hương liếc liếc Xuyến:

- Sao mày?

Xuyến tỉnh bơ:

- Thì hồi âm chứ sao! Hần chả i ôi “bạn viết ỉnh vài chữ” là gì!

Cúc Hương tròn mắt:

- Hồi âm cho tên nhãi nhép đó? Tui buổi sáng tức là tui 11A3, lớp đàn em mình! Chẳng lẽ...

Cúc Hương chưa nói hết câu, Xuyến đã hừ giọng cắt ngang:

- Chính vì tui nó cả gan trêu vào các chị, các chị cần phải hồi âm! Tui mình phải dạy cho “bọn trẻ” một bài học!

Về mặt nghiêm nghị của Xuyến khiến Cúc Hương phì cười. Nó khoái chỉ hỏi:

- Nhưng mà ai “dạy”?- Tất nhiên là con Thực! Thư gửi cho nó mà! Nghe nhấc tới mình, Thực giẫy nảy:
- Thôi, thôi, tui mày muốn làm gì thì làm! Tao không biết “dạy dỗ” gì hết! Đừng có ép tao!

- Thôi được! - Xuyên thở một hơi dài thường thướt, ra vẻ bất đắc dĩ - Nếu mày không nở ra tay thì để tao. Tao sẽ đại diện ày viết thư “dạy dỗ” thằng nhóc đó!

Xuyên vừa nói dứt câu, Cúc Hương đã nhanh tay xé “rẹt” một tờ giấy trong tập, hí hửng chìa ra:

- Giấy nè!

Xuyên cầm lấy tờ giấy. Nhưng nó chưa viết ngay mà lại lui cui mò cặp.

- Gì nữa vậy? - Cúc Hương ngạc nhiên hỏi.

- Chờ tao một chút! Tao đang tìm... đồ dùng dạy học!

- Đồ dùng dạy học?

- Ủ, muốn “dạy dỗ” có hiệu quả, cần phải có “đồ dùng dạy học”. Xuyên vừa thò tay vào cặp vừa trả lời ồm ồm. Cúc Hương và Thục cứ thắc mắc không hiểu Xuyên định tìm vật gì trong đó. Hai đứa ngồi ngây người hồi hộp theo dõi từng cử động của nhỏ bạn tình quái.

Lục lọi một hồi, Xuyên từ từ lấy ra... một cây kẹo.

Trong khi Thục thờ phào thì Cúc Hương bĩu môi thất vọng:

- Tưởng gì! Đồ dùng dạy học của mày đó hả?

Xuyên nheo mắt:

- Sao? Không được hả?

Cúc Hương lộ vẻ bất bình:

- Như vậy là mày “thương” chứ đâu có “phạt” hần!

- Mày không biết gì hết! - Giọng Xuyên ranh mãnh - Đối với những đứa tham ăn như mày và con Thục thì đây là cây kẹo, còn đối với tên tiểu tử đó, đây lại là... viên thuốc chuột bọc đường!

Nói xong, Xuyên lẹ làng rút cuốn tập trong cặp ra, kê tờ giấy lên và bắt đầu viết thư phúc đáp. Cúc Hương và Thục ngồi châu rìa hai bên, chụm đầu dòm.

Nhưng Xuyên vừa hí hoáy bốn chữ “Phong Khê hiền đệ”, Cúc Hương đã bĩu môi:

- Văn chương kiếm hiệp ba xu! Sặc mùi phim Hồng Kông!

Xuyên tự ái:

- Chứ theo mày, phải gọi hần như thế nào?

- Cứ viết là “Gửi bé Phong Khê”! - Hay lắm! - Xuyên gật gù khen - Không ngờ thỉnh thoảng mày cũng nói được một câu thông minh!

Nói xong, Xuyên lấy một tờ giấy khác, nắn nót viết:

“Gửi bé Phong Khê,

Chị ngạc nhiên vô cùng khi nhận được thư bé. Có lẽ bé quá gà hay sao, chứ lớp chị đâu có tổ chức “Câu lạc bộ làm quen” hay “Tìm bạn bốn phương” mà bé biên thư đòi “kết bạn tâm tình”! Hơn nữa, bé trẻ người non dạ tuổi còn nhỏ nên chú tâm học hành, chớ đùa đòi vớ vẩn, kéo treo cao té nặng. Nghĩ tình chị em, chị tặng bé một cây kẹo ăn au lón và nhớ đừng có đại dốt treu vào chị nữa! Good-bye bé nhé!”.

Xuyên viết tới đâu, Cúc Hương ôm bụng cười tới đó. Nó la lên:

- Trời đất ơi! Mày muốn “giết” chết tươi “thằng bé” sao Xuyên?

- Cho hần chết! - Xuyên trợn mắt - Ai bảo hần dám treu vào con Thục nhà bà!

Thục cũng không nhịn được cười. Nhưng mặt nó thoáng lộ vẻ áy náy. Nó nhìn Xuyên, ngập ngừng:

- Mày viết “ác” quá!

- Ác gì mà ác! - Xuyên hừ mũi - Đã “dạy dỗ” thì phải nghiêm khắc chứ!

Thực chép miệng:

- Tao sợ anh chàng Phong Khê xấu hổ đến bỏ học mất.
- Hấn không bỏ học đâu! Nhưng chắc hấn sẽ bỏ cái trò dấm dúi thư tình vào ngăn bàn của mày!
- Thư tình! - Thực “hứ” một tiếng - Mày sao giống y như con Cúc Hương! Lúc nào cũng nói bậy!
- Ủ thôi, không phải thư tình. Thư làm quen vậy.

Vừa cười hi hi, Xuyên vừa đặt lá thư hồi âm vừa viết vào ngăn bàn của Thực. Xong, nó chặn cây kẹo lên trên. Nó làm việc đó với một bộ dạng hí hửng hệt như Phật Tổ lúc đề Tôn Ngộ Không dưới năm ngọn núi Ngũ Hành vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chương 2

Đúng như Xuyên dự đoán, ngày hôm sau chẳng có gì lạ xảy ra. Vừa ngồi vào chỗ, Thực hồi hộp thò tay vào ngăn bàn nhưng chẳng có tờ giấy nào trong đó.

Cúc Hương chấp hai tay:

- Mô Phật! Thế là trời yên bể lặng! Con Xuyên tài thật!

Xuyên ngó Thực:

- Cục kẹo còn không?
- Không, Xuyên gật gù:
- Thằng bé này ngoan thật! Cho gì lấy đó!

Thực liếc Xuyên, không hiểu bạn mình khen thật hay khen xỏ. Tự nhiên Thực thấy tội nghiệp anh chàng Phong Khê nọ. Khi đọc lá thư độc địa của Xuyên, chắc anh ta ngượng lắm. Và chắc có cho kẹo, anh ta cũng chẳng bao giờ dám làm quen với đám nữ yêu này nữa. Nghĩ tới đó, bỗng nhiên Thực bật cười: Xuyên chẳng đã cho kẹo anh ta làm gì?

Thấy Thực tự nhiên phá lên cười, Xuyên tò mò:

- Mày cười cái gì vậy?
- Chẳng có gì hết! Tự nhiên tao tức cười vậy thôi!

Xuyên nguýt Thực:

- Tự nhiên mà cười! Đồ con gái vô duyên!

Thực chưa kịp phản trần, Cúc Hương đã chen vào, giọng thùng thình:

- Con Thực muốn cười cứ việc cười, nhưng ngày mai đừng có quên nghĩa vụ của mình!

Thực trố mắt:

- Nghĩa vụ gì?

Cúc Hương thân nhiên:

- Dẫn tao và con Xuyên đi ăn chè đậu đỏ bánh lọt.

Thực nhăn mặt:

- Nghĩa vụ gì kỳ vậy?

- Chẳng có kỳ gì hết! - Cúc Hương nhún vai - Không có tội tao, làm sao mày tai qua nạn khỏi được! Thằng Phong Khê sẽ bám mày tới già!

Thấy Thực cứ tròn mắt ngẩn ngơ, Xuyên vọt miệng bồi thêm:

Nếu mày không chịu, tội tao nhấn tên Phong Khê đó viết thư “tỏ tình” tiếp à! Lời hăm he của Xuyên khiến Thực giật bắn người. Nó vội vã gật đầu:

- Được, được! Tao chịu! Thái độ hốt hoảng của thực khiến Xuyên và Cúc Hương nhìn nhau cười khúc khích. Nhưng Thực chưa kịp thực hiện “nghĩa vụ” của mình thì biến cố đã xảy ra.

Đầu giờ chiều hôm sau, Xuyên vừa ôm cặp tới cửa lớp đã thấy Thực ngồi sẵn đằng bàn, trước mặt nó là một trái ổi to tướng nom thật “quyến rũ”.

Xuyên vừa bước lại vừa liếc trái ổi, miệng bô bô:

- Trái ổi này trông ngon mắt thật, nhưng chỉ có thể dùng “tráng miệng” thôi, không thay thế đậu đỏ bánh lọt được đâu à nhen!

Thực cắn môi:

- Trái ổi này đâu phải của tao!

Xuyên ngạc nhiên:

- Không phải của mày chứ của ai?

Thực không đáp. Nó chia tờ giấy đang cầm trong tay cho Xuyên.

Vừa liếc nhìn qua, Xuyên đã nhận ngay ra những chữ in hoa quen thuộc, liền sùng sốt buột miệng:

- Ủa! Lại là hần!

Đúng lúc đó, Cúc Hương bước vào. Thấy Xuyên cầm tờ giấy trên tay, Cúc Hương hỏi liền:

- Gì vậy mày? Bản tự kiểm hả?

Xuyên lườm Cúc Hương:

- Tự kiểm là mày tự kiểm đó! Đây là “đơn xin làm quen” của thằng nhãi hôm nọ!

Cúc Hương há hốc miệng:

- Phong Khê?

Xuyên hừ mũi:

- Ngoài thằng gặc đó ra, còn ai vào đây nữa! - Trời ơi, bộ tên này điếc không sợ súng chắc? Xuyên tặc lưỡi:

- Hần chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Tao sẽ có cách làm cho hần sợ tới già!

Cúc Hương không quan tâm đến lời dọa dẫm của Xuyên. Nó tò mò nhìn tờ giấy:

- Hần viết gì trong đó vậy?

- Tao đã xem đâu!

Nói xong, cả hai chụm đầu vào tờ giấy.

Thư viết:

“Bạn thân mến,

Mình thật lòng muốn làm quen với bạn chứ không có ý trêu bạn như bạn nghĩ đâu! Mình cũng không phải là “bé”. So về tuổi tác, có lẽ mình lớn hơn bạn một, hai tuổi. Nhưng vì hồi nhỏ, mình nghỉ học một, hai năm nên hiện nay mình học kém bạn một lớp. Mình đã nhận được cây kẹo của bạn. Mình để dành chứ không ăn. Và gửi tặng bạn món quà nho nhỏ gọi là đáp lễ. Dù sao mình cũng gửi đến bạn lòng cảm ơn và thán phục.

Ký tên: Phong Khê.”

Đọc xong lá thư, Cúc Hương hỏi ngay:

- Hắn gửi tặng món quà gì đâu?

Xuyến chỉ trái ổi trước mặt Thục:

- Kia kia!

Cúc Hương chớp lấy trái ổi, sấm soi rồi buột miệng:

- Chắc, tên này cũng biết điều đấy chứ!

Xuyến bấu môi:

- Biết “mua chuộc” thì có!

Thục nãy giờ ngồi yên không nói gì. Nó biết hễ mình mở miệng, thế nào cũng bị hai bạn trêu chọc nên một mực giả ngây giả điên. Nhưng bây giờ nghe Xuyến xia xối anh bạn “khuyết mặt khuyết mày” kia, nó không nín nổi, liền lên tiếng:

- Mình tặng người ta thì người ta tặng lại chứ “mua chuộc” gì! - Á, à, con Thục này ghê thật! - Xuyến kêu lên - Chưa gì mà nó đã bênh “người ta” chăm chấp rồi!

- Tao chẳng bênh ai hết! - Thục khịt mũi - Tao thấy cái gì đúng thì tao nói, vậy thôi!

Xuyến liếc Cúc Hương:

- Con Thục nói vậy mà không phải vậy à nghen!

Cúc Hương nãy giờ không để ý đến cuộc đấu khẩu giữa Xuyến và Thục. Nó mãi nghĩ ngợi đến nội dung của lá thư vừa đọc. Lời lẽ bình tĩnh và nhún nhường của lá thư khiến Cúc Hương đâm ra có thiện cảm với đối phương. Nếu là mình, Cúc Hương nhủ thầm, mình sẽ tìm những từ ngữ thật cay độc để “phản công” lại giọng điệu trịch thượng trong lá thư Xuyến viết. Hoặc ít ra, mình cũng làm lơ, không thêm dây dưa với “tổ kiến lửa” này nữa. Vậy mà anh chàng Phong Khê kia lại chẳng tỏ vẻ gì giận hờn hay tức tối. Anh cứ tỉnh bơ đòi... làm quen tiếp. Lại còn gửi tặng một trái ổi to thật to nữa.

Thấy Cúc Hương cứ đứng ngây người, chẳng chịu lên tiếng phụ họa với mình, Xuyến khẽ huých khuỷu tay vào hông bạn:

- Làm gì mà thần thờ vậy mày? Hay là mày cũng “kết mô-đen” tay Phong Khê này rồi?

- Đùng có mà vu oan giá họa! - Cúc Hương giãy nảy - Phong Khê là “người” của con Thục, mắc mớ gì đến tao.

Chỉ đợi có vậy, Xuyến quay sang Thục, nháy mắt trêu:- Mày nghe rõ chưa? Đâu phải chỉ mình tao đi xe-bô trong bụng mày! Con Cúc Hương cũng biết tởm ruột gan mày chứ bộ!

- Tụi mày chỉ giỏi nói vậy!

Thục phản ứng một cách yếu ớt. Biết không tài nào cãi lại hai cái miệng tron như thoa mỡ của Xuyến và Cúc Hương, Thục chỉ nói được một câu rồi im bặt.

Xuyến cười hì hì, về khoai chí. Nó giờ giọng eo éo nhại bức thư:

- Mình đã nhận được cây kẹo của bạn. Mình để dành chứ không ăn. Mình để dành trong trái tim mình ấy!

Trong khi Thục đỏ mặt tía tai thì Cúc Hương hắng giọng nói:- “Vụ án” trái tim để từ từ tính! Bây giờ tụi mình phải giải quyết “vụ án” trái ổi trước đã.

Xuyến lườm Cúc Hương:

- Mày lúc nào cũng ăn với uống! Tên mày đổi thành Ốc Hương coi bộ hợp “khẩu vị” hơn!

Cúc Hương khoát tay, giọng tỉnh rụi:

- Nếu mày muốn, ngày mai tao dẫn hai đứa đi ăn ốc hương liền! Còn bây giờ trái ổi này tính sao đây?

- Có gì đâu mà tính! Thì đem ra mỗi đứa cắn một miếng. Cắn đến khi nào không còn gì để cắn nữa thì thôi!

Cúc Hương lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Cách đó không được!

- Sao không được?

- Miệng mày như cổng Bà Xếp. Mày cần một miếng bằng tụi tao cần ba năm, ai “đưa” cho lại mày!

Xuyến phì cười:

- Thật tao chưa thấy ai ham nói xấu bạn bè như mày! Trong vụ này, công tao lớn nhất. Nếu không có lá thư và cây kẹo của tao thì làm gì có trái ổi “chiến lợi phẩm” này. Tao hưởng phần nhiều là đúng rồi!

- Không được! - Cúc Hương kịch liệt phản đối - Công lớn nhất phải thuộc về con Thục. Trái ổi này tên Phong Khê tặng cho nó chứ đâu phải tặng ày!

- Mày ngốc quá! Tên Phong Khê tặng cho nó là tặng trái tim. Còn trái ổi là tặng cho bạn nó, tức là tụi mình. Con Thục hưởng phần tinh thần, còn tụi mình hưởng phần vật chất! Tóm lại, đứa nào cũng có phần!

Nghe Xuyến “phân chia tài sản” trắng trợn và tùy tiện như vậy, Thục vừa xấu hổ lại vừa lại buồn cười. Nó làm mặt nghiêm:

- Mày khôn vừa vừa thôi nghe Xuyến! Tao nhường cái phần tinh thần ày đó! Đưa trái ổi đây!

Lúc này Xuyến đã cầm trái ổi trên tay Cúc Hương. Nó giấu trái ổi ra sau lưng:

- Đâu có đưa ày được! Nếu mày không chịu thì để tao kiểm trọng tài phân xử. Xem thử tao nói đúng hay không đúng.

- Nè, nè...

Thục hoảng hốt kêu lên. Chuyện Phong Khê bỏ thư trong ngăn bàn, nó không muốn cho “người ngoài” biết. Bây giờ nghe Xuyến đòi “mời” trọng tài, nó điếng người.

Nhưng Xuyến phớt lờ vẻ cầu khẩn của Thục. Nó đảo mắt nhìn quanh và hí hửng reo lên:

- Trọng tài kia rồi!

Cả Thục lẫn Cúc Hương lật đật quay người lại. Vừa nhác thấy bóng người Xuyến chỉ, Thục bỗng nghe trống ngực đập thình thịch, trái tim như muốn vọt ra ngoài.

Hóa ra người mà Xuyến chỉ là Hoàng Hòa, lúc này đang đứng chống tay bên bức cửa sổ, quay mặt ra vườn bạch đàn phía sau nên không hay sáu tia la-de đang chiếu vào mình.

Hàng ngày, không hiểu vô tình hay cố ý, Hoàng Hòa thường đưa mắt về phía Thục. Thoạt đầu, chẳng ai để ý. Về sau, Xuyến phát hiện ra, liền bám Cúc Hương. Từ đó, hễ có dịp là cả hai mở miệng trên Thục. Bị “cáp doi” riết, Thục hết dám nói chuyện với Hoàng Hòa luôn. Gặp anh trong lớp học hay ở ngoài đường, bao giờ Thục cũng quay mặt ngoác mồm chỗ khác. Vì vậy, bây giờ thấy Xuyến định kêu Hoàng Hòa lại, Thục vội cầm vạt áo Xuyến giật giật:

- Đứng, đứng...- Đứng cái gì mà đứng!

Xuyến tròn mắt nhìn Thục rồi quay về phía cửa sổ, ngoác miệng kêu thật to:

- Lớp trưởng!

Hoàng Hòa giật mình quay lại. Thấy ba cô gái, anh nhe răng cười:

- Gì vậy Xuyến?

- Lại đây tụi này nhờ chuyện này chút!

Thấy Hoàng Hòa bước lại, Thục lật đật ngoác mồm ra sân, bên tai văng vẳng lời dặn dò “thiết tha” của Cúc Hương:

- Bình tĩnh mà runghen mày!

Hoàng Hòa tới trước mặt Xuyến, vui vẻ:

- Chuyện gì vậy?

Xuyến úp mồm:

- Chuyện này “phức tạp” lắm!

- Xuyến lúc nào cũng đùa được!

- Tui nói thiệt mà! Nếu không phức tạp, tui đâu có nhờ tới bạn! Chuyện này trừ lớp trưởng ra, không ai giải quyết nổi!

Hoàng Hòa bán tín bán nghi. Anh liếc môi:- Chuyện lớp mình hả?

- Ủ! - Xuyên làm ra vẻ ngần ngừ - Đúng ra là chuyện riêng của con Thục!

Nghe nhắc tới Thục, Hoàng Hòa đâm chột dạ. Anh khẽ liếc Thục, giọng phân vân:

- Thục sao?

Xuyên nghiêm giọng:

- Có người viết thư tỏ tình với nó! - Bạn đừng có nghe lời Xuyên! - Thục kêu lên - Nó xạo đó! Hai người nói hai đường, Hoàng Hòa không biết thực hư ra sao, liền đưa mắt nhìn Cúc Hương ra ý hỏi.

- Đúng ra là thư làm quen! - Cúc Hương mỉm cười ranh mãnh - Nhưng làm quen hay tỏ tình cũng cùng hệ NTSC, có khác gì đâu! - NTSC là sao? - Hoàng Hòa ngạc nhiên - Sao lại có NTSC ở đây?

Cúc Hương chun mũi- NTSC bạn cũng không biết mà đòi làm lớp trưởng! Hệ này tiếng Việt dịch là “Nhớ Thương Sầu Cảm!” Ví dụ như ngồi trong lớp, mình nhìn hoài về phía một người nào đó tức là mình NTSC người đó!

Dù đang lo ngầy ngáy trước trò nghịch phá của lũ bạn, nghe Cúc Hương bốc phét, Thục cũng không khỏi phì cười. Còn Xuyên thì gục mặt xuống bàn, cười run cả hai vai.

Chỉ có Hoàng Hòa là gượng gạo. Anh biết lời nói đùa vừa rồi của Cúc Hương ngụ ý châm chọc mình. Anh nhìn Xuyên, đánh trống lảng:

- Bạn nào viết thư cho Thục vậy?

Xuyên ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn cười:

- Không phải lớp mình! Tụi buổi sáng!

Hoàng Hòa “à” một tiếng, vẻ nhẹ nhõm:

- Vậy thì kệ tụi nó! Đừng trả lời!

Xuyên nhanh nhẩu:

- Nhưng tui thay mặt con Thục trả lời hần rồi. Hần liền gửi cho tụi này một trái ổi, Giờ làm sao?

Vừa nói, Xuyên vừa chìa trái ổi ra.

Hoàng Hòa nhún vai:

- Báo cho cô chủ nhiệm biết chứ sao!

- Báo cho cô chủ nhiệm? - Xuyên tròn mắt.

- Ủ.

- Chi vậy?

- Thì để cô biết cô... ngần ngừ.

- Ngần ngừ? Tụi này đâu phải con nít mà ngần ngừ?

Lời ăn nói càn khôn của Xuyên khiến Hoàng Hòa bắt đầu bức mình. Anh nhấn nhá:- Bạn kêu tui giải quyết, tui giải quyết bạn không chịu nghe thì kêu làm gì!

Xuyên khịt mũi:- Tui đâu có kêu bạn giải quyết vụ lá thư! Tui nhờ bạn giải quyết vụ trái ổi kia!

Hoàng Hòa ngờ ngác:

- Trái ổi sao?

Xuyên thủng thỉnh:

- Trái ổi này người ta gửi tặng con Thục nhưng chính là nhờ lá thư hồi âm của tui, bây giờ chia cách sao? Tui với con Thục ai được ăn nhiều hơn?

- Khỏi ăn nữa! - Hoàng Hòa đáp gọn lỏn.

- Sao vậy? - Cả ba cô gái sùng sốt cùng kêu lên.

Hoàng Hòa tặc lưỡi:

- Đem trà quách thì khỏi ăn chứ sao!

Cúc Hương “xì” một tiếng:

- Vô duyên! Người ta nhờ chia, lại xúi đem trà!

Giọng Hoàng Hòa nhuốm vẻ cay cú:

- Không quen biết thì nhận làm gì!

- Không quen cũng cứ nhận! - Cúc Hương nghinh mặt - Trái cây chứ bộ thuốc độc sao mà không nhận!

Trước điệu bộ hùng hổ của Cúc Hương, Hoàng Hòa đâm lúng túng. Anh ấp úng:

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Không có “nhưng mà nha mừng” gì hết! - Cúc Hương vung tay - Quanh năm suốt tháng bạn ngắm người ta đến mòn cả da mặt mà bạn có tặng người ta được cái hột ổi nào không! Trong khi anh chàng này chưa hề quen biết mà dám dâng cả một trái ổi to tướng làm “sính lễ”, chứng tỏ hấn NTSC thành thật hơn bạn nhiều!

Cúc Hương “xỏ” một tràng khiến Hoàng Hòa đỏ mặt tía tai. Biết không địch lại Xuyên và Cúc Hương, hai cái máy phát sóng “siêu tần số” nổi tiếng từ hồi còn học lớp mười, Hoàng Hòa đành quay lưng bỏ đi sau khi buông một câu chữa thẹn:

- Máy bạn nói gì đâu không!

- Không dám “gì đâu” đâu!

Cúc Hương dài giọng vói theo khiến Xuyên gập người cười ngặt nghẽo. Tự nhiên Thục cảm thấy bất nhẫn. Nó đập vào tay Cúc Hương:

- Cái con này! Mày nói năng sao chẳng nề người ta lấy một chút xú!

Cúc Hương bĩu môi:

- Hấn có “để ý” đến tao đâu mà bắt tao nề!

Biết Cúc Hương sắp sửa sửa trêu mình, Thục không dám giờ giọng trách móc nữa. Nó thò tay cầm trái ổi trên tay Xuyên:

- Cái này giờ tính sao?

- Còn tính sao nữa! - Xuyên tròn mắt - Lớp trưởng mà tính không ra thì tụi mày chỉ còn có cách nghe theo lời đề nghị lúc này của tao thôi!

Cúc Hương dòm Xuyên, giọng cảnh giác:

- Mỗi đứa cắn một miếng hà?

Bộ tịch nhón nhác của Cúc Hương làm Xuyên phì cười:

- Làm gì mà hốt hoảng vậy?

- Cái miệng của mày rộng đến mang tai, ai trông thấy mà chẳng phát hoảng! - Cúc Hương ngừng một chút rồi hắng giọng tiếp - Mỗi đứa cắn một miếng cũng được. Nhưng đợi tao lấy viết tao vẽ lên trái ổi ba vòng tròn, mỗi đứa chỉ “hoạt động” trong phần đất của mình, không được xâm phạm..

- Đây là ổi chứ không phải “đất”! - Xuyên vọt miệng.

- Ủ thì ổi! - Cúc Hương tùm tùm - Đứa nào để dấu răng đi lạc ra ngoài vùng quy định, coi như bị trất quyền “thi cắn” tiếp...

Cúc Hương nói chưa dứt câu, Thục đã vỗ tay reo:

- Hay lắm, hay lắm! Như vậy cho con Xuyên bỏ cái tật giành ăn!

Xuyên bĩu môi:

- Xì, tao thêm vào cái vòng tròn của con Cúc Hương! Tao có cách này hay hơn nhiều, lại khỏi bày đặt vẽ vôi lòi thôi!

Thục không nén được tò mò:

- Cách gì vậy?

- Mỗi đứa một trái, khỏi ai giành của ai!

- Mỗi đứa một trái? - Cúc Hương hỏi với giọng châm biếm - - đâu ra mà nhiều vậy?

Xuyến thần nhiên:

- - chỗ anh chàng Phong Khê chứ đâu!

Trong khi Thục còn đang ngờ ngác thì Cúc Hương cười toe:

- Tao hiểu rồi! Mày định “hạ chiếu” bắt anh chàng “cổng nạp” chứ gì!

Xuyến chớp chớp mắt:

- Ủ, chính vì cái thói “trùm sò” của hấn mà ba đứa mình phải giành giật một trái ỏi đến suýt nữa chém nhau. Tao sẽ bảo với hấn như vậy. Và nếu hấn còn hy vọng sò được ngon chân út của con Thục, hấn phải xoay xở gấp ba trái ỏi nộp cho tụi mình. Còn không thì kiếm đường mà xéo, đừng có hồng làm quen làm lạ gì nữa!

Xuyến vừa nói vừa làm điệu bộ khiến Thục che miệng cười khúc khích. Nó tưởng Xuyến chỉ cao hứng nói chơi, nào ngờ Xuyến vừa “phát biểu” xong, liền lật tập xé một cái “rẹt”. Thục la hoảng:

- Bộ mày làm thật hả Xuyến?

- Thật hay không, lát nữa biết liền!

Vừa nói Xuyến vừa đặt tờ giấy lên cuốn tập, hí hoáy viết. Cúc Hương vội vàng xấp lại, mặt nó tươi hơn hẳn. Chỉ có Thục là thấp thỏm. Nó bồn chồn nhìn ngó viết của Xuyến đang bò ngoằn ngoèo trên giấy. Bỗng Thục giật mình đưa tay lên dụi mắt. Nó không tin những gì mình vừa thấy. Xuyến không gọi Phong Khê bằng cái từ “thằng bé” xách mé kia nữa. Rất mực ôn hòa, Xuyến mở đầu lá thư bằng những dòng thân thiện: Gửi bạn Phong Khê...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 3

Phong Khê quả là một anh chàng nhanh nhẩu phát khiếp. Ba ngày sau khi Xuyến gửi “tối hậu thư”, ba trái ỏi tròn trĩnh đã nằm ngay ngắn trong ngăn bàn của Thục.

Khi phát hiện ra “lẽ vật”, Thục không khỏi ngỡ ngàng. Bất giác nó cảm thấy một nỗi xao xuyến mơ hồ dâng lên trong lòng.

Xuyến và Cúc Hương thì vui vẻ một cách hồn nhiên. Vừa thấy mấy trái ỏi, Cúc Hương đã bỏ bô:

- Tao biết ngay mà! Rõ ràng tay Phong Khê này NTSC con Thục sâu đậm hơn chàng lớp trưởng mình nhiều!

Xuyến gật gù:

- Hóa ra hấn cũng tử tế gớm! Gả con Thục cho hấn, mình cũng không đến nỗi lo lắng lắm!

- Tao với mày lại còn có ỏi ăn dài dài! - Cúc Hương đề thêm.

- Đẹp tụi mày đi! - Thục mím môi - Tụi mày có muốn gả thì tự gả lấy, đừng có kéo tao vô!

- Ôi chào, cái con này! - Cúc Hương vừa kêu vừa đưa hai tay lên trời - Hôm trước mày hi hà hi hục gặm ỏi của người ta, bây giờ lại giờ giọng phũ phàng hả!

- Tụi mày cũng ăn nữa chứ bộ! - Thực chống chế.

- Nhưng tụi tao ăn là ăn phụ mày! Cũng như mai một mày lấy chồng, mày là cô dâu, còn tao với con Xuyến là phụ dâu. Chứ chẳng lẽ trong cái “vụ” này, đứa nào cũng đóng vai chính, không có đứa phụ, coi sao được!

- Thôi, thôi, tao không nói chuyện với mày nữa! Miệng mày như loa phát thanh ở ngoài Xa Càng, ai nói cho lại!

Xuyến hắng giọng chen vô:

- Con Thực không muốn nói chuyện với con Cúc Hương thì nói chuyện với tao!

Thực rụt cổ:

- Tao cũng không nói chuyện với mày! Mày còn ghê hơn con Cúc Hương! Xuyến nghiêm mặt:

- Không nói cũng phải nói! Đây là hỏi cung chứ không phải nói chuyện bình thường! Chuẩn bị tinh thần nghe tao hỏi nè!

Thực chun mũi:

- Hỏi gì hỏi đại đi! Bày đặt làm mặt hình sự hoài!

Xuyến đập tay xuống bàn:

- Đừng có thách thức nhà chức trách! Nhà ngươi hãy thành thực trả lời cho ta và con Cúc Hương biết lá thư mà Phong Khê gửi kèm theo mấy trái ổi nhà ngươi giấu ở đâu rồi!

- Xi! Tao mà thềm giấu!

Xuyến chìa tay ra:- Không giấu thì đưa ra đây!

Thực hất mái tóc:

- trong ngăn bàn kia!

Xuyến ngó Cúc Hương, cười hi hi:

- Rõ ràng nó giấu trong ngăn bàn mà bảo là không giấu! Nếu không bị hỏi cung, đừng hòng nó khai ra! Vừa nói, Xuyến vừa cúi đầu dòm vào ngăn bàn, sục sạo và lôi ra một tờ giấy gấp tư. Nó liếc Thực:

- Mày “duyet” trước rồi phải không?

- Ủ.

- Mày có thêm bớt gì trong này không?

- Hỏi vô duyên!

Xuyến nháy mắt trêu Thực, tay lúi húi mở thư. Cúc Hương vừa liếc vào tờ giấy đã buột miệng sùng sốt:

- Ái chà! Kiểu này thì nguy to! Con Thực khai hết với hấn rồi Xuyến ơi!

Xuyến cũng không giấu vẻ kinh ngạc. Nó chất lưỡi xuýt xoa:

- Chà, tay này đóng vai chính trong phim “Thám tử tư” chắc?

Thực đã đọc qua lá thư nên chẳng hề ngạc nhiên về phản ứng của các bạn. Nó nghĩ về sự ranh mãnh của anh chàng Phong Khê nhiều hơn. Chẳng hiểu anh ta điều tra bằng cách nào mà biết tông tông tông tên tuổi của bọn Thực. Thực nhớ rõ mòn một những dòng chữ trên tờ giấy Xuyến cầm. Cái từ “bạn” rất dễ thương

Cám ơn Xuyến, Thực, Cúc Hương rất nhiều

Ba trái ổi có bao nhiêu

Chỉ mong các bạn buổi chiều... no nê

Thấy Thực ngồi đăm chiêu, Cúc Hương lại gọi giật:- Có phải mày “bán đứng” tên tuổi tụi tao cho hấn không vậy Thực?

Thực mím môi:

- Tao không biết buôn bán!

- Chà, chà, bữa nay con Thục mồm mép khiếp! Hề đụng đến “người yêu” của nó thì y như rằng nó “xù lông nhím” lên! - Cúc Hương nheo mắt bình luận
- Nếu mày không cung cấp thì hần moi tin tức này ở đâu ra?

- Tao chẳng biết. Tao chưa gặp hần bao giờ.

Xuyến ngẫm nghĩ một lát rồi gật gù:

- Chuyện này không phải do con Thục. Có thể anh chàng quý quái này mò lên văn phòng dò tên tui mình trong sổ gọi tên và ghi điểm.

- Vô lý! - Cúc Hương phản đối - Nếu chỉ lục lọi trong sổ, làm sao hần biết ba đứa mình ngồi cùng một bàn? Chẳng lẽ hần mượn sổ chủ nhiệm của cô Tường

Anh để coi sơ đồ lớp học?

- Làm gì có chuyện đó! - Xuyến lắc đầu - Có cho vàng hần cũng không dám “cầu cứu” cô Tường Anh! Chỉ có một cách...

Nói tới đây Xuyến bỗng ngập ngừng khiến Thục và Cúc Hương cùng sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Cách gì?

Xuyến làm mặt nghiêm trọng:

- Hần trà trộn vào học sinh buổi chiều để “do thám”! - Không thể có chuyện đó được! - Cúc Hương nhún vai - Hần mà lộ mặt vô khối công là bảo vệ đuổi ra liền!

- Hần không lên vào giờ học mà vào ngay lúc ra chơi.

- Ra chơi công cũng đóng! - Cúc Hương cãi.

Xuyến bấu môi:

- Đóng cái mốc xì! Thế nào chẳng có đứa năn nỉ bác bảo vệ mở cổng cho ra ngoài mua cái này cái nọ. Khỏi đứa còn phỉa ra lý do có cha mẹ anh chị cô bác cậu mợ đi dượng đến tìm. Thế là thừa lúc lộn xộn, người yêu của con Thục liền chui vào... gặp nó!

- Gặp mày thì có! - Thục “xì” một tiếng.

- Thì không gặp! - Xuyến cười hi hi - Nhưng hần sẽ nấp ở một xó xỉnh nào đó, say sưa ngắm nhìn con Thục. Ba đứa mình chơi thân với nhau, đi đâu cũng cặp kè, do đó tao và con Cúc Hương cũng bị... ngắm nghía lây. Thế là tui mình ở ngoài sáng, hần ở trong bóng tối tha hồ dò hỏi, săn tin...

- Không thể được! Không thể kéo dài tình trạng này được! - Cúc Hương hùng hổ vung tay - Nếu vậy thì tui mình “lở” quá nặng! Mình phải tìm cách trà trộn vào các lớp buổi sáng để... ngắm nghía lại hần!

- Đứng! - Xuyến tán thành ngay - Nhiệm vụ đó giao cho con Thục là hợp lý nhất! Nó là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, do đó nó có trách nhiệm đi... ngắm nghía “kẻ thù”!

- Đứa nào thích thì đi! Tao không có ham trò này đâu! - Thục rụt cổ.

Cúc Hương nguyệt Thục một cái rồi đưa mắt hỏi Xuyến:

- Nó không chịu đi, giờ sao mày?

- Nó không chịu đi thì thôi chứ sao! - Xuyến thờ ra.

- Thôi? - Cúc Hương trở mắt.

- Ừ.

- Sao đơn giản vậy? - Giọng Cúc Hương ảm ức - Chẳng lẽ mình chịu thua anh chàng lấu cá kia? Xuyến nhún vai:

- Không phải là chịu thua! Nhưng tui mình không muốn đối diện với sự thật phũ phàng!

- Nghĩa là sao? - Cúc Hương vẫn không hiểu ý Xuyến.

- Để vậy hay hơn! - Xuyến chậm rãi giải thích - Cứ coi như hần là “người tình không chân dung” của con Thục! Nếu gặp hần, rui tui mình phát hiện ra đó là một anh chàng chột mắt hay sút môi, có phải là mộng vàng tan vỡ không?

- Ủ hén! - Cúc Hương gục gặc đầu - Nếu quả vậy thì thật đau khổ cho con Thục! Trước nay, nó cứ hình dung anh chàng của nó hao hao như Alain Delon!

Thục dẫu môi:

- Alain Delon là thần tượng của mày chứ đầu phải của tao!- Của ai cũng vậy thôi! Dù sao được Alain Delon NTSC cũng còn hơn là được thẳng gù nhà thờ Đức Bà để ý!

Xuyến khoát tay:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! Tụi mình dù không “truy nã” hấn nhưng vẫn phải viết thư trả lời. Phải cho hấn biết cái trò rình rập của hấn chẳng có gì hay ho!
- Đương nhiên rồi! - Cúc Hương lẹ làng.

Xuyến nhú mày:

- Nhưng lần này hơi khó.
- Có gì đâu mà khó! Viết thư là “nghề” của mày mà!

Xuyến tặc lưỡi:

- Nhưng lần này hấn viết ỉn bằng thơ, mình cũng phải làm thơ trả lời. Nếu không hấn bảo tụi mình mĩ đặc văn chương, thơ con cóc cũng không biết làm!Cúc Hương hất hàm:

- Vậy thì giao cho con Thục. Nó giỏi văn hồi nào đến giờ.

Nghe Cúc Hương “phân công”, Thục giẫy nảy:

- Tao có biết làm thơ đâu mà bắt tao làm!

Cúc Hương trợn mắt:

- Không được cũng phải làm! Ai bảo mày gây ra tai họa chi!

Thục sắp sửa lâm vào thế bí thì Xuyến kịp thời can thiệp. Nó vội vã xua tay:- Không nên ép con Thục! Nó không biết làm, ép nó, nó làm dờ ọc, anh chàng kia sẽ cười vào mũi tụi mình!

- Vậy làm sao bây giờ?

Câu hỏi của Cúc Hương rơi tõm vào yên lặng. Cả Xuyến lẫn Thục đều bí rì. Không ai tìm ra lối thoát. Trong khi Xuyến đang mặt nhăn mày nhó như khi làm trò thì Thục mỉm cười vắn vơ. Nó đang nghĩ đến anh chàng Phong Khê “lắm chuyện” nọ. Thục không hiểu anh ta muốn làm quen hay làm khổ bọn Thục. Anh ta bày ra thật lắm trò. Hết làm điệp viên lại làm thi sĩ. Thục thì chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa, cũng chẳng muốn ăn thua với anh ta làm gì. Nhưng Xuyến và Cúc Hương lại khác. Tụi nó quậy phá hồi nào đến giờ, đâu để anh chàng vô danh tiểu tốt kia lên mặt được. Đang nghĩ ngợi, Thục bỗng nghe Cúc Hương nóng ruột lên tiếng. Nó hỏi trống rỗng:

- Chẳng lẽ tụi mình bó tay sao?

- Bó tay sao được mà bó tay! - Xuyến háng giọng - Nhưng có lẽ tụi mình phải cầu viện một người...

- Ai? - Cúc Hương lẫn Thục đều buột miệng.

Xuyến tươi tỉnh:- Nhà thơ của lớp mình.

- A, Phán củi! - Cúc Hương reo lên. Thục lườm bạn:- Người ta có tên họ đảng hoàng mày không kêu, cứ “Phán củi, Phán củi” hoài!

- Cả lớp đều kêu nó là Phán củi chứ đâu phải mình tao!

Xuyến đập hai tay vào nhau: - Con Cúc Hương nói vậy không được! Trước đây mày muốn kêu nó là Phán củi hay phui cán gì cũng được, nhưng kể từ giờ phút này trở đi, mình sắp sửa nhờ vả nó, mình phải kêu nó là nhà thơ Lê Huy Phán đảng hoàng. Lý do Xuyến đưa ra chính đáng đến mức Cúc Hương đành phải đồng ý. Nó chỉ hậm hực lẩm bẩm:

- Nhờ xong vụ này, tao sẽ lại kêu nó bằng Phán củi cũng không muộn!

Nghe Cúc Hương nhấm nhắng hăm he, Thục cố lắm mới không phì cười. Nó sợ cười phá lên, Cúc Hương sẽ nổi cáu gán ghép bậy bạ.

Phán học chung với bọn Thục từ năm lớp mười. Hai năm trước, Phán học trung bình, không có gì nổi bật. Tự nhiên năm nay Phán học khá hẳn lên, đặc

biệt là môn toán. Trước đây, Cúc Hương luôn luôn dẫn đầu lớp về môn này. Nhưng kể từ đầu năm nay, chức vô địch của Cúc Hương buộc phải chia đôi. Gần đây, Phán lại mắc cái tật thỉnh làm thơ. Thoạt đầu, khi bắt gặp những bài thơ tẩy xóa chi chít trong tập Phán, bạn bè không ngớt lời chọc ghẹo. Nhưng từ khi Phán đăng được một hai bài trên báo Mực Tím và Áo Trắng thì đám bạn đọc miệng trước đây lại bắt đầu nhìn Phán bằng ánh mắt nể nang.

Tuy vậy, nhà thơ Lê Huy Phán không có nhiều bạn thân. Một phần vì Phán có vẻ già dặn so với các bạn cùng lớp nhưng phần khác, quan trọng hơn, Phán trông quê kiểng, cục mịch. Mặc dù rời quê lên thành phố mấy năm nay, Phán vẫn không gột rửa được dấu vết ruộng vườn của mình. Cách ăn mặc của Phán chẳng hòa hợp chút xíu nào với mô-đen hiện đại đang lan tràn từng giờ tận các xó xỉnh của một thành phố văn minh. Nếu đem so với chàng lớp trưởng hào hoa phong nhã Hoàng Hòa, Phán chẳng khác nào một anh nông dân lên thành phố... mua máy cày. Và chẳng biết tự bao giờ và ai đề xướng, bạn bè đều gọi Phán là... Phán củi, một biệt danh hoàn toàn phù hợp với con người. Vậy mà chẳng hiểu sao cái anh chàng “tía em hùng đông đi cày bừa, má em hùng đông đi cày bừa” đó lại làm được thơ đăng báo, lạ thật! Thỉnh thoảng, khi nhắc đến Phán, Cúc Hương thường hóm hỉnh nhận xét như vậy. Như dù là Phán có “củi” hay “bếp ga” thì Xuyến vẫn phải đến gặp anh. Thoạt đầu, Thực cực lực phản đối cái trò nhờ vả này. Nhưng khi Xuyến nói- Chuyện anh chàng Phong Khê đòi làm quen với mày, Hoàng Hòa đã biết rồi. bây giờ thêm một người nữa biết, đâu có sao! Hay là mày chỉ muốn tâm sự riêng với lớp trưởng thôi?

Thực đành gượng gạo cười trừ.

Trước nay, tụi Xuyến ít khi trò chuyện với Phán, do đó anh tỏ vẻ ngạc nhiên khi vừa ra chơi đã thấy Xuyến đến gặp mình. Anh chưa kịp hỏi thì Xuyến đã nói trước:

- Tụi tui nhờ bạn cái này chút!

- Gì vậy?

Xuyến khẽ liếc về phía Cúc Hương và Thực, nháy nháy mắt rồi quay lại nhìn Phán, hùng hồn tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra. Kể xong, Xuyến đề nghị thẳng:

- Bạn làm giùm cho tụi này bài thơ trả lời được không?

Phán vui vẻ:

- Dĩ nhiên là được! Nhưng tại sao các bạn không tìm hiểu xem anh chàng Phong Khê này là người như thế nào?

- Đó là chuyện riêng của tụi này, bạn khỏi cần quan tâm - Xuyến gạt ngang - Bạn chỉ cần giúp tụi này “sáng tác văn chương” thôi!

Phán liếm môi:

- Nhưng nội dung như thế nào?

- Nội dung hả? - Xuyến ngập ngừng một hồi rồi quay lại ngoắc Thực và Cúc Hương - Tụi mày lại đây cho tao tham khảo ý kiến chút coi!

Chỉ đợi có vậy, Cúc Hương chạy vù ngay lại, miệng lầu lầu:

- Sao rồi, Phán củi, à quên, nhà thơ Lê Huy Phán có chịu giúp tụi mình không?

- Chịu rồi! - Xuyến trừng mắt nhìn bạn - Mày tộp bộp cái miệng của mày lại cho bà con nhờ coi!

Cúc Hương cười hì hì, đánh trống lảng:

- Mày định tham khảo chuyện gì vậy?

Xuyến nghiêm mặt- Chuyện viết thư hồi âm. Bây giờ tụi mình sẽ viết gì cho tên Phong Khê đây?

- Thì như khi nãy mày nói đó! Lên án cái trò rình rập của hắn!

Xuyến quay qua nhìn Thực:

- Còn cô nương này có ý kiến gì không?

Thực tùm tùm:

- Tùy tụi mày!

Cúc Hương hừ mũi:

- Con Thực cầm tinh con cù lần, đừng hỏi nó mắt công - Đang nói, Cúc Hương sáng mắt lên - À quên, trong thư hắn chúc tụi mình “no nê”, ý là chê tụi mình tham ăn. Mình phải bảo cho hắn biết ba trái ổi chẳng nhằm nhò gì. Phải... ba trái xoài mới no!

Thục đứng bên cạnh vừa cười vừa phát mạnh vào tay Cúc Hương:

- Con nhỏ này, sao mày ham “dụ ăn” người ta quá vậy!

Cúc Hương vênh mặt:

- Hấn dụ mày, tao phải dụ lại hấn cho huề chứ!

Phán trước sau vẫn không nói một tiếng. Anh chỉ lặng lẽ mỉm cười trước những lời đùa tếu của bọn Xuyến. Khi ba cô gái đã thống nhất xong nội dung, và chính thức “đặt hàng”, anh mới bắt đầu chấp tay sau lưng đi tới đi lui, miệng không ngừng lẩm nhẩm. “Hoạt động sáng tác” của Phán khiến ba cô gái tròn xoe mắt như thể đang quan sát một người vừa bước ra từ... đĩa bay. Cúc Hương hồi hộp thì thầm- Làm thơ gì mà trông ghê quá tụi mày! Giống hệt lên đồng! Xuyến “suyt” khê:

- Đề yên cho người ta làm việc! - Nạt xong, Xuyến bồng ngửa miệng không nhin được, liền lên tiếng bình phẩm - Tao lại thấy giống mấy nhà sư đi khát thực hơn!

Không biết Phán có nghe thấy những lời xì xào của Xuyến và Cúc Hương không mà anh bỗng đột ngột dừng bước.

- Sao không đi nữa? - Cúc Hương bắt giắc vọt miệng hỏi.

- Xong rồi!

- Vậy thơ đâu?

- Lấy giấy ra đi! Tui đọc cho các bạn chép!

Cúc Hương kêu lên:

- Trời ơi, nhà thơ gì mà làm biếng dữ vậy!

Nói vậy nhưng Cúc Hương vẫn lấy giấy ra đưa cho Xuyến:

- Chuẩn bị viết chính tả đi mày!

Phán chẳng buồn để ý đến giọng điệu châm chọc của Cúc Hương. Anh háng giọng chậm rãi đọc:

Hỏi tên thì hỏi thẳng ra

Mắc chi huyền bí như ma làm trò

Ồi kia đâu có nhảm nhò

Phải xoài ba trái mới no tụi này!

Xuyến vừa chép vừa gật gù khen:- Hay, hay! Chỉ có chỗ “ba trái xoài”, nói ngược thành “xoài ba trái” hơi trẹo lưỡi một chút nhưng không sao!

Phán biết Xuyến vừa khen vừa tranh thủ chê nhưng anh không nói gì, chỉ cười ruồi một cái rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng Phán mới đi được vài ba bước, Xuyến đã gọi giật:

- Ê, khoan đã!

Ngạc nhiên, Phán quay đầu lại. Nhưng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác hỏi:

- Gì nữa vậy?

Xuyến làm mặt ngầu:

- Bộ đọc thơ xong rồi bỏ đi một mạch vậy hả?

Mặt Phán lộ vẻ bối rối:

- Chứ còn sao nữa?

Đột nhiên Xuyến đổi giọng. Nó cười toe:

- Phải đứng lại chờ tụi này cảm ơn đã chứ!

Phán nửa cười nửa mỉa. Anh khẽ nhún vai:

- Thôi, thôi! Có gì đâu mà cảm ơn!

- Sao lại không có gì! Bạn đừng giả bộ khiêm tốn như vậy! Tụi này bao giờ cũng “on đền oán trả” đàng hoàng!

Xuyến khẽ liếc Phán, mỉm cười hỏi:

- Bây giờ bạn muốn tụi này “đền” cho bạn cái gì?

Phán chưa kịp trả lời thì Cúc Hương đã vọt miệng:

- “Đền” cho bạn tiểu thư của tụi này nghen!

Phán ngơ ngác:

- Tiểu thư nào?

- Nhỏ Thục đó!

Trong khi Thục thò tay ngắt Cúc Hương một cái đầu đến mức Cúc Hương phải nhảy dựng lên thì Phán đứng sững trời trông, mặt đỏ như gấc chín.

- Sao, bạn chịu không? - Cúc Hương tiếp tục trêu chọc Phán.

Nhà thơ điếng hồn, lắp bắp:

- Mấy bạn đùa chuyện gì đâu không!

Càng lúng túng, Phán càng trông giống một anh nhà quê tội nghiệp. Xuyến động lòng trắc ẩn, bèn giải vây:

- Nếu bạn không chịu thì tụi này “đền” cái khác! Một châu chè, chịu không?

Phán ghét chè nhất trên đời. Nhưng lúc này anh vội vã gạt đầu, mừng rỡ còn hơn bắt được vàng:

- Đúng rồi đó! Đi ăn chè đi!

- Chè xôi nước nghen?

- Chè gì cũng được.

- Ra ngoài chợ ngồi ăn nghen?

Phán đáp như máy:

- Ngồi đâu cũng được.

Xuyến nheo mắt:

- Bạn trả tiền nghen?

- Ai trả cũng được.

Nói xong, chợt phát hiện mình bị hớ, Phán tròn mắt ấp úng:

- Ô, các bạn bảo các bạn “đền” cho tui mà!

Vẻ ngơ ngác của Phán khiến ba cô gái cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Xuyến, Thục và Cúc Hương nhận được ba trái xoài chỉ vài ngày sau đó. Vẫn với một bài thơ kèm theo. Lần này, giọng điệu của Phong Khê đã bắt đầu ồm ồm:

Khi chưa biết thì kêu huyền bí

Lúc hay ra, giận dữ lắm thay!

Xoài ngon ba trái trao tay

Mong rằng gặp gỡ sau này... có khi!

Đọc xong bài thơ, Cúc Hương ngó Xuyến:

- Mình không muốn gặp hấn, hấn lại mong gặp mình! Giờ tính sao?

- Kệ hấn! - Xuyến phẩy tay - Thật ra hấn chỉ muốn gặp mặt con Thục thôi, nhưng mình sẽ không để hấn thực hiện ý đồ “đen tối” này!

Cúc Hương liếc Thục, thờ dài:

- Nếu như vậy con Thục sẽ buồn! Tội nó!

Thục “xí” một tiếng:

- Có mày buồn thì có! Đừng đổ hết cho tao!

Cúc Hương nhe răng cười:

- Mày đừng lo cho tao! Tao có ba trái xoài làm bạn rồi, chẳng còn muốn “gặp gỡ” ai nữa! Hơn nữa tao thuộc hệ PAL, đâu phải hệ NTSC như mày!

Dù đang khầu chiến, Thục cũng không nén được tò mò:

- PAL là sao?

- Là “Phốt Anh Luôn” chứ là sao! Hùng quần từng là nạn nhân hệ PAL của tao, mày không nhớ sao!

Thục có vẻ thích thú trước trò chơi chữ của Cúc Hương:

- Thế còn con Xuyến? Nó là PAL hay NTSC?

- Con Xuyến hả? - Cúc Hương tươi cười - Nó khác tụi mình. Nó thuộc hệ SECAM. Sao Em Chê Anh Mãi. Hệ này còn gọi là hệ... ế chồng!

Xuyến trừng mắt:

- Tao cóc ột cái bây giờ! Chuyện quan trọng trước mắt không lo, cứ lo đi trừ ẻo bạn bè!

Cúc Hương đưa tay ôm đầu:

- Chuyện gì mà quan trọng?

- Chuyện anh chàng Phong Khê của con Thục chứ chuyện gì!

- Hấn sao?

- Còn trắng với sao nữa! Mày đọc lại bài thơ của hấn coi! Cúc Hương đọc lại bài thơ:

- Thấy gì chưa? - Xuyến hỏi.

Cúc Hương giương mắt ếch:

- Có thấy gì đâu!

- Mắt mày đui rồi! - Xuyến thờ dài - Mày đọc kỹ hai câu đầu ấy!

Cúc Hương lại dán mắt vô tờ giấy. Và lần này, nó reo lên:

- À, tao thấy rồi!

Xuyến sáng mắt:

- Thấy rồi phải không?

- Ủ, tao thấy... hai câu thơ.

Bị lừa, Xuyến đâm gấu:

- Vô duyên! Đẹp mày đi!

Cúc Hương cười hi hi:

- Giỡn với mày vậy thôi chứ tao hiểu rồi! Vấn đề nằm ở hai chữ “giản dị”, đúng không? “Lúc hay ra, giản dị lắm thay!”, câu thơ đó tố cáo rằng hần là một người rất quen thuộc với tội mình...

Không đợi Cúc Hương nói hết câu, Xuyến đã vỗ tay:

- Khá lắm!

Thực không nói gì, chỉ gật gù tỏ ý tán đồng với nhận xét của Cúc Hương.

Nghe khen, Cúc Hương khoái chí, tiếp tục bô bô:

- Vì vậy nhiệm vụ trước mắt của tội mình là khẩn cấp truy tìm thủ phạm, xem thử hần là cái đứa bô lão nào!

Nào ngờ lần này ý kiến của Cúc Hương bị Xuyến phản đối:

- Không nên! Làm vậy sẽ rơi vào cái bẫy của hần!

- Bẫy gì? - Cúc Hương trở mặt.

Xuyến thùng thỉnh giải thích:

- Ngay từ lá thư làm quen đầu tiên, hần đã làm bộ bí mật đề dụ tội mình... đi tìm hần. Mà hề con gái đi tìm con trai là coi như “mất giá” rồi...

- Còn giá của hần thì lại tăng theo giá vàng và đô-la! - Cúc Hương lẹ làng bổ sung.

- Đúng vậy! - Cúc Hương tiếp tục nhận định với giọng nghiêm nghị - Hần tự muốn nâng giá vô tội vạ như ở các bãi giữ xe. Nhưng tội mình đã tỏ ra là những công dân đầy bản lĩnh. Ngay cả khi hần điều tra là “quý danh” của tội mình, tội mình vẫn không thềm tò mò về hần. Tội mình cứ thân nhiên ăn ổi, ăn xoài và tiếp tục tỉnh rụi khiến hần tức điên!

- Sao mày biết hần tức điên? - Thực hỏi chen ngang.

Xuyến nguýt Thực:

- Sao lại không biết! Chính vì tức điên nên lần này hần cố tình úp úp mở mở, nói xa nói gần ra về ta đây là người thân quen ghé thăm để đánh vào lòng hiếu kỳ của tội mình. Kỳ thực hần chẳng hề quen biết gì với tội mình, mà chỉ là một thằng nhãi học lớp 11...

- Hay, hay! - Cúc Hương buột miệng khen - Máy quả là Khổng Minh tái thế, phân tích đầu ra đó đáng hoàng. Suýt chút nữa tội mình rơi vào âm mưu thâm độc của hần...

- Và sẽ bị hần cười vào mũi ba ngày ba đêm! - Xuyến hùng hồn nói tiếp.

Thực mỉm cười:

- Còn tội mình không đi tìm thì hần sẽ bị sổ mũi ba ngày ba đêm?

- Chứ còn gì nữa! - Cúc Hương hăm hở - Tao sẽ cho hần biết thế nào là phụ nữ hệ PAL!

Đang ba hoa, Cúc Hương bỗng ngập ngừng:

- Nhưng còn cái vụ viết thư?

- Sao?

Cúc Hương liếm môi:

- Tội mình không đi tìm hần nhưng vẫn phải tiếp tục viết thư “dụ ăn” chứ?

- Đương nhiên rồi! - Xuyên phì cười - Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, còn cái miệng là cửa chính. Mình không cho hấn nhảy qua cửa sổ, chứ còn cửa chính thì tha hồ. Ồi, xoài, bưởi, mận gì đều qua được tuốt!

Ngay sau “quyết định” của Xuyên, Phán cúi lập tức được triệu tập.

Lần này, Phán không còn ngỡ ngàng nữa. Vừa nghe Xuyên gọi, anh đã bước lại, cười hỏi:

- Làm thơ nữa hả?

- Trời đất! - Xuyên tròn mắt - Mới ăn có một châu chè mà sao đầu óc bạn thông minh sáng láng hấn ra vậy?

- Thông minh gì đâu! - Phán bẽn lẽn - Các bạn kêu tôi thì chỉ có nhờ làm thơ thôi chứ có chuyện gì!

- Đừng nói vậy mất đoàn kết lắm à ghen! Tụi này chơi với bạn vì quý bạn chứ không phải để nhờ vả đâu à! Bị Xuyên thỉnh linh “lên lớp”, Phán sượng sùng quay mặt đi chỗ khác. Thấy vậy, Xuyên vội trấn an:

- Nhưng lần này thì đúng là tụi này định nhờ vả bạn thật!

Nói xong, Xuyên cười toe. Thục và Cúc Hương cũng không nhịn được cười trước kiểu ăn nói tráo trở của bạn mình. Chỉ có Phán là vẫn còn ngượng ngập. Anh dè dặt hỏi:

- Các bạn định nhờ tui làm thơ gửi cho anh chàng Phong Khê bữa trước phải không?

- Ừ, nhưng lần này không phải là thơ lục bát nữa đâu! Song thất lục bát chính hiệu đấy!

Vừa nói, Xuyên vừa chìa bài thơ của Phong Khê cho Phán xem. Phán đọc lướt qua tờ giấy rồi chậm rãi hỏi:

- Bây giờ các bạn muốn trả lời như thế nào?

Xuyên chưa kịp lên tiếng thì Cúc Hương đã hùng hổ đáp:

- Bạn nói cho hấn biết là dù hấn có quen biết với tụi này hay không, tụi này cũng cóc thèm để ý đâu. Bảo hấn đừng có giờ giọng ồm ồm ra nữa. Mà hãy tập trung tư tưởng xem ở nhà có món gì ngon ngon nhớ gửi sớm cho tụi này... làm bài tập!

- Bài tập gì? - Phán chưng hửng.

- Bài tập “kiểm tra miệng” chứ bài tập gì! Sao bạn “chậm tiêu” quá vậy?

Nghe Cúc Hương chê mình “chậm tiêu”, Phán không dám hỏi tới hỏi lui. Như lần trước, Phán chấp tay sau lưng đi qua đi lại, mồm lẩm nhẩm. Đã quen với “hoạt động sáng tác” của Phán, ba cô gái không còn tròn mắt kinh ngạc nữa.

Bỗng nhiên Phán dừng lại. Cúc Hương nheo mắt:- Mối giò rồi hả?

Phán cười:

- Xong rồi! Các bạn lấy giấy ra đi!

- Bạn làm thơ lệ ghê! Không thua gì trạng Quỳnh về giun!

Vừa nịnh nọt, Cúc Hương vừa lật tập xé giấy đưa cho Xuyên.

Trước ánh mắt hau háu của ba cô gái, Phán khoan thai đọc:

Dù quen biết hay không quen biết

Thì tụi này có thiết tha chi

Thực lòng thì có thứ chi

Ăn ngon nhớ gửi cấp kỳ, bạn ơi!

Bài thơ của Phán thể hiện đầy đủ nội dung Cúc Hương yêu cầu. Vì vậy, Phán vừa đọc xong, Cúc Hương liền vỗ tay khen ầm:

- Tuyệt cú mèo! Bạn đúng là một ngôi sao sáng trên bầu trời văn nghệ!

Xuyên cũng gật gù, tấm tắc:

- Thơ hay không kém gì thơ của thi sĩ Tô Te trên báo Mực Tím. Mặc dù chữ “chữ” lặp lại tới hai lần nhưng “khuyết điểm” này thực ra không đáng kể lắm!

Lần nào khen thơ Phán, Xuyên cũng đều chêm vào một câu xiên xỏ. Nhưng Phán làm bộ như không để ý. Anh quay sang Thục:

- Thục thấy sao?

Phán tưởng Thục sẽ khen mình như Xuyên và Cúc Hương. Nhưng Thục lại nhần mặt:

- Bài thơ kỳ quá!

Phán chột dạ:

- Dở quá hả Thục?

- Không phải dở nhưng nghe nó vô tình và trắng trợn sao sao ấy!

Lời phê bình của Thục khiến Phán đâm lúng túng. Anh chớp mắt phân bua:

- Nhưng đó là ý Cúc Hương mà!

- Trời ơi, bạn đừng có nghe lời con Thục! - Cúc Hương hừ giọng - Nó bị tay Phong Khê kia hớp hồn mất rồi!

- Mày đừng có nói bậy! - Thục nạt Cúc Hương và thò tay định ngắt khiến Cúc Hương phải hấp tấp lùi xa ra.

Phán đứng như chôn chân tại chỗ. Anh ngẩn ngơ nhìn ba cô gái, không biết phải nghe lời ai. Nhưng rồi không thấy Thục nói gì thêm sau khi bị Cúc Hương chặn giọng, Phán mới yên tâm dời gót. Ra tới cửa, anh bỗng nghe tiếng Xuyên gọi vói theo:

- Chiều mai nhớ đi ăn chè với tụi này nữa nghen!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 5

Sau khi gởi lá thư “vô tình và trắng trợn” đi rồi, Xuyên, Thục và Cúc Hương nom nớp chờ xem Phong Khê sẽ phản ứng như thế nào. Nhưng sau bốn ngày chờ đợi, Phong Khê vẫn bất vô âm tín. Trưa nào đến lớp, ba cô gái cũng đều nóng ruột nghiêng đầu dòm vào ngăn bàn nhưng lần nào họ cũng thất vọng quay ra.

Những lần trước, trễ nhất là ba hôm đã có thư hồi âm. Nhưng lần này, đã quá một ngày mà ngăn bàn vẫn trống rỗng. Thư cũng không mà bánh trái cũng không.

Ba cô gái đều lộ vẻ bồn chồn mặc dù không ai nói ai. Từ ngày anh chàng Phong Khê đánh tiếng làm quen, rồi thư đi tin lại, cuộc trò chuyện thăm lặng dưới ngăn bàn đã trở thành một niềm vui quen thuộc với ba cô gái. Bây giờ anh chàng Phong Khê không rõ mặt mũi kia đột nhiên im tiếng khiến họ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì. Cái ngăn bàn hình chữ nhật chỗ Thục ngồi bây giờ không còn là một hộp thư bí mật và hấp dẫn nữa mà giống như một cái hang trống tuếch và nhạt nhẽo.

Thục là người buồn nhất. Lúc nào nó cũng bồn chồn trong nỗi ngóng đợi mơ hồ. Mỗi lần nhớ lại nội dung bức thư, Thục lại cảm thấy áy náy và ngượng ngập.

Thục đâm ra trách Xuyên và Cúc Hương. Nó giận lây cả Phán củi. Phán củi khù khờ, Xuyên và Cúc Hương bảo sao cứ nhắm mắt làm theo, chẳng thêm phân biệt phải trái. Để rồi cuộc, Phong Khê đâm ra oán trách và nghỉ chơi với Thục không một lời báo trước. Mà Phong Khê đâu phải là anh chàng tệ hại, “âm mưu đen tối” như Xuyên nghĩ. Từ ngày “làm quen” với Phong Khê, Thục chẳng thấy anh ta có “âm mưu” gì. Phong Khê chỉ hết lòng chiều chuộng bọn Thục. Anh ta chỉ muốn bọn Thục vui.

Không chỉ riêng Thục, cả Xuyên và Cúc Hương cũng bắt đầu thấy ân hận về lá thư quá trớn của mình. Chiều ngày thứ tư, Thục nghe Xuyên thở dài “tự kiểm”:

- Lần này tụi mình lỡ tay ra đòn mạnh quá, Cúc Hương ơi!

Cúc Hương phân trần:

- Đâu phải do tội mình! Tại sức chịu đựng của hắn kém quá! Không vượt qua nổi sự thử thách của tao và mày thì hắn đâu có đủ tư cách “cầu hôn” con Thục!

Nếu như mọi lần, Thục sẽ không tha cho tội ăn nói sàm sỡ của Cúc Hương. Nhưng hôm nay, Thục ngồi im, chẳng buồn nhếch mép. Nó mãi nghĩ ngợi tận đầu đầu. Nó đang hình dung gương mặt râu rĩ của anh chàng Phong Khê khi đọc thấy hàng chữ “dù quen biết hay không quen biết, thì tội này có thiết tha chi...”

Trong khi bọn Thục chờ thư của anh chàng Phong Khê đến mòn con mắt thì Phán củi bỗng “trưng” một bài thơ lên báo Mực Tím khiến cả lớp xôn xao. Lần này, bạn bè xôn xao không phải vì thơ Phán được đăng lên báo mà vì nội dung “liều mạng” của bài thơ. Ngay cả bọn Xuyên khi đọc bài thơ cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Bài thơ có tựa đề “Cô em hiền thực” và chỉ có tám câu:

Cô em hiền thực

Gặp từ hôm qua

Nhớ từ hôm trước

Thương em nhất nhà

Em không kém linh

Như là người ta

Bông hoa bền lên

Là em đấy mà!

Giọng thơ dịu dàng và đầy tình cảm, ý tứ lại quá rõ ràng. Bạn bè trong lớp ai cũng nghĩ Phán viết cho Thục. Và những lời chòng ghẹo không ngớt “nổ” ra trong giờ chơi:

- Lốp mình bữa nay có hiện tượng lạ, tụi mày ơi!

- Một tình yêu sét đánh! - Một đũa hét ầm

Một giọng cười cợt phụ họa:

- Sét đánh trúng... đồng cùi, và cùi đã bốc cháy phừng phừng, ha ha...

Có đũa tình quái ông ông hát:

- Đòi tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn...

Cả lớp cười rầm, có đũa gõ bàn thùng thùng nhịp theo.

Người ám ức nhất trong vụ này là Hoàng Hòa. Thời gian gần đây, thấy Phán thường cặp kè đi ăn chè với bọn Xuyên, Hoàng Hòa đã thấy gai mắt. Nay lại thêm bài thơ ướm át kia xuất hiện, anh càng cay cú. Vì vậy, trước những trò đùa nghịch tai ác của các bạn, Hoàng Hòa cố tình giả điên làm ngơ.

Được lớp trưởng “bật đèn xanh”, lũ bạn quý quái càng khoái chí tuôn ra đủ lời trêu chọc. Cũng may, vì sợ hai cái đài phát sóng siêu tần số của Xuyên và Cúc Hương nên không ai dám nhắc đến tên Thục. Nếu không, chẳng biết mọi chuyện sẽ còn “ầm ĩ” đến đâu!

Còn Phán, trước sau anh vẫn ngồi im chịu trận. Mấy lần, Phán định đứng dậy bỏ ra ngoài nhưng lòng tự ái khiến anh lưỡng lự và rốt cuộc anh đã chẳng nhúc nhích. Anh cũng không dám mở miệng phân trần hay chống chế. Làm vậy có khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Phán tự nhủ, tốt nhất là nín nhịn ra vẻ ta đây là chiếc lá khoai, đổ bao nhiêu nước ra ngoài bấy nhiêu.

Nghĩ vậy, Phán cứ ngồi trơ. Trong lớp, Phán chẳng chơi thân với ai nên cũng chẳng ai bênh vực anh. Chỉ toàn là những khoèo với móc. Và lại, đây là một vở kịch hiếm có, thuộc loại “nghìn năm một thuở”, nên cũng chẳng ai muốn nó hạ màn sớm làm gì. Trong đám bạn bè, chỉ có Xuyên, Thục và Cúc Hương là có thiện cảm với Phán, bởi anh là “cố vấn văn chương” của họ. Nếu Xuyên và Cúc Hương chịu “mở máy” thì những cái miệng nhao nhao kia chắc chắn sẽ “tắt đài” ngay. Nhưng khổ nỗi, vụ này lại liên quan đến “tiểu thư” Thục, nên Xuyên và Cúc Hương đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, sợ bạn bè suy diễn và gán ghép bậy bạ. Vì vậy, tuy phớt tình ngoài mặt nhưng trong bụng Xuyên và Cúc Hương tức anh ách. Lần đầu tiên, chúng buộc phải ngậm miệng nghe người ta nói xiên nói xỏ đến “người của mình”. Càng tức, Xuyên và Cúc Hương càng rủa thầm Phán tội bởi. Chính tại bài thơ chết tiệt của anh, chúng mới lâm vào tình trạng oái ăm này.

Khác với hai bạn, trước những sự việc vừa xảy ra, Thục ngạc nhiên hơn là tức tối. Nó không hiểu tại sao cái anh chàng Phán củi cục mịch kia lại “có gan” đề ý mình và lại dám đăng một bài thơ lãng mạn như thế lên báo cho thiên hạ chọc ghẹo. Thục cũng không rõ có phải Phán làm bài thơ đó ỉn không, hay lại ột cô gái nào khác. Nghĩ vẩn vơ một hồi, Thục bỗng quên mất Phán củi mà lại nhớ đến... Phong Khê. Phong Khê không những làm thơ mà

còn tặng quà cho Thực. Đã vậy, anh còn bị bọn Thực hành hạ thể thảm, mắng nhiếc đủ điều. So với Phán củi, Phong Khê nhát gan hơn nhiều. Anh ta không dám đăng thơ lên báo mà chỉ giấu giữ vào ngăn bàn. Nhưng nếu anh ta gửi đến báo, chắc cũng chẳng ai đăng. Thơ Phong Khê không thể sánh được với thơ Lê Huy Phán. Thơ của anh chỉ có thể đăng ở trong... ngăn bàn của Thực thôi. Nhưng không biết từ nay anh ta có còn gửi bài nào tới “đăng” nữa không! Hay là anh ta đã giận bọn Thực và quyết định “ra đi không bao giờ trở lại”? Nghĩ đến đây, bất giác Thực buông một tiếng thở dài.

Cúc Hương quay sang:

- Làm gì thở dài nghe sầu đời vậy, cô nương?

Thực giật thót, tưởng Cúc Hương khám phá ra tâm sự của mình. Nó đỏ mặt ấp úng:

- Có gì đâu!

Cúc Hương vỗ tay lên vai Thực:

- Đừng buồn nữa! Tao và con Xuyên sẽ thay mặt mày hỏi tội nó giùm cho!

Tưởng Cúc Hương nói Phong Khê, Thực lắc đầu nguây nguây:

- Thôi, thôi! Chuyện này là do mình chứ đâu phải tại người ta!

- Sao lại do mình? - Cúc Hương tròn mắt - Tự nhiên nó cao hứng nó “phang” bài thơ gà mờ kia lên báo khiến tội mình “ê” cả mặt, không hỏi tội nó sao được!

Biết Cúc Hương đòi hỏi tội Phán, Thực thở phào:

- Tùy tội mày.

Chiều đó, đợi đến giờ về, Xuyên và Cúc Hương bắt đầu triển khai chiến dịch “truy lùng thủ phạm”. Sợ tội bạn trong lớp xầm xì, ba cô gái không dám chặn

Phán trong sân trường, mà lẻo đẻo đi theo ra tận cổng.

Phán chẳng hay biết gì. Thoát khỏi sự chăm chọc của lũ bạn độc miệng, anh cảm cúi rào bước, không hay mình đang bị theo dõi. Mãi đến khi ngoặt quanh một phố vắng, Phán mới ra thở ra một hơi nhẹ nhõm và bắt đầu đi chậm lại. Chỉ đợi có vậy, Xuyên và Cúc Hương vội vã vượt lên, bỏ Thực lững thững phía sau.

Hai cô gái đến sát sau lưng, Phán vẫn chưa phát hiện. Đang đi lon ton, anh bỗng giật bắn người khi nghe tiếng Xuyên nóng hổi sau gáy:

- Chào nhà thơ.

Phán quay phắt lại, mặt không giấu vẻ thảng thốt:

- Kia Xuyên!

Cúc Hương tiến lại:

- Tui nữa chi!

Phán cười gượng gạo:

- Các bạn làm tui hết hồn!

Cúc Hương gật gù:

- Bạn “hết hồn” cũng đúng thôi! Ai có tật mà chẳng giật mình!

Cú “móc trái” của Cúc Hương khiến nhà thơ Lê Huy Phán... hết làm thơ nổi. Anh đứng sững giữa đường như cây cột điện đứt giây. Dĩ nhiên Phán biết Cúc Hương muốn ám chỉ điều gì. Nhưng nhất thời anh chưa nghĩ ra cách đối phó, đành cười ruồi nghĩ kẻ. Thật ra Phán không ngại đấu khẩu với Cúc Hương. Anh chỉ giận Xuyên. Xuyên cả khía không thua gì Cúc Hương, lại giỏi tài nguy biện. Trong “nghề” ăn nói, Xuyên “thành danh” rất sớm. Ngay từ năm lớp mười, mỗi lần nhắc đến Xuyên, tội bạn thường kháo nhau câu về “nói xuôi cũng được, nói ngược cũng xong, đừng hòng nói lại”, huống hồ gì bây giờ, Xuyên đã có thêm hai năm “trần mặc”. Hơn nữa năm ngoái Xuyên từng làm lớp trưởng và là một trong những lớp trưởng có “uy” trong toàn trường. Gì chứ kinh nghiệm “trấn áp” kẻ khác thì Xuyên có thừa. Phán đang nom nớp nghĩ đến Xuyên thì Xuyên đã lên giọng “trấn áp” ngay:

- Làm gì mà “trầm tư lự” dữ vậy? Bộ bạn tính làm thơ đăng báo Mục Tím nữa hả?

- Ậu có! - Phán ấp úng và khẽ than thầm trong bụng:

- Sao vậy? Phải đăng thêm vài bài nữa mới có “ép-phê” chứ thương người ta mà đăng một bài thì ăn thua gì! - Xuyên hỏi, giọng tỉnh rụi.

Phán nhăn nhó:

- Tui có thương ai đâu mà mấy bạn nói vậy!

Cúc Hương trừng mắt:

- Bạn làm thơ đòi thương “cô em Thực” của tui này mà bây giờ chối hả!

- Tui viết “cô em hiền thực” chứ “cô em Thực” hồi nào!

Cúc Hương át giọng:

- Thực hay hiền thực gì cũng là Thực thôi! Bạn đừng có hồng qua mặt tui này!

Phán chưa kịp chống đỡ lời buộc tội của Cúc Hương, Xuyên đã hừ mũi, lên án tiếp:

- Bạn “kết mô-đen” con Thực, bạn muốn bơm nó lên tận mây xanh thì kệ xác bạn, mắc mớ chi bạn dìm tôi với con Cúc Hương xuống tuốt... vũng lầy tội lỗi?

- Trời đất ơi! - Phán vỗ đầu - Bạn nói cái gì nghe khủng khiếp quá vậy! Tôi dìm các bạn xuống vũng lầy gì đó hồi nào?

- Chứ còn gì nữa! - Xuyên nghiêm mặt - Bạn khen con Thực nào là “bông hoa bên lên”, nào là “em không kém linh như là người ta”, có khác nào bạn bảo con Thực là thiên thần, còn hai đứa tôi là ác quỷ mà vương âm ty địa phủ thập điện diêm la mười ba cửa ngục...

Xuyên chưa “xỏ” hết câu, Phán đã vội đưa tay bịt chặt hai tai, miệng lắp bắp:

- Thôi, thôi, cho tui xin! Bạn đừng có gieo tiếng ác cho tui nữa!

Thấy đối phương đã ngấm đòn ề ề, Xuyên quay sang Cúc Hương, nháy nháy mắt. Cúc Hương liền hắng giọng, từ tốn:

- Thực ra tui này cũng không muốn “kết án” bạn làm gì. Dù sao bạn cũng đã giúp đỡ tui này rất nhiều trong “sự nghiệp văn chương” những ngày vừa qua.

Nhưng tui này chỉ chịu bỏ qua “vụ án” vừa rồi nếu bạn cũng thành thật với tui này như tui này vẫn luôn luôn... thành thật với bạn! Phán chốt dạ:- Chứ tui có dúi gạt các bạn hồi nào đâu!

Giọng Cúc Hương ngọt như đường phèn:

- Bạn nói thật hén?

- Thật mà.

- Vậy bạn nói thật nữa đi! Bài thơ vừa rồi có phải bạn viết cho con Thực nhà này không?

Biết sa cơ thì đã quá muộn, Phán đành đứng chết trân như Từ Hải “lâm nang”. Thực nãy giờ đứng bên, thấy vậy liền chớp mắt quay mặt đi chỗ khác. Còn Xuyên thì khịt khịt mũi “đề” thêm:

- Không tiện “ừ” thì gạt đầu ra dấu cũng được!

Phán nửa cười nửa khóc. Không biết nên gạt đầu hay lắc đầu, anh cứ lóng ngóng như ngong xem chuông, bụng không ngót than thở. Muốn sự cũng tại “nhân vật” Phong Khê kia mà ra. Hôm trước, dưới sự “chỉ đạo” của Cúc Hương, Phán đã “tặng” anh ta những câu thơ nặng như búa bổ. Thực lòng Phán không muốn viết những câu thơ đó. Nó có vẻ bất nhẫn làm sao! Dù Phán biết đó chỉ là những lời bông cợt, không có ác ý gì, anh vẫn cảm thấy run tay. Trong ba cô gái, chỉ có Thực là có tâm trạng giống anh. Hôm đó, Thực lộ vẻ áy náy và thẳng thắn lên tiếng phê bình. Mặc dù sau đó bài thơ vẫn được gửi đi nhưng tấm lòng hồn hậu của Thực đã khiến Phán cảm động vô cùng. Thế là không nén được, anh đã viết bài thơ “Cô em hiền thực” và gửi cho báo Mực Tím.

Khi làm tất cả những điều đó, Phán không ngờ hành động của anh lại gây xôn xao đến như vậy. Hết bị bạn bè trong lớp trêu chọc đến bị bọn Xuyên chặn đường “vấn tội”. Như lúc này đây, anh đang loay hoay giữa chiếc bẫy của Xuyên và Cúc Hương, mặt đỏ như tắc kè say thuốc, chỉ biết làm thỉnh chờ... trời xuống cứu.

Nhưng lâu thật lâu mà trời chẳng xuống. Cúc Hương sốt ruột nhìn Phán:

- Không ý kiến ý cò gì hết tức là bạn thừa nhận tội lỗi của mình rồi phải không?

Giọng điệu “hình sự” của Cúc Hương khiến Phán nhăn mặt:- Ý kiến gì bây giờ...

Xuyên khoát tay:

- Bạn không ý kiến gì thì để tui ý kiến! Thứ nhất, - Xuyến hắng giọng - bạn đừng nên mơ tưởng viễn vông đến con Thục nhà này nữa. Nó đã “có nơi có chỗ” rồi. Anh chàng Phong Khê kia chính là... người tình trong mộng của tui này, à quên, của con Thục. Bạn đừng thấy tui này “hành hạ” anh ta mà tưởng bỏ nhào vô chiếm chỗ. Thực ra tui này muốn thử thách xem anh ta có đủ kiên trì và nghị lực vượt qua sóng gió tình trường hay không thôi..

Xuyến nói đến đây, Cúc Hương không nhịn được bèn che miệng cười “hí hí” khiến Xuyến phải quay lại trừng mắt:

- Im cho người lớn nói chuyện mày!

Rồi để khóa lấp tiếng cười không đúng chỗ vừa rồi của Cúc Hương, Xuyến vội vã quay sang Phán, nghiêm trang tiếp:

- Từ cái thứ nhất suy ra cái thứ hai. Đó là tui này muốn nhờ bạn đem cái tài thơ của mình ra để “ứng đối” với anh chàng Phong Khê chứ không phải để “tán tỉnh” con Thục. Phải nói trước đầu đó đang hoảng hốt “cộng tác” với tui này một thời gian bạn lại đi chệch mục tiêu khiến tui này phải “uốn nắn” mệt quá!

Nghe Xuyến lên giọng “sur phụ”, Phán rầu thúi ruột, chỉ mong “chia tay” cho lẹ. Nhất là Thục đứng bên cạnh thỉnh thoảng lại quay mặt đi chỗ khác cười chum chim khiến bụng anh cứ gật thon thót. Vì vậy, Xuyến vừa nói xong, Phán đã gật đầu lia:

- Được rồi, tui đồng ý hết! Thôi, tui đi nghe!

Rồi không đợi bọn Xuyến kịp nói thêm tiếng nào, Phán quay mình đi như chạy. Nhưng cũng như lần trước, Xuyến đâu chịu “buông tha” Phán một cách dễ dàng.

- Khoan đã! - Xuyến gân cổ gọi - Đầu có dễ ra đi một cách đơn giản vậy! Còn chuyện này nữa!

Cực chẳng đã, Phán phải ngoảnh cổ lại. Mặt anh nhăn như ăn phải trái ớt hiểm:

- Chuyện gì nữa vậy?

Xuyến “cười tỉnh”:

- Tui mới nói với bạn có hai chuyện! Còn chuyện thứ ba! Phán khò sò:

- Thứ ba, thứ tư gì nói đại ra hết cho rồi! Tui... đói bụng thấy mồm mà các bạn cứ bắt tui đứng đây hoài!

Xuyến nhún vai:

- Bạn háu ăn như vậy mà cũng bày đặt làm thơ tình cho con Thục! Nhưng thôi, lát nữa tui này sẽ dẫn bạn về nhà ăn... cơm nguội. Còn bây giờ thì bạn ráng nhịn đói nghe xong chuyện này đã...

Phán nóng lòng muốn lên tiếng giục nhưng sợ Xuyến lại nổi hứng móc ngoéo qua chuyện khác, đành kiên nhẫn vênh tai chờ.

Xuyến gật gù năm, sáu cái mới bắt đầu hắng giọng:

- Chuyện thứ ba là nhờ bạn làm tiếp một bài thơ gửi cho anh chàng Phong Khê. Hôm trước bạn viết cách sao mà anh ta trốn luôn, không cung cấp thực phẩm cho tui này nữa. Bây giờ bạn phải có bốn phần làm một bài thơ “dụ dỗ” anh ta quay về với... con Thục!

- Bài thơ trước đâu phải do tui nghĩ ra! - Phán chép miệng phân trần - Tui viết theo ý Cúc Hương chứ bộ!

Nghe Phán quy trách nhiệm ỉn, Cúc Hương nghinh mặt:

- Thì dĩ nhiên là viết theo ý tui rồi! Chứ để bạn viết theo ý bạn thì bạn đâu có thèm làm thơ gửi cho anh chàng Phong Khê! Bạn chỉ khoái làm thơ cho “Cô em hiền thực” của bạn thôi!

Bị Cúc Hương điểm ngay “yếu huyệt”, Phán đành ngậm tăm, không dám hó hé nửa tiếng. Thấy vậy, Xuyến cười cười:

- Viết theo ý ai cũng vậy thôi! Chuyện đã lỡ rồi, bây giờ bạn phải “ra tay tế độ” cho tui này, làm ngay một bài thơ “cấp cứu”...

Bạn đang đọc truyện *Bồ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chương 6

Thực sẽ sếp đặt bài thơ Phán vừa sáng tác vào trong ngăn bàn. Nó thật trọng đến mức tưởng như mảnh giấy nhỏ kia có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Trong bài thơ đó, bọn Thực đã ngỏ lời xin lỗi Phong Khê, rằng những lời lẽ quá đáng trong lá thư trước chỉ là sự bồn chột, chẳng cần để tâm làm gì ết, và cho rằng bọn Thực chơi với bạn là do quý mến chứ không phải vì... ham ăn, mong Phong Khê đừng hiểu lầm mà mang tội với... trời đất!

Khi nghe yêu cầu của Xuyên về “bài thơ cấp cứu”, Phán không giấu được nụ cười chế nhạo. Cúc Hương nhác thấy, liền trừng mắt:

- Bạn cười cái gì vậy? Chọc quê tụi này hả?

- Tui đâu dám! Phán đáp với vẻ hiền lành nhưng Cúc Hương vẫn cảm thấy nhột nhạt. Mặc dù Phán không nói ra nhưng chắc anh đang cười thầm trong bụng! Cúc Hương nghĩ vậy và tự dừng nó cảm thấy bức mình. Nó bức Xuyên, bức Thực và bức cả chính nó. Tự nhiên viết thư chọc ghẹo người ta đã đòi bây giờ nhún mình xin người ta... tha lỗi, thật chẳng giống ai! Nhưng sự thế đã đến nước này, quả chẳng còn cách nào khác. Nhất là con Thực, từ ngày anh chàng Phong Khê rút lui không kèn không trống, mặt mày nó buồn thiu đến tội.

Bụng ấm ức sẵn, giờ lại thấy Thực cứ lúi húi với mẩu giấy trong ngăn bàn, Cúc Hương đâm xằng giọng:

- Liệng đại nó vô trong đó! Mày làm gì rứt rứt rề rề cả buổi vậy!

Không quan tâm đến vẻ giận dữ của Cúc Hương, Thực mơ màng hỏi:

- Chẳng biết lần này anh ta có hồi âm cho tụi mình không?

Cúc Hương càng điên tiết:

- Hồi âm hay không, kệ xác hần! Lần này mà hần còn im hơi lặng tiếng, tụi mình nhất định “xù đẹp” luôn, không có năn nỉ ỉ ôi gì nữa hết! Thật tao chưa thấy ai “vô tình bất nghĩa” như “thằng cha” này!

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện phải viết thư xin lỗi, Cúc Hương lại mặt sất Phong Khê không tiếc lời. Điều bộ của nó hung hăng hết một con gà chọi. Nhưng qua hai ngày sau, khi trong ngăn bàn của Thực xuất hiện lá thư hồi âm của Phong Khê kèm theo ba thỏi chocolate, cũng chính Cúc Hương là người đầu tiên ca ngợi Phong Khê lên tận mây xanh:

- Thật tao chưa thấy ai ăn ở có tình có nghĩa như anh chàng này! Người “dễ thương” như vậy đúng là nằm mơ cũng không thấy nổi! - Rồi nó quay sang thực, chép miệng - Con Thực này thiệt tốt phước!

Thực “xì” một tiếng:

- Bữa trước mày rửa anh ta tối mày tối mặt, bữa nay thấy có ăn, lại trở giọng tăng bốc, thật chẳng biết mắc cỡ chút nào!

Cúc Hương nhướn mắt:

- Mày đừng có bôi bác bạn bè! Tao khen hần là khen sự thông minh của hần chứ đâu phải vì mấy thanh chocolate “hối lộ” kia!

- Khen sự thông minh? - Thực ngạc nhiên.

- Chứ sao! - Cúc Hương cười hi hi - Vừa rồi mình viết thư bảo với hần là mình chơi với bạn vì quý bạn chứ không phải vì ham ăn, hần biết ngay là mình nói dối nên tiếp tục gửi chocolate ỉnh. Như vậy hần chẳng phải hạng người thông minh xuất chúng là gì.

Lối giải thích của Cúc Hương khiến Thực không nhịn được cười. Nó đang định lên tiếng bắt bẻ thì Xuyên đã gọi giật:

- Lại đây tụi mày ơi! Lại xem anh chàng Phong Khê giờ giọng “ghen tuông” với con Thực nhà mình nè!

Cúc Hương nãy giờ lo cãi cộ xung quanh mấy thỏi kẹo, quên bẵng mất lá thư của Phong Khê, nay nghe Xuyên gọi, liền nhảy bỏ lại. Thực cũng muốn chạy ào tới nhưng những điều Xuyên vừa “thông báo” khiến nó không dám lộ vẻ nôn nóng, sợ hai bạn trên. Tim nhảy lò-tô trong ngực, Thực bước từng bước một, cố làm ra vẻ thản nhiên.

Cúc Hương vừa lướt mắt qua bài thơ, đã la ầm:

- Chà chà, anh chàng “nổi máu Hoạn Thư” lên rồi, Thực ơi!

Thực tò mò liếc vào mảnh giấy trên tay Xuyên. Những dòng chữ in hoa quen thuộc đập vào mắt nó:

Mấy hôm nay ốm nằm nhà

Chứ không phải trách gì ba bạn hiền

Nằm nhà đọc báo giải phiền

Mới hay có kẻ thương “hiền thực” kia

Chút lòng thán phục, xin chia...

Bên dưới bài thơ là dòng tái bút: “Xin tạm biệt. Hẹn tái ngộ sau khi thi xong học kỳ hai. Ký tên: Phong Khê”.

Thực đọc xong lá thư, thờ dài lắm lắm:

- Hóa ra anh chàng này cũng ham học giỏi!

Cúc Hương gật gù:

- “Vui duyên mới không quên nhiệm vụ” mà!

Xuyến tặc lưỡi:

- Chưa chắc đó đã là lý do chính!

- Sao mày biết? - Thực tròn mắt.

- Sao lại không biết! - Xuyến nhếch mép về từng trải - Tao còn lạ gì tâm lý của tụi con trai! Hắn thấy Phán cùi làm thơ tán tỉnh mày nên đâm ra sàu đòi muốn “nghỉ ngơi” một thời gian để... băng bó vết thương lòng. Chính vì vậy mà hắn đòi “tạm biệt” chứ chẳng phải bận ôn thi gì đâu!

Thực chưa kịp nói gì, Cúc Hương đã vội vàng phụ họa:

- Con Xuyến nói đúng! Bài thơ của Phán cùi không khác nào một nhát kéo cắt đứt ngang “con đường tình ta đi” của hắn. Hắn cần phải có thời gian để hàn gắn lại vết thương... chiến tranh!

- Tao không tin! - Thực lắc đầu - Tụi mày chỉ toàn nghĩ xấu cho người ta! Biết đâu anh ta ốm chưa khỏi! Trong thư anh ta chẳng nói anh ta ốm mấy bữa nay là gì!

- Chỉ có những đứa khờ khạo như mày mới đi tin những chuyện vớ vẩn đó! - Cúc Hương hừ mũi - Hắn chẳng bệnh hoạn gì đâu, chỉ ốm tương tư thôi!

Người ta bảo “yêu nhiều thì ốm, ốm nhiều thì yếu” mà! - Rồi nhìn Thực, Cúc Hương cười cười - Tao thấy mày lúc này cũng bắt đầu “yếu yếu” rồi đó!

Thực đỏ mặt đập vào vai Cúc Hương:

- Nói bậy nè!

- Trúng chóc chứ bậy gì! - Cúc Hương tiếp tục trêu - Chỉ những người thuộc hệ PAL như tao hoặc hệ SECAM như con Xuyến mới “khỏe-mạnh-mẽ” được!

Còn những người thuộc hệ NTSC như mày, Hoàng Hòa, Phán cùi, Phong Khê thì không “ôm-yếu-ót” cũng “sàu-muộn-phiền”, đồ có mà tui tỉnh lên được!

Xuyến lườm Cúc Hương:

- Thôi, đừng có giả bộ ba hoa vung vít rồi quên mấy thanh kẹo đi! Chocolate đâu, chia ổi đưa một cây coi!

Cúc Hương nhăn nhó chìa mấy thanh kẹo ra:

- Kẹo đây nè! Mày làm như ai cũng tham ăn như mày không bằng!

Thực cầm lấy thanh kẹo trên tay Cúc Hương một cách hững hờ. Chẳng hiểu sao Thực cảm thấy buồn buồn về lá thư của Phong Khê. Anh chẳng tỏ một thái độ gì về chuyện Phán làm thơ tặng Thực, không châm chọc cũng không hờn dỗi, nhưng trong những lời lẽ bình thản kia, Thực tưởng như mình đọc thấu những trách móc lặng thầm giấu kín trong đó. Phong Khê còn bày tỏ sự thán phục một cách khó hiểu. Tại sao lại thán phục? Anh thán phục ai, Thực hay là Phán cùi? Phải chăng đó là một cách nói cay đắng? Thực tự hỏi và không sao trả lời được. Đã mấy lần, Thực định nhờ Xuyến và Cúc Hương “giải đáp tâm tình” nhưng rốt cuộc lại ngại ngùng không dám hỏi. Nó biết Xuyến và Cúc Hương chỉ xem tất cả những chuyện đang xảy ra như một trò đùa không hơn không kém. Nhưng riêng Thực, câu chuyện về anh chàng Phong Khê cứ bắt nó vẩn vơ nghĩ ngợi và không hiểu sao những lúc nghĩ đến anh, nó lại cảm thấy băng khuâng xa vắng, mặc dù cho đến tận giờ phút này, nó vẫn chưa biết anh là ai và mặt mũi anh tròn méo thế nào.

Đôi lúc Thực cũng cảm thấy buồn cười về những ý nghĩ vớ vẩn của mình. Cúc Hương xếp Thực vào hệ NTSC không phải là không có lý. Thực kín đáo, nhạy cảm, thường xúc động không đâu vào đâu. Xuyến bảo đó là thói “xúc động sáng”. Nếu biết lá thư mới nhất của Phong Khê khiến Thực buồn đến thế nào, hẳn Xuyến và Cúc Hương sẽ “giữa” Thực thê thảm còn hơn người ta giữa móng chân... ngựa.

Biết vậy nên Thực đành bấm bụng làm thinh. Làm thinh một hồi, bụng ầm ục, Thực lại rửa thắm anh chàng Phán củi “tía em hùng đông đi cày bừa, má em hùng đông đi cày bừa” chết tiệt kia. Thật chưa thấy ai “lãng xẹt” như anh ta. Chẳng thà như Hoàng Hòa, ngồi trong lớp liếc Thực một cái, rồi... thôi. Như vậy thì chẳng ai hay biết, bạn bè cũng không mà Phong Khê cũng không. Lại chẳng bị ai ầm ĩ trêu chọc. Đàng này Phán củi chẳng thèm biết đến thái độ của Thực, cứ ngang nhiên “trưng” một bài thơ lên báo hết như người ta quảng cáo trên ti-vi, ai mà chẳng nghe thấy. Giọng điệu lại bô bô ra về “ta đây cũng có một cái... ngà ba lòng” khiến mấy ngày sau đó Thực xấu hổ đến mức chẳng dám nhìn mặt ai. Nhất là những khi Hoàng Hòa ngồi dây bên kia trông sang, Thực càng nóng ran cả mặt mày.

Nhưng Hoàng Hòa nghĩ ngợi như thế nào, đối với Thực điều đó không quan trọng. Thực chỉ sợ Phong Khê hiểu lầm, dù rằng tại sao Thực lại sợ như vậy thì chính Thực cũng không cắt nghĩa được. Nó chỉ biết nó cảm thấy thấp thỏm khi Phong Khê đọc được bài thơ “tai họa” của Phán củi và khi Phong Khê đòi “tạm biệt” một cách đột ngột thì nó lại vô cùng bứt rứt. Nó không rõ đằng sau lý do ôn thi học kỳ hai có còn một lý do nào khác như Xuyên nhận xét hay không. Dù sao thì Thực cũng cố tin rằng Phong Khê không bịa chuyện, rằng anh ta đề nghị cả bọn tạm thời “cắt đứt liên lạc” chính vì lợi ích học tập của anh và cả của bọn Thực.

Vì thật ra kỳ thi quan trọng kia cũng đã đến gần. Chỉ còn một tuần lễ nữa thôi.

Khác với Thực, Xuyên và Cúc Hương chẳng tỏ vẻ gì âu sầu về chuyện Phong Khê đòi “ngưng chiến”. Lần trước, nhà thơ Lê Huy Phán lỡ tuôn ra hai câu thơ tàn nhẫn “dù quen biết hay không quen biết, thì bọn này có thiết tha chi” khiến sau đó Phong Khê cáo bệnh về vườn nằm đọc báo... Mục Tím thì Xuyên và Cúc Hương còn tỏ ra áy náy, nhưng lần này mọi sự là do đề nghị “chính đáng” của Phong Khê nên sự im lặng của anh ta không còn là... sự im lặng đáng sợ đối với tụi nó nữa. Cúc Hương chỉ thỉnh thoảng buồn tình than thở:

- Than ôi, thời ăn uống nay còn đâu!

Xuyên cười:

- Thi xong học kỳ hai, nhà máy chế biến thực phẩm mang tên Phong Khê sẽ hoạt động trở lại chứ lo gì!

Cúc Hương vẫn rầu rai:

- Sao lại không lo! Thi xong học kỳ hai là chuẩn bị nghỉ hè. Nghỉ hè xong tụi mình đâu còn học ở trường này nữa mà tính chuyện “đục khoét” tiếp!

Trước nay, Xuyên và Thực chẳng bao giờ nhớ năm học của chúng là năm học cuối cùng ở ngôi trường này và chẳng bao lâu nữa chúng sẽ phải từ giã khung cảnh quen thuộc nơi đây nên bây giờ nghe Cúc Hương nhắc, cả hai bất giác thờ dãi cảm thán:

- Ừ hén, vậy mà tụi tao quên bém đi mất! Vậy mà lâu nay cứ tưởng tụi mình sẽ ăn đời ở kiếp nơi đây!

- Làm gì có chuyện đó! - Cúc Hương tặc lưỡi - Không những tụi mình không ăn đời ở kiếp tại đây được mà con Thực cũng đừng hòng “ăn đời ở kiếp” với anh chàng Phong Khê của nó! Mai đây, khi tụi mình đi rồi, hẳn ta sẽ tiếp tục nhét thư vào ngăn bàn của một đứa con gái khác đời làm quen, và như thế là con nhãi tốt số đó sẽ hưởng tất tần tặn những thứ của ngon vật lạ trên cõi đời này. Còn tụi mình thì... trở mồm!

Lời tiên tri của Cúc Hương khiến Thực nhăn mặt:

- Mày nói gì nghe ghê quá!

- Để đó rồi mày coi! - Cúc Hương gục gặc đầu như một nhà hiền triết - Mày buồn thì tao chịu nhưng “sự thật khách quan” như thế nào thì tao nói vậy! Tụi đàn ông con trai mà mày!

- Xì! - Thực bĩu môi - Mày làm gì mà rảnh tụi con trai dữ vậy?

- Sao lại không rảnh? - Cúc Hương trợn mắt - Tưởng gì chứ tụi con trai, tao biết cả tá!

- Xạo đi!

- Tao xạo mày làm gì! Trong bà con dòng họ nhà tao có đúng mười hai anh em trai mà!

Nói xong, Cúc Hương nhe răng cười khiến Thực dù đang tức ầm ách cũng phải bật cười theo.

- Thôi đừng cà rồn nữa! - Xuyên thỉnh linh xen vào, giọng có vẻ trầm ngâm - Bây giờ tụi mình tập trung bàn chuyện này coi!

Thấy Xuyên mặt mày nghiêm trọng, Cúc Hương nheo nheo mắt:

- Chuyện gì mà phải “tập trung” dữ vậy? Bàn số đề hả?

Phớt lờ sự cà khịa của Cúc Hương, Xuyên tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ vừa lóe ra trong óc:

- Theo tao, đã đến lúc tụi mình cần phải tìm hiểu xem anh chàng Phong Khê là người như thế nào!

Lời tuyên bố bất ngờ của Xuyên khiến Thực và Cúc Hương trở mắt:

- Sao hôm trước mày bảo đừng truy tìm hần, sợ “mất giá”?

- Hôm trước khác, bây giờ khác! Bây giờ sắp nghỉ hè. Trước khi chia tay ít ra tụi mình cũng phải “liếc sơ” qua hần để... mở rộng kiến thức chứ!

Nghe Xuyên nói, bất giác Thực cảm thấy tim mình đập thình thịch. Nhưng nó không tỏ lộ điều gì. Chỉ có Cúc Hương là hào hứng:

- Vậy sáng mai tụi mình bắt đầu chiến dịch truy lùng... đạo tặc. Tao sẽ...

Cúc Hương chưa nói dứt câu, Xuyên đã cắt ngang:

- Sáng mai chưa được! Phải đợi thi xong học kỳ hai đã! - Mày không muốn vi phạm “hợp đồng” với tay Phong Khê chứ gì?

- Không hoàn toàn như vậy! - Xuyên thủng thỉnh - Cái chính là tao muốn con Thực được ăn ngon ngủ yên trước ngày thi! Gặp Phong Khê bây giờ, rui đó là một tên ồm o quật quẹo có phải hồng bét hết mọi chuyện không! Tốt nhất là chờ thi cử xong xuôi. Lúc đó, con Thực có thất vọng cũng không ảnh hưởng gì!

Cúc Hương gật gù:

- Vậy thi xong là tụi mình ra tay “vạch mặt” hần liền?

Xuyên cười:

- Ừ, lúc đó mày sẽ được ưu tiên thủ vai thanh tra Ca-ta-nhi.

Cúc Hương rụt cổ:

- Và rốt cuộc tao sẽ bị bắn chết như trong phim “Con bạch tuộc”?

- Không đâu! - Xuyên nhún vai - Trong vụ này, nếu có kẻ chết thì người đó là con Thực chứ không phải mày!

Thực đỏ mặt, mỉm cười không đáp. Nghĩ đến lúc gặp mặt Phong Khê, tự nhiên Thực cảm thấy xao xuyến khôn tả. Trước đây, bị Xuyên cấm cản, Thực nóng lòng biết mặt anh ta kinh khủng. Bây giờ, Xuyên đã “bật đèn xanh”, Thực lại tần ngần nửa muốn nửa không. Thực không làm sao giải thích được sự mâu thuẫn trong lòng mình. Hay là Thực sợ khi gặp mặt anh chàng Phong Khê bằng xương bằng thịt, niềm vui rộn ràng sẽ biến thành nỗi thất vọng sâu xa như Xuyên nói? Có phải vậy không, Thực cũng không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Chương 7

Những ngày ôn tập căng thẳng khiến nỗi băn khoăn về anh chàng Phong Khê bớt ám ảnh Thực. Thực chúm mũi vào bài vở, chẳng còn thì giờ nào nghĩ ngợi đến anh ta nữa.

Thỉnh thoảng Thực cũng để đầu óc mình đi lang thang thơ thẩn, nhưng chỉ một thoáng thôi, những con số chi chít lại kéo Thực về với công việc trước mắt.

Thời gian này, Phán củi cũng chẳng còn lân la với bọn Thực. Phong Khê tạm thời cắt liên lạc, bọn Thực chưa cần “cầu cứu” đến Phán nên anh chẳng có cơ để bắt chuyện. Thấy vậy, Hoàng Hòa khoái lắm. Hoàng Hòa vịn cơ ôn tập chung để ngày nào cũng xáp lại chỗ bọn Thực. Anh còn nhiệt tình ôm một đồng tài liệu ở nhà đến cho bọn Thực mượn.

Một hôm không nhện được, Cúc Hương khêu Xuyên:

- Lạ quá hén mày?

- Gì lạ?

- Anh chàng lớp trưởng của mình đó! Hần không thèm mở ra-đa nhìn trộm con Thực nhà mình nữa mà coi bộ muốn đánh giáp lá cà!

- Tao cũng thấy vậy! - Xuyên gật đầu - Hình như hần chán cảnh “ngồi núi này trông núi nọ” rồi. Có vẻ như hần muốn dọn nhà qua ở chung một “núi” với tụi mình.

Cúc Hương ranh mãnh:

- Cho hấn ở không?
- Tùy con Thực! - Xuyên chép miệng - Nó là “chủ hộ” chứ đâu phải tội mình!
- Sao mày? - Cúc Hương hỏi Thực - Cho lớp trưởng đăng ký không?

Thực phồng má:

- Không
- Sao mày ác ôn quá vậy? - Cúc Hương kêu lên - Đây là đăng ký tạm trú chứ đâu phải đăng ký... kết hôn?
- Tạm trú cũng không! - Thực vừa nói vừa cười.

Cúc Hương nhìn Xuyên, lắc đầu:

- Hộ khẩu của con Thực đã ghi tên Phong Khê rồi, Hoàng Hòa khó vô nổi. Đành phải cho hấn đi theo con đường xô-lô của Phán củi thôi! - Đang nói, Cúc

Hương bỗng ngậm ngùi - Thương thay cho anh chàng lớp trưởng đẹp trai! Mối tình cảm đẹp như trăng trên đỉnh núi mà không biết giữ gìn, xáp vô làm chi cho người yêu xua đuổi.

Xuyên liếc Cúc Hương:

- Trích “tuồng” nào đó mày?

Cúc Hương tỉnh bơ:

- “Tình anh lớp trưởng”.

Xuyên gật gù:

- Mày tham dự cuộc thi tuyển chọn giọng ca cái lương coi bộ hợp!
- Tao dự rồi, đoạt giải nhất nhưng tao bỏ! Trở thành nghệ sĩ nổi tiếng, tao sợ phải ký hình tặng khán giả, hai tay sẽ mỏi rục, hết cầm chén cầm đĩa nổi!

Thực cười khúc khích:

- Thật tao chưa thấy ai có tâm hồn ăn uống vĩ đại như mày! Tao không hiểu vì sao năm ngoái Hùng quần lại thích mày được!
- Có gì đâu mà không hiểu! - Cúc Hương nháy mắt - Tao ham ăn nhưng mà tao có... duyên!

Xuyên phì cười:

- Duyên của mày là duyên... Hà Bá! Nếu mày có duyên, tại sao bọn Phong Khê, Phán củi, Hoàng Hòa không đi theo mày mà lại thi nhau nhào vô con Thực?
- Dễ hiểu thôi! - Cúc Hương tặc lưỡi - Con Thực hiền lành, lại khù khờ, thằng con trai nào mà chẳng thích rước nó về nhà để... sai vặt. Chẳng hạn chàng lớp trưởng nhà mình mấy ngày nay rề rề qua đây cũng cốt để sau này sai con Thực giặt đồ, đi chợ, nấu ăn, rồi đám lưng, cạo gió...

Bài “diễn văn” khùng khiếp của Cúc Hương khiến Thực phải hét lên:

- Thôi, đủ rồi ghen mày! Mày có muốn thì tao xin nhường Hoàng Hòa lại ày đó!
- Xi! Ai mà thèm! - Cúc Hương bĩu môi.
- Vậy thì tao nhường lại cho con Xuyên!
- Không được! - Cúc Hương giẫy nảy - Mày giao Hoàng Hòa cho con Xuyên khác nào giao trứng cho ác! Con Xuyên sẽ xé xác nó mất!

Về hốt hoảng của Cúc Hương khiến Xuyên và Thực cười bò. Hoàng Hòa không biết mình bị ba cô gái đem ra bàn luận và cười cợt. Ngày ngày anh cứ thần nhiên ôm tập qua ngồi chỗ bọn Xuyên. Hành động táo bạo của Hoàng Hòa bắt đầu gây nên những tiếng xì xào trong đám bạn thóc mách nhưng anh phớt lờ. Chẳng còn bao lâu nữa, năm học sẽ kết thúc, thời gian càng lúc càng vui dần, anh không cho phép mình rụt rè nữa.

Anh dự định vào một dịp thuận tiện nào đó sẽ bộc lộ công khai tình cảm của mình với Thực. Rồi sau đó ra sao thì ra. Còn hơn là úp úp mở mở như hiện nay. Nhưng Hoàng Hòa chỉ mới nghĩ vậy thôi. Anh còn phải chờ thi xong học kỳ hai đã. Nếu anh bày tỏ nỗi lòng ngay bây giờ thì dù kết quả ra sao,

chuyện học tập của anh và Thục nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Nghĩ vậy, Hoàng Hòa nén lòng dừng lại ở mức “ôn tập chung”, chưa dám vượt qua ranh giới.

Những ngày này, Phong Khê, Phán củi, Hoàng Hòa, “ba chàng ngư lâm” không hẹn mà cùng “ngưng chiến”. Mặt trận tạm ngưng tiếng súng để mọi người tập trung ôn thi. Có lẽ nhờ vậy mà kết quả bài làm của bọn Xuyến khá tốt. Điểm thi của Hoàng Hòa và Phán củi cũng không kém. Điều bất ngờ là kết quả mới được công bố hôm trước, hôm sau Phong Khê đã gửi thư chúc mừng liền:

Chúc mừng Xuyến, Thục, Cúc Hương! Bao giờ thi cử cũng thường điểm cao

Học hành xuất sắc biết bao

Cổng trường đại học lối vào thênh thang.

Cúc Hương vừa đọc vừa gật gù:

- Anh chàng này lúc nào cũng nịnh tụi mình! Có điều hần càng ngày càng bất lịch sự!

- Gì vậy? - Xuyến hỏi. Cúc Hương lắc đầu, đáp:

- Kỳ này hần gửi thư mà không “đính kèm” gì hết!

Xuyến cười:

- Cuối năm, chắc hần rỗng túi! Nên thông cảm cho hần!

Cúc Hương thở dài:

- Tội cho con Thục! Vậy mà tụi mình cứ tưởng gả nó vào chỗ giàu sang phú quý, ai ngờ...

Vừa trêu, Cúc Hương vừa liếc Thục. Nhưng từ nãy giờ, Thục chẳng để ý đến hai bạn. Thục mơ màng như nói với chính mình:

- Chẳng hiểu anh ta thi cử kết quả ra sao?

- Chà, quan tâm gớm! - Cúc Hương tặc lưỡi - Cứ hết như mẹ lo cho con út!

- Kệ tao, mày! - Thục đỏ mặt, cự nự.

- À, à, - Cúc Hương la lên - Bây giờ ý có “người ta” rồi định cho tụi này ra rìa hén! Nói thật ày biết, chưa chắc anh chàng Phong Khê của mày đẹp trai bằng tao và con Xuyến đâu nghen! Đừng có mà bỏ mồi bắt bóng!

Thục chưa kịp lên tiếng, Xuyến đã háng giọng:

- Hần đẹp trai hay xấu trai, ngày mai tụi mình sẽ biết!

- Ngày mai sẽ biết? - Cúc Hương tròn mắt ngó Xuyến.

- Chứ gì nữa! Hôm trước tụi mình đã quyết định sẽ truy lùng thủ phạm ngay sau khi thi xong, mày không nhớ sao?

- À, à, nhớ! - Mắt Cúc Hương sáng lên.

Xuyến thủng thẳng:

- Và sáng mai, mày có nhiệm vụ phải nhận dạng cho được tay Phong Khê bí hiểm này!

- Tao? - Cúc Hương chưng hửng.

- Chứ còn ai vô đây! Hôm trước đã phân công rồi!

- Sao không phải là con Thục? Nó phải tự... đi tìm “người tình không chân dung” của nó chứ?

Xuyến lắc đầu:

- Con Thục yếu bóng vía! Nếu sai nó đi, nó sẽ xỉu trước khi kịp nhìn thấy “thần tượng” của nó!

Cúc Hương vẫn chưa yên tâm:- Tao đi một mình?

- Ủ, một mình.

- Sao không đi cả bọn?

- Đi cả bọn sẽ bị lộ.

- Hay là mày đi với tao?

- Tao “tùng danh” toàn trường, xuất hiện là gây chú ý liền! Tóm lại, mày đi một mình là tốt nhất! Đừng kỳ kèo nữa! Những điều tên Phong Khê làm được, chẳng lẽ mày lại làm không được?

Bị khích tướng, Cúc Hương hùng hổ:

- Được, tao sẽ đi. Dù... bỏ thấy nơi trận mạc, tao cũng không ngại, nhưng...

Xuyến quắc mắt:

- Còn nhưng gì nữa?

Cúc Hương nhăn nhó:

- Làm sao tao đột nhập vô các lớp buổi sáng được?

- Tao đã tính rồi! - Xuyến phẩy tay - Máy hôm nay, sáng nào cô Tường Anh cũng vô văn phòng làm sổ điểm và vô học bạ. Mày xin cô theo phụ!

Cúc Hương liếm môi:

- Có mấy đứa phụ với cô rồi.

- Ăn thua gì! Thêm đứa nào tốt đứa đó, cô không từ chối đâu!

Đúng như Xuyến dự liệu, khi nghe Cúc Hương xin vô trường buổi sáng để phụ vô điểm trong sổ và học bạ, cô Tường Anh vui vẻ đồng ý liền.

Buổi sáng hôm Cúc Hương lên đường đi làm nhiệm vụ, Xuyến và Thực dẫn nó đi đãi một chầu bánh cuốn gọi là đưa tiễn người... ra trận.

- Nhớ đừng để hân trông thấy mày ghen! - Xuyến dặn.

- Dĩ nhiên rồi! - Cúc Hương vừa hít hà vừa đáp - Tao sẽ theo dõi “kẻ địch” từ trong... bóng tối!- Cũng đừng... tỏ tình với hân, nhớ đấy! Đó là “tài sản” của con Thực chứ không phải của mày.- Yên chí! Tao không hỏi xin trái tim của hân đâu. Tao chỉ hỏi xin mấy trái xoài thôi. Mặc cho Xuyến và Cúc Hương tán phét, Thực ngồi im lặng lẽ cười. Nó chỉ mong sao chóng đến buổi chiều để nghe Cúc Hương mô tả về anh chàng Phong Khê quý quai kia.

Ăn uống xong, ba cô gái chia tay. Xuyến và Thực quay về nhà, còn Cúc Hương vội vã đến trường.

Bao giờ có dịp đến trường vào buổi sáng, Cúc Hương cũng cảm thấy cảnh vật và không khí chung quanh khác hẳn với buổi chiều. Chim hót trên cành phượng ngoài sân nghe vui tai hơn. Buổi chiều tiếng chim biếng nhác, rời rạc và ẻo ỏi. Trên các mái ngói và hành lang, những tia nắng mai ấm áp và mượt mà, không chói chang và oi nồng như nắng chiều bóng râm.

Nhưng Cúc Hương không để ý đến cảnh vật nhiều. Ngồi trong văn phòng cộng điểm mà mắt nó cứ hau háu nhìn về phía lớp học của mình, lúc này là “lãnh thổ” của tụi 11A3. Nó đang cố tưởng tượng mặt mày, dáng điệu của Phong Khê mà lát nữa đây nó có nhiệm vụ phải “lột mặt nạ”. Nghĩ đến cảnh Phong Khê ngồi ba hoa vung vít trong lớp, không hay có kẻ đứng đằng sau đang giương “kính chiếu yếu” sẫm soi, Cúc Hương không khỏi bật cười khoái trá.

- Gì cười vậy, Cúc Hương? - Cô Tường Anh ngồi bên cạnh đưa mắt hỏi - Cộng điểm sai rồi phải không? - Dạ, không ạ!

Ngập ngừng một lát, Cúc Hương rụt rè xin phép:

- Em ra ngoài một chút, thưa cô!

Cúc Hương sợ cô hỏi lại “đi đâu” nhưng rất may, cô Tường Anh không nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu.

Không đi dọc hành lang trước sân, sợ bị lộ, Cúc Hương quanh ra phía sau thư viện và phòng thí nghiệm, chui vào vườn bạch đàn trồng dọc hàng rào đằng sau các dãy lớp. Khi băng qua các lớp 10 và 11 năm kế lớp mình, Cúc Hương nhìn thấy có vài cặp mắt lão luyện trông ra kèm theo những tiếng huýt sáo tinh nghịch nhưng nó vẫn tăng lờ, cầm cúi rào bước. Càng tiến đến gần lớp 11A3, Cúc Hương càng nghe tim mình đập mạnh. Một cảm giác nôn nao khó tả đang xâm chiếm lòng nó.

Mình mà còn hồi hộp như vậy, nếu là con Thực chẳng biết nó sẽ hoảng lên đến cỡ nào! Cúc Hương cười thầm để tự trấn tĩnh.

Cánh cửa sổ phía cuối lớp 11A3 hiện ra trước mắt Cúc Hương. Nép sát tường, Cúc Hương thận trọng nhìn vào, quan sát. Thầy Hà đang hí hoáy chép bài trên bảng, tiếng phấn nghiêng kìn kịt, đứng từ xa Cúc Hương vẫn nghe rõ. Năm ngoài Cúc Hương học thầy Hà nên bây giờ nó rất sợ thầy bắt gặp hành vi lén lút của mình. Nhưng vì chỗ ngồi của Phong Khê vẫn còn khuất sau khung cửa nên Cúc Hương đành phải đánh bạo nán nà và nường cò... cò dài thêm chút nữa. Cũng may, đám học trò trong lớp đang cặm cụi chép bài nên chẳng ai trông thấy bộ mặt dáo dác của Cúc Hương thập thò ngoài cửa

sổ.

Ánh mắt của Cúc Hương lúc này như tia ra-đa quét dần về phía cuối lớp, đồng thời trong đầu nó vang lên tiếng cười đắc thắng ‘Phong Khê ơi hỡi Phong Khê, phen này ngươi đừng hòng...’. Nhưng khi ánh mắt nó dừng lại ở chỗ ngồi quen thuộc và kịp nhìn thấy nhân vật mà nó, cũng như Xuyên và Thực đang ‘truy nã’, Cúc Hương bỗng há hốc miệng, người ngây đờ như bị ai điểm trúng yếu huyệt.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 8

Đầu giờ chiều, Cúc Hương vừa ôm cặp bước vô, Xuyên và Thực đã vọt miệng hỏi ngay:

- Sao rồi?
- Sao chuyện gì?
- Thôi, đừng giả bộ nữa! Chuyện anh chàng Phong Khê chứ chuyện gì!

Cúc Hương thủng thảng:

- Thì tao làm đúng theo những gì tụi mày dặn. Tao vô văn phòng phụ với cô Tường Anh. Ngồi một lát, tao xin phép cô...

Xuyên sốt ruột cắt ngang- Mày đừng có chơi trò vòng vo Tam Quốc nữa! Kể ngay vô chuyện chính đi. Mày có gặp tay Phong Khê không?

- Có. Tao đứng nấp ngoài cửa sổ nhìn vô...
- Hấn đẹp trai không? - Xuyên hỏi Cúc Hương nhưng lại nháy mắt với Thực.

Cúc Hương vẫn từ tốn:

- Đẹp.
- Thật không?
- Tao nói dóc làm chi!
- Đẹp cỡ ai vậy?
- Cỡ... tao.

Xuyên nhăn mặt:

- Mày sao lúc nào cũng cà rồn được! Chuyện nghiêm túc mà cứ giỡn hoài!
- Thì tao nói chuyện nghiêm túc mà.
- Nghiêm túc cái khỉ mốc! Hấn là con trai, mày là con gái, làm sao mà so sánh được?

Cúc Hương nghiêm nghị:

- Ai bảo mày hấn là con trai?

Xuyên chấn hửng:

- Chứ chẳng lẽ hấn là con gái?
- Chứ còn gì nữa! Chính mắt tao trông thấy rõ ràng.

Cả Xuyên lẫn Thực đều kêu lên kinh ngạc:

- Mày có trông nhầm không đấy?

- Nhầm thế nào được! Tao đếm từ trên xuống dưới, hấn ngồi bàn thứ năm, ngay chính giữa.

Xuyến nhủ mày:

- Sao lạ vậy cà? Hay đưa chính giữa không phải là hấn! Có thể hấn ngồi bên cạnh?

Cúc Hương lắc đầu:

- Hai đứa hai bên cũng là con gái tuốt.

Xuyến và Thục không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều lộ vẻ ngỡ ngàng như vừa từ trên cung trăng rớt xuống. Thục cảm giác như ai bóp mạnh tim mình. Không bao giờ nó có thể tưởng tượng anh chàng Phong Khê từng khiến nó nghĩ ngợi lại là con gái. Bây giờ nghĩ lại, Thục mới nhận ra trong tất cả những lá thư Phong Khê gửi cho bọn Thục từ trước tới nay, chưa bao giờ Phong Khê tiết lộ mình là nam hay nữ, ngay cả cách xưng hô cũng vậy. Hấn chỉ xưng là “mình” và gọi bọn Thục là “bạn”, thế thôi! Vậy mà bọn Thục cứ tưởng bở, cứ xúm nhau tán phét về một “anh chàng” Phong Khê NTSC tưởng tượng, thật xấu hổ!

Bản lĩnh như Xuyến, trước tình huống này cũng dờ khóc dờ cười. Cũng như Thục và Cúc Hương, nó cứ đinh ninh Phong Khê là một anh chàng hào hoa phong nhã. Bây giờ mọi chuyện lại trở nên lộn tung phèo khiến đầu óc nó đâm rối tinh rối mù. Đã vậy, Cúc Hương lại cứ hỏi chăm chăm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Cúc Hương tắc lưỡi:

- Ai dè Phong Khê lại cùng phe với tụi mình! “Vô” này đau quá!

- Đau cái khi gió! - Xuyến bực bội xằng giọng - Nếu hấn là con gái thì “gả” Phán củi cho hấn. Còn con Thục thì để dành “gả” cho Hoàng Hòa!

Thục thề lưỡi:

- Thôi, cho tao xin! Tao không dám Hoàng Hòa đâu!

Cúc Hương quắc mắt nhìn Thục:

- Không dám cũng phải dám! Chẳng lẽ mày cứ chung thủy với “con nhỏ” Phong Khê mắc toi kia?

Như nghĩ ra điều gì, Xuyến đột ngột hỏi Cúc Hương:

- Nhưng mày đã điều tra xem trong lớp 11A3 có ai tên Phong Khê chưa?

- Chưa.

- Chưa thì phải điều tra gấp!

- Chi vậy? - Cúc Hương tròn mắt:

Xuyến gật gù:

- Biết đâu Phong Khê chẳng là một anh chàng nào đó. Nhưng hấn lại ngồi ở dãy khác. Đợi đến khi cả lớp ra về hết, hấn lén lút nhét thư vào ngăn bàn chỗ tụi mình.

Cúc Hương nheo mắt:

- Đến giờ này mày vẫn nghĩ Phong Khê là một “anh chàng” sao?

- Tao chẳng nghĩ gì hết! - Xuyến chép miệng - Nhưng chuyện điều tra thì vẫn phải tiến hành đến nơi đến chốn.

Sợ Cúc Hương từ chối, Thục hứa vô:

- Con Xuyến nói đúng đó. Chưa chắc Phong Khê đã là mấy con nhỏ đó.

Cúc Hương liếc Thục:

- Mày nhất định “muôn dặm tìm chồng” hả?

- Dẹp mày đi! - Thực phát vào vai Cúc Hương - Tao chỉ tò mò thôi!

Nhưng dự đoán của Xuyên bị sụp đổ ngay ngày hôm sau. Buổi sáng, Cúc Hương lên trường, buổi chiều về báo:

- Tao dò hỏi kỹ rồi! Lớp 11A3 chẳng có “mống” nào tên Phong Khê hết!

Xuyên thờ hất ra:

- Vậy là tiêu!

- Tiêu gì?

- Tiêu... điều chứ tiêu gì! Như vậy Phong Khê đích thị là một trong mấy con yêu tinh đó rồi! À, mày có hỏi tên mấy con nhỏ đó không?

- Có. Đứa ngồi giữa tên Hoa. Hai đứa kia, một đứa tên Thảo, một đứa tên Trang.

Xuyên gục gặt đầu:

- Tốt lắm! Vậy ngày mai lúc ra về, mày ráng bám theo mấy con nhỏ đó, xem chúng ở đâu.

- Chi vậy?

- “Chi vậy, chi vậy” hoài! - Xuyên gắt - Phải biết địa chỉ của tụi nó để gửi thư tới “hăm dọa” chứ chi! Phải cho tụi nó biết mình đâu phải là tay mơ! Tụi nó chỉ biết rõ tụi mình trong phạm vi nhà trường trong khi tụi mình theo dõi hành tung tụi nó tới tận nhà, tận... ngoài xã hội. Hệt như cảnh sát khu vực vậy!

Kế hoạch của Xuyên khiến Cúc Hương khoái chí cười toe.

Nhưng chiều hôm sau, Cúc Hương lại vác bộ mặt đưa đám vô lớp.

- Sao rồi? - Xuyên hỏi.

- Sao với chả trắng! Hồng bét rồi!

- Sao lại hồng bét? Mày bị tụi nó phát hiện hả?

Cúc Hương “xì” một tiếng:

- Trình độ tụi nó làm sao phát hiện nổi. Có điều tao lẻo đẻo bám theo tụi nó qua hai khúc đường thì đến một ngã ba...

- Và một chiếc xe tải ủi vô người mày?

- Đùng trù ẻo! - Cúc Hương nguyệt Xuyên - Vấn đề là ở đó có một cái ngã ba. Và ba đứa rẽ ba hướng làm tao cứ đứng đực ra giữa đường, không biết phải đuổi theo đứa nào!

Thực sốt ruột hỏi:- Rốt cuộc mày quyết định đuổi theo ai?Cúc Hương thờ dài:

- Chẳng đuổi theo ai cả! Tao... về.

- Vậy mà cũng nói! - Thực ỉu xiu, về thất vọng.

- Không hề gì! - Xuyên khoát tay - Sáng mai, ba đứa mình sẽ cùng đi. Mỗi đứa mình sẽ “phụ trách” một đứa tụi nó.

- Sáng mai không được - Cúc Hương tắc lưỡi - Sáng mai tao phải đi với ba tao về Thủ Đức thăm bà ngoại.

- Vậy thì sáng mốt! - Xuyên khịt mũi - Tụi nó như cá nằm trên thớt, chạy đi đâu mà lo.

Rồi Xuyên quay sang Thực, nháy nháy mắt:- Lần này tụi tao sẽ để dành ày con cá Phong Khê. Mày tha hồ “làm gỏi” nó cho bỏ những ngày trưng tu hoài.

Thực chẳng biết nói sao, đành toét miệng cười.

Nhưng kế hoạch truy lùng con nhãi Phong Khê chưa kịp thực hiện thì ngay chiều hôm đó, khi tiết học cuối cùng chấm dứt, lúc chen nhau ra cửa, Hoàng Hòa đã vội vả gửi vào tay Thực một phong thư. Hành động của Hoàng Hòa quá đột ngột, và sau khi gửi lá thư vào tay Thực, anh nhanh chóng lẩn vào đám đông khiến Thực chưa kịp phản ứng đã không thấy anh đâu. Nó cứ đứng lơ ngơ giữa cửa lớp, không biết phải làm gì với phong thư trên tay.

Xuyên và Cúc Hương xuống khỏi bậc tam cấp hành lang, không thấy Thực đâu liền quay lại đảo đạc tìm.

Bắt gặp Thực đang đứng ngẩn ngơ như người mất hồn, Xuyên ngạc nhiên hỏi:

- Mày làm sao vậy? Trúng gió hả?

Rồi chợt thấy phong thư trên tay Thực, Xuyên bật kêu:

- Thư gì vậy? Của Phong Khê gửi phải không?

- Không. Của Hoàng Hòa! - Thực đáp khẽ, giọng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Và nó chìa phong thư cho Xuyên.

Cúc Hương lập tức xích sát lại, tò mò xem Xuyên đang thận trọng bóc bì thư. Một lát, Xuyên lôi ra từ trong bì thư một tấm thiệp in hình hoa hồng. Cúc Hương “ồ” lên một tiếng:

- Rồi, rồi! Sắp sinh chuyện tùm lum tà la rồi! “Hoa hồng đến đâu, móc câu đến đó”, phen này con Thực có chạy đằng trời!

Xuyên phe phẩy tấm thiệp trên tay, cất giọng eo éo:

- Who's able, who's able, who's able to love serious... Nhưng Xuyên chưa kịp hát xong câu cuối của bản “Triệu đóa hoa hồng”, Cúc Hương đã chặn ngang.

Nó tro vào tấm thiệp đang vung vẩy trên tay Xuyên, giọng sùng sốt:

- Mày lật tấm thiệp lại coi! Hình như có hàng chữ phía sau kia!

Phát hiện của Cúc Hương khiến Xuyên và Thực giật thót. Xuyên vội vã lật tấm thiệp lại. Một hàng chữ đập vào mắt nó: “Chiều thứ bảy này, mời Thực đi xem vở kịch “Tình nghệ sĩ” ở nhà hát Hòa Bình. Mình sẽ đứng đợi Thực trước cổng nhà hát lúc 7 giờ 30'. Rất mong Thực nhận lời.”

Xem xong, Xuyên và Thực chưa kịp nói gì, Cúc Hương đã “xì” một tiếng:

- Nhóm mình ba đứa mà hần chỉ mời có mỗi mình con Thực! Thật chưa thấy ai bất lịch sự như tên này. Xuyên tỏ vẻ hiểu biết:

- Đi xem kịch chỉ là chuyện phụ. Cái chính là hần muốn nói chuyện riêng với con Thực. Vì vậy hần không dám rủ thêm tao và mày.

Cúc Hương lại hừ mũi:

- Cả năm không chịu nói, bây giờ sắp nghỉ hè lại bày đặt “sinh sự”.

Xuyên cười:

- Mày cóc biết gì hết! Chính thời điểm “mỗi năm đến hè lòng man mác buồn” này, “tò tính” mới là hết ý. Lúc này, lòng người rất dễ xúc-động-đậy. Ngồi trong rạp hát, nghe anh chàng lớp trưởng đẹp trai thủ thi một hồi, chắc chắn con Thực sẽ mũi lòng ngã đầu vào vai hần và...

-... Ngáy khò khò! - Cúc Hương lầu lỉnh vọt miệng.

- Đúng vậy! - Xuyên thản nhiên - Và sau đó, dĩ nhiên là...

Nghe đến đây, Thực vội vã bịt chặt hai tai lại, miệng la rối rít:

- Thôi, thôi, tụi mày đừng có nói lung tung nữa! Tao có nhận lời đi xem kịch với Hoàng Hòa đâu mà tụi mày bôi bác.

Xuyên lừ mắt:

- Ai bôi bác mày hồi nào! Tao chỉ muốn nói “sau đó, dĩ nhiên là hần... đánh thức mày dậy để mày xem kịch tiếp”, có vậy thôi!

Thực vẫn khẳng khái:

- “Có vậy thôi” tao cũng không đi! Tao đã quyết định rồi!

- Mày không thể quyết định vội vàng như vậy được! - Xuyên nhún vai - Theo tao là mày nên đi!

- Lý do?

- Có nhiều lý do! - Xuyên chậm rãi đáp - Thứ nhất, đây là vở “Tình nghệ sĩ” chứ không phải “Tình học trò”, chẳng liên can gì đến mày! Thứ hai, vở kịch diễn ra ở nhà hát Hòa Bình chứ không phải ở nhà hát... Chiến Tranh, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng của mày. Thứ ba, lý do này mới thật là quan trọng...

Nói đến đây, Xuyên cố ý ngập ngừng để Thực phải sốt ruột. Quả vậy, thấy Xuyên đột nhiên ngưng bặt, Thực không nén được tò mò:

- Lý do thứ ba là gì?

Xuyến gật gù, tỉnh quái:

- Đó là mày phải tìm hiểu xem bọn con trai khi tỏ tình với con gái tại mình, chúng nói những gì rồi sau đó về... kể lại cho tao với con Cúc Hương nghe!

- Chi vậy? - Thục ngạc nhiên.

- Sao lại “chi vậy”? - Xuyến hăng giọng - Tại mình cần phải biết tâm lý của bọn con trai để sau này có “vũ khí” mà “đối phó với đời” chứ!

Thục vẫn ngây ngô:

- Vậy sao mày với con Cúc Hương không tự tìm hiểu lấy mà phải nhờ đến tao?

- Tự tìm hiểu thế quái nào được! - Xuyến nhăn nhó - Hùng quần của con Cúc Hương thì tếch về Bến Tre tự đời kiếp nào rồi! Còn tao thì chẳng thắng nhãi nào dám rờ vào. Chúng sợ tao xoi tái như xoi... bò nhúng dấm. Chỉ có mày là có cơ hội, không nên để vuột mất...

Thuyết một tràng, thấy Thục vẫn còn ngần ngừ, Xuyến liền nghiêm mặt:

- Mày nên nhớ đây không phải là chuyện tình cảm riêng tư mà là một... sứ mệnh! Cũng giống như con Cúc Hương có nhiệm vụ theo dõi tên Phong Khê vậy Trước những lời lẽ hùng hồn của Xuyến, Thục chỉ biết phản ứng một cách yếu ớt:

- Nhưng mà... tao sợ quá!

Cúc Hương trấn an:

- Đừng sợ! Cứ mạnh dạn lên! Chắc chắn hần sẽ thăm thì bên tai mày “Anh yêu em”. Lúc ấy, mày trả đũa lại liền “Em cũng yêu anh lắm lắm”. Tao bảo đảm hần sẽ xỉu ngay trong rạp.

Trong khi Xuyến bụm miệng cười thì Thục phát mạnh vào vai Cúc Hương:

- Con quý này! Mấy lúc nào cũng giỏi tài xúi bậy!

- Hần sẽ không nói “Anh yêu em” đâu. Ba chữ đó xưa rồi! - Xuyến cười cười, chen vào - Hần sẽ tỏ tình bằng cách giúi vào tay mày một... gói kẹo dừa và dịu dàng bảo “Đây là tình cảm của anh dành cho em. Nó ngọt ngào y như lòng anh vậy”.

Thục trố mắt, thật thà:

- Vậy tao có nên lấy không?

- Ngu sao không lấy! - Cúc Hương kêu lên - Lấy đem về cho tại tao. Rồi hôm sau gặp hần, mày cứ mở miệng hỏi xin một “gói tình cảm” khác, bảo là “gói tình cảm” hôm trước nó “ngọt ngào” quá nên mày xực hết rồi!

- Không nên nghe lời một đứa có tâm hồn ăn uống như con Cúc Hương! - Xuyến tặc lưỡi - Nếu mày hí hửng cầm lấy gói kẹo, hần sẽ tưởng mày “kết mô-đen” hần. Lúc đó, mày sẽ gặp khó chuyện rầy rà.

Thục vẫn chưa yên tâm:

- Không nhận kẹo thì tao phải làm gì?

Xuyến khoát tay:

- Không làm gì hết. Cứ ngồi im. Ra về mình là một... cục đá.

- Không nói gì hết?

- Ừ, ngậm miệng lại. Hần hỏi gì cũng không nói. Mày đang đóng vai một cục đá mà!

Thục có vẻ lưỡng lự:

- Nếu vậy thì bất lịch sự quá!

Xuyến nheo mắt:

- Nếu sợ bất lịch sự thì mày... nhe răng ra cười. Nhưng nhớ chỉ cười thôi, còn trước sau mày tịnh không nói một tiếng nào.

Thục nhăn nhó:

- Mày làm như tao là đười ươi không bằng!

- Bậy! Đười ươi làm sao có duyên bằng mày được! Hơn nữa tao nhớ hồi trước ông Nguyễn Văn Vĩnh “con ve sầu kêu ve ve” có nói là người Việt Nam ta có cái tật là “gi cũng cười”. Đây là dịp để mày chứng tỏ mày là... người con gái Việt Nam thứ thiệt!

- Hoàng Hòa hỏi gì, tao cũng không trả lời, cứ nhe răng cười ruồi, rùi anh ta nổi dóa lên hành hung tao thì sao? Xuyên chưa kịp đáp, Cúc Hương đã hừ mũi:

- Mày đừng lo! Có cho vàng hấn cũng không dám đụng tới mày đâu!

Thực chớp mắt:

- Tao chỉ nói là “rũ” chứ bộ!

- Làm gì có chuyện đó!

- Biết đâu được!

Thấy Thực vẫn chưa thật sự yên tâm với “nhiệm vụ” mới, cuối cùng Xuyên đành nhân nhượng:

- Thôi được rồi! Bữa đó tao và con Cúc Hương sẽ đi cùng với mày!

Nghe vậy, Thực tươi ngay nét mặt:- Ừ, đi cả ba đứa thì tao mới dám! Chứ đi một mình, tao sợ lắm!

- Tụi tao không đi chung với mày đâu mà ham! - Xuyên lườm Thực - Tao và con Cúc Hương sẽ mua vé vào riêng, không cho Hoàng Hòa biết. Vào rạp, tụi tao sẽ lên lên ngồi sau lưng mày để bảo vệ ngầm. Hề thấy Hoàng Hòa định xông đến định... bóp cổ mày là tụi tao can thiệp liền. Sao, yên chí chưa?

Thực không nói gì, chỉ nhoen miệng cười. Thực ra, Thực đâu có sợ Hoàng Hòa hành hung. Thực biết anh chẳng bao giờ dám đụng đến... ngón chân út của mình. Thực chỉ giả vờ thế thôi, chứ trong bụng Thực sợ chuyện khác. Thực sợ phải ngồi một mình với Hoàng Hòa trong rạp hát. Trước nay, Thực chưa bao giờ dám đi chơi riêng với bạn trai. Gặp mặt Hoàng Hòa ngay trong lớp, giữa bao nhiêu bạn bè, Thực còn lúng túng nữa là đi xem kịch với anh. Lúc đó, nếu Hoàng Hòa ngỏ lời với Thực, Thực chẳng biết phải nói gì, làm gì để từ chối. Xuyên bảo Thực cứ nhe răng ra cười, nhưng chắc chắn Thực sẽ không nhếch môi nổi.

Đang lo ngay ngáy, chợt nghe Xuyên hứa sẽ đi cùng Cúc Hương âm thầm đi theo “hỗ trợ” mình, Thực cảm thấy lòng bớt phập phồng. Nó liếm môi:

- Thứ bảy là hôm nào hén?

- Ngày kia! - Cúc Hương nhún vai - Ngày mốt phải dò tìm “sào huyệt” của con nhãi Phong Khê, ngày kia lại “tử chiến” với Hoàng Hòa, công việc ngập đầu

chứ đâu phải đùa!

- Có cần phải hồi âm cho Hoàng Hòa không? - Thực lại hỏi.

Xuyên gật đầu:

- Phải báo cho hấn biết chứ! Khi nhận được “tối hậu thư” của đối phương, nếu sẵn sàng “nghênh chiến” thì mình phải trả lời sớm. Còn không đồng ý thì treo “miễn chiến bài”.

Cúc Hương “kê” Xuyên:

- Tao nghe mày nói cứ tưởng như đang đọc truyện Tam Quốc!

Xuyên tỉnh khô:

- Thì tình yêu cũng là một dạng của... chiến tranh. Luật chơi đều giống nhau. Có điều chiến tranh thì vũ trang bằng súng ống, chất nổ. Còn “vũ khí” của tình yêu là chất... ngọt như xoài, mận, chocolate, kẹo dừa...

Lời biện luận của Xuyên “độc” đến mức Cúc Hương phải buột miệng tấm tắc:

- Hay, hay!

Và ngay sau đó, ba cô gái đều đồng ý là Thực sẽ báo cho Hoàng Hòa biết ý định của mình vào cuối giờ học ngày mai, bằng cách trả lại cho anh tấm thiệp hồng hồng đã được Xuyên ghi thêm hai chữ “O.K”.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 9

Vừa bước vào lớp, Thục đã đảo mắt nhìn quanh. Nhưng nó chẳng thấy Hoàng Hòa đâu. Lúc đầu, Thục cứ đinh ninh là anh đi trễ. Nhưng đến khi tiếng chuông vào học vang lên, Hoàng Hòa vẫn bật vô âm tín, Thục mới hay là anh nghỉ học.

Nó vội vàng quay sang Xuyên:

- Bữa nay Hoàng Hòa đâu có đến lớp...

- Lạ thật! - Xuyên tặc lưỡi - Hắn có bao giờ nghỉ học thành linh như vậy đâu! Nhưng không sao, mai trả lời cũng còn kịp! Mai mới thứ sáu mà!

Cúc Hương bĩu môi:

- Thật tao chưa thấy ai yếu bóng vía như tên này! Mới đưa thư hôm qua, bữa nay đã lẩn như chạch rồi! Gan thô để mà bày đặt tỏ tình!

Xuyên thũng thình:

- Có thể là hấn bình.

- Bình đâu mà lạ vậy! - Cúc Hương nhếch mép.

- Ủ, lạ lắm! - Xuyên vẫn điềm nhiên - Trái tim lần đầu tiên biết yêu rất dễ bị hồng hóc bất tử. Hết như đồng hồ bị vô nước vậy. Có thể bây giờ hấn đang nằm rên hừ hừ ở nhà!

Thục không biết Xuyên đang pha trò. Tưởng tượng ra cảnh Hoàng Hòa đang ôm liệt giường vì... yêu mình, tự dưng Thục bỗng đâm lo. Đến khi thấy Cúc Hương che miệng cười khúc khích, Thục mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Nhưng các cô gái đoán trật lất. Thục ra Hoàng Hòa nghỉ học không phải vì ốm hay vì mắc cỡ. Anh không đến lớp bởi vì một lý do hoàn toàn khác.

Hoàng Hòa sợ phải gặp Thục. Anh sợ Thục từ chối lời mời của anh. Bữa nay đến thứ bảy nếu mình không đến lớp, Thục sẽ chẳng có dịp nào gặp mình để từ chối. Và dĩ nhiên một người hiền hậu như Thục sẽ không nỡ lòng nào để mình đứng đợi “suốt đêm” trước cổng nhà hát Hòa Bình. Chắc chắn Thục sẽ đến. Hoàng Hòa nghĩ vậy và anh quyết định từ nay cho đến ngày hẹn sẽ không ló mặt đến trường. Những ngày cuối cùng của năm học, chẳng ai buồn ngó ngang đến bài vở. Kỳ thi tốt nghiệp phổ thông sắp tới cũng chẳng khiến bầu không khí học tập trong những ngày này sôi động hơn là bao. Học sinh đến lớp chỉ để tán gẫu, viết lưu bút và nôn nao bàn bạc về những tiết mục văn nghệ lẫn tiết mục ăn uống trong ngày liên hoan bế giảng. Vì vậy, sự vắng mặt đột xuất của anh chàng lớp trưởng chẳng khiến ai để ý, trừ bọn Thục.

Nhưng ba cô gái cũng chẳng có nhiều thì giờ để tìm hiểu cận kề về lý do vắng mặt của Hoàng Hòa. Bởi, cũng trong buổi chiều hôm đó, tay Phong Khê nghịch ngợm kia lại bí mật đặt vào ngăn bàn của Thục ba gói kẹo bạc hà kèm theo một lá thư. Vẫn giọng thơ quen thuộc:

Những ngày vui vẻ qua mau

Chúng mình sắp đã xa nhau mất rồi

Bạn ơi, bạn có bồi hồi

Chia tay có nhớ đến người hôm nay?

Lần này, giọng thơ của Phong Khê có vẻ buồn buồn. Cúc Hương ngó Xuyên:

- Hấn tính giờ trò gì vậy?

- Con nhãi này tính chơi đồn tâm lý. Hấn muốn làm cho tụi mình cười lòng.

- Nhưng để làm gì?

- Chẳng để làm gì cả! - Xuyên hừ giọng - Đó là trò chơi ưa thích của hấn. Nhưng lần này hấn hồ to. Hấn chưa biết tụi mình đã khám phá ra hấn là một... nữ tặc, chứ cóc phải anh chàng nào hết!

Thục nhìn mấy gói kẹo trên tay Cúc Hương, nhúm mày:

- Nhưng tại sao cô ta lại gửi bánh kẹo cho tụi mình? Làm vậy chỉ có tốn tiền chứ ích lợi gì!

- Trên đời này, không trò chơi nào không tốn tiền! - Xuyên lên giọng triết gia - Chơi brickgame, đánh tennis, đi khiêu vũ, hát karaoke... đều phải dốc túi ra. Hẳn cũng vậy thôi. Muốn giải trí bằng cách lừa lọc sự ngây thơ, cả tin của tội mình, hẳn phải bỏ tiền ra. Nếu không có mấy thoi kẹo ngụy trang, làm sao con nhãi đó bắt mầy ngồi đâu cũng phải mơ màng mường đến anh chàng Alain Delon buổi sáng như trong thời gian vừa qua!

Bị Xuyên “khều nhẹ” một cái, Thục đã thấy nóng ran cả mặt mày. Thoạt đầu, Thục vùng vằng định cự lại, nhưng rồi thấy những điều Xuyên nói không phải là không đúng, nó đành im lặng ngượng ngừng quay mặt đi chỗ khác, trong lòng giận ba con nhỏ lớp buổi sáng kinh khủng. Một đứa tên Hoa, một đứa tên Thảo, một đứa tên Trang, Thục không rõ đứa nào bày ra trò quỷ quái này nhưng chắc chắn thủ phạm không thể là ai khác ngoài ba đứa này. Ta mà biết được nhà người là ai, nhà người sẽ nát xương với ta! Thục bực tức nhủ thầm và ngay sau đó, nó bỗng phì cười vì ý nghĩ hung hăng khác hẳn bản tính thường ngày của mình.

Cúc Hương không ở trong tâm trạng như Thục. Nó hươ hươ mấy thoi kẹo, hỏi Xuyên:

- Nhưng “nói tóm lại”, tội mình vẫn được quyền “xức” những thứ này như “ngày xưa thơ dại” chứ?

- Mày thì lúc nào cũng vậy! - Xuyên lườm Cúc Hương - Hình như trong tự điển, mày chỉ biết có mỗi từ “xức”?

Cúc Hương không thèm cãi nhau với Xuyên. Nó đang bận bóc lớp giấy bọc ngoài thoi kẹo. Thấy vậy, Xuyên thở dài, nói thêm:

- “Xức” thì “xức”! Nhưng “xức” xong, phải trả lời cho hấn đấy!

Đang định thả viên kẹo vô miệng, nghe Xuyên nói vậy, Cúc Hương bỗng... ngừng tay. Nó giương mắt ếch:

- Trả lời cho ai?

- Cho con nhãi Phong Khê chứ cho ai!

- Trả lời hấn làm gì nữa! - Cúc Hương kêu lên - Ngày mai tội mình sẽ tìm đến “sào huyệt” của hấn kia mà!

Xuyên tùm tùm

- Chính vì vậy mà tội mình cần phải trả lời. Đừng làm một điều gì bất thường để cho hấn phải nghi ngờ. Trước đây, tội mình đã không hỏi âm hấn một lần rồi, lần này không nên phớt lờ.

Hiểu ra những điều ngoắt ngoéo, mắt Cúc Hương sáng lên:

- Tức là làm ra vẻ tội mình không biết gì hết?

- Ủ, không biết gì hết.

- Tội mình là những kẻ... ngu dốt?

Xuyên hơi nhăn mặt nhưng vẫn gật đầu, dễ dãi:

- Ủ, ngu dốt.

- Ngu như bò?

Tới đây thì Xuyên hết chịu nổi. Nó gạt phất:

- Thôi đi, mày đừng có nhân cơ hội này mà pha trò lếu láo! Đi kiếm Phán củi không lo, cứ lo đứng đó nói bậy!

Bị Xuyên nạt, Cúc Hương nhe răng cười hi hi và co giò chạy mất. Lát sau, Cúc Hương xuất hiện với “nhà thơ nông dân” lơ đãng sau lưng.

Vừa thấy mặt Phán củi, Xuyên đã vồn vã reo lên:

- A, lâu ngày quá hén? Bạn lúc này như thế nào? How are you? Vẫn I'm fine, thank you chứ hả?

Miền Xuyên tròn như bôi mỡ. Nó vừa hỏi vừa trả lời thay luôn. Phán nghe tai mình lúng búng. Anh tưởng như mình đang dự tiết thực tập tiếng Anh. Xuyên vẫn niềm nở:

- Đạo này bạn vẫn còn làm thơ đăng báo Mực Tím đấy chứ?

Cú “đá giò lái” của Xuyên làm Phán giật thót. Anh ngượng nghịu:

- Đâu có.

Xuyên cười:

- Sao vậy? Sao lúc này bạn không làm thơ nữa?

Phán ấp úng:

- À, dạo này tui... bận.

Xuyến nheo mắt:

- Vậy nếu tui này nhờ bạn làm thơ, bạn có “bạn” không?

Phán giải đầu:

- Làm chứ! Làm bài thơ ngắn ngắn đâu có tốn thời gian bao nhiêu!

Chỉ đợi có vậy, Xuyến nhanh chóng chia bài thơ của Phong Khê ra:

- Hấn mới gửi thơ cho tui này nữa nè! Bây giờ bạn làm giùm bài thơ trả lời đi!

Phán lướt mắt qua bài thơ của Phong Khê, háng giọng hỏi:

- Trả lời sao?

- Trả lời là chia tay với hấn, tui mình cũng buồn lắm! Buồn đứt ruột đi lận!

- Vậy thôi?

- Ủ, vậy thôi. Thoạt đầu, Xuyến định nói cho Phán biết Phong Khê là một đứa con gái. Nhưng sau một thoáng ngần ngừ, Xuyến quyết định giấu nhem. Trước đây, khi Phán làm bài thơ “Cô em hiền thực”, Xuyến đã lên án anh không tiếc lời. Nó đã hùng hồn tuyên bố chỉ có anh chàng Phong Khê mới xứng đáng lọt vào mắt xanh của nhỏ Thực. Nếu bây giờ vỡ lẽ ra Phong Khê là một con nhóc, chắc chắn Phán sẽ cười vào mũi bọn Xuyến ba ngày ba đêm chưa hết. Minh cứ chơi cái tình vờ, Xuyến nhủ bụng, với anh chàng nông dân này, Phong Khê là trai hay gái cũng chẳng liên quan gì! Vì vậy, khi Cúc Hương chép xong bài thơ do Phán sáng tác, Xuyến nhìn Phán cười cười:

- Cảm ơn bạn ghen! Khi nào anh chàng Phong Khê “quấy rầy” tui này, hy vọng bạn sẽ tiếp tục giúp đỡ!

Lời lẽ của Xuyến làm Phán ngạc nhiên:

- Sao bữa nay tự dưng Xuyến lại khách sáo, lịch sự dữ vậy?

Đang cười cười, Xuyến bỗng trừng mắt:

- Bạn nói vậy là có ý chê tui thường ngày bất lịch sự chứ gì!

Phán hoảng hồn:

- Đâu có! Ý tui đâu phải vậy!

Rồi không đợi cho Xuyến vận vẹo tiếp, Phán vội vã đánh bài chuồn:

- Thôi, tui lại đảng này chút ghen!

Vừa nói, Phán vừa hấp tấp bỏ đi khiến Cúc Hương ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Hấn yếu bóng vía như vậy, mà còn “nhát ma” hấn làm chi!

Thực có vẻ không hài lòng:

- Con Xuyến này chỉ giỏi tài “lấy oán trả ơn”!

- Á, à, cô nương này bữa nay “loạn” quá ta! Dám “kết án” cả “chị” mày! - Xuyến lừ mắt nhìn Thực - Hay là thấy Phong Khê hiện nguyên hình là “yêu nữ”, mày tính chuyển hướng sang Phán cùi?

- Mày đừng có đặt điều! - Thực đỏ mặt - Tại tao thấy mày “hừ” Phán cùi chết khiếp, tao nói vậy thôi!

- Mày ngốc quá! - Xuyến khịt mũi - Tao đâu có muốn “hừ” Phán cùi làm chi. Nhưng nếu để hấn rề rà ở đây, rồi tui mình vô ý nói ra chuyện Phong Khê, hấn nghe được thì què cả đám. Lúc đó tui mình chỉ có nước đào hang xuống đất ở với... giun!

Lý lẽ Xuyến đưa ra hợp lý đến mức Thực chẳng biết trách móc vào đâu nữa. Nó chỉ biết ngậm ngậm thờ dài tội nghiệp cho anh chàng Phán cùi lúc nào

cũng gặp toàn chuyện xui xẻo.

Sáng hôm sau, y theo kế hoạch, khoảng mười một giờ, ba cô gái đã có mặt trước cổng trường.

Trong khi chờ đợi, cả ba chui vào một quán nước chéch bên kia đường ngồi tán dóc. Sau khi ngồi thu mình sau tấm vách lưng chắn ngang chiếc bàn thấp, Xuyên đưa mắt sang Cúc Hương:

- Mà nhớ mặt ba con nhỏ đó không?

- Sao lại không nhớ! Chỉ cầu trời cho bữa nay đừng đứa nào nghỉ học.

Thục ngo ngắc:

- Sao vậy? - Mà lúc nào cũng trắng với sao! - Cúc Hương nguyệt Thục - Rồi hôm nay có một đứa nghỉ học, mà đứa đó lại chính là tên Phong Khê, có phải công tui mình sẽ hóa thành công cốc hay không?

- Ừ hén! - Thục vỗ lể. Nó mỉm cười ngượng nghịu và chép miệng bần khoăn - Chẳng hiểu tui nó có đoán ra được tí gì về kế hoạch của tui mình không!

- Còn khuya tui nó mới “đánh hơi” ra! - Xuyên nhún vai - Hơn nữa hôm qua mình đã hồi âm cho tui nó một lá thư còn mùi mẫn lắm ly gấp mấy lần tuồng “Tô Ánh Nguyệt”, có tài thánh tui nó cũng đừng hòng...Hồi chuông “reng reng” báo giờ tan học đột ngột vang lên bên kia đường cắt ngang lời diễn thuyết hùng hồn của Xuyên. Ba cô gái lập tức quay đầu nhìn về phía cổng trường.

Trong thoáng mắt, từng đám học trò lũ lượt nối nhau tuôn ra cổng. Xuyên dán mắt vào từng chiếc áo dài trắng, hồi hộp hỏi Cúc Hương:

- Tui nó ra chưa?

- Chưa. Chờ một chút.

Đang nói, Cúc Hương bỗng reo lên:

- Kia. Tui nó kia!

- Đâu? - Xuyên và Thục cùng hỏi giắt.

- Đó! Ba con nhỏ đang queo trái đó! Hoa là con nhỏ tóc tém. Nhỏ Trang tóc dài. Còn đứa mang kiếng cận là nhỏ Thảo. Xuyên tròn mắt nhìn theo tay chỉ của Cúc Hương. Ba con nhỏ vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng lại cười lên rúc rích, không hay đang lọt vào tầm mai phục của bọn Xuyên. Đang nhìn, Xuyên bỗng chớp chớp mắt. Tự nhiên nó cảm thấy nét mặt của nhỏ Hoa trông quen quen. Nhưng dù moi óc, Xuyên vẫn không nhớ mình đã gặp con nhỏ này trong trường hợp nào. Nó quay sang Thục và Cúc Hương, giục:

- Bám theo đi!

Ba cô gái nhanh nhẹn rời khỏi chỗ nấp, lẩn vào đám học trò lố nhố trên lề đường, đuổi theo ba “con mồi”.

Thục thận trọng len lỏi giữa đám đông. Nó đi sau Xuyên và Cúc Hương nhưng vẫn trông rõ mồn một ba cô gái đang đi tà tà phía trước. Càng quan sát “đối thủ”, Thục càng không thể tin “anh chàng” Phong Khê tinh quái kia lại là một trong ba cô gái hồn nhiên đang dung dung dể dể trước mặt mình.

Tiếng Xuyên thỉnh thoảng vang lên cắt ngang những nghĩ ngợi vẩn vơ trong đầu Thục:

- Tui nó rẽ rồi, bọn mình tách ra đi! - Rồi không đợi Cúc Hương và Thục có ý kiến, Xuyên phân công luôn - Con Cúc Hương bám theo nhỏ Trang, con Thục theo nhỏ Thảo. Còn nhỏ Hoa để tao “phụ trách”.

Vừa dứt câu, Xuyên óng nảy vọt người đi ngay. Gương mặt “trông quen quen” của nhỏ Hoa ám ảnh Xuyên này giờ khiến Xuyên sốt ruột muốn làm cho ra lẽ.

Phong Khê chắc hẳn là con nhãi này, Xuyên thấp thỏm nhủ bụng và mặc dù nôn nóng, nó vẫn đủ tỉnh táo luân lách giữa các thùng thuốc lá, các xe nước mía và vô số những vật chắn dọc đường.

Đến khi nhỏ Hoa ôm cặp chui tọt vào căn nhà có cánh cổng màu xanh thì Xuyên chợt đâm ra lúng túng. Quanh chỗ Xuyên đứng, không có một vị trí nào có thể ẩn nấp được. Gần đó có một quán cà phê, nhưng chẳng lẽ Xuyên lại một mình vô đó ngồi.

Đang ló ngó dòm quanh quất, Xuyên bỗng giật nảy mình và vội vã bước lùi vào phía sau cột điện. Từ trong nhà nhỏ Hoa, một bóng người Xuyên không thể nào ngờ tới đang thong thả dắt xe ra...

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 10

Sự gặp gỡ bất ngờ đó nhanh chóng xóa tan những thắc mắc trong đầu Xuyên và mọi bí ẩn trước nay bỗng chốc trở nên sáng sủa như được phơi ra dưới ánh mặt trời. Bây giờ Xuyên mới vỡ lẽ mình chưa gặp qua nhỏ Hoa lần nào.

Sở dĩ nhỏ trông quen quen bởi vì khuôn mặt của nhỏ Hoa rất giống khuôn mặt của hân và nếu không bắt gặp hân từ nhà nhỏ Hoa đi ra, Xuyên sẽ không tài nào lần ra được mối liên hệ bí mật này.

Nhưng bây giờ thì mọi bí mật đã tình cờ “bật mí”. Trong một thoáng, Xuyên đã hình dung ra mọi chuyện một cách rõ ràng. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhỏ Hoa đích thị là em gái hân. Và trong thời gian qua, chính nhỏ đã giúp hân đặt những bức thư trong ngăn bàn để chơi trò ú tim với bọn Xuyên. Hừ, không ngờ Phong Khê lại là nhà người! Xuyên lầm bầm một cách tức tối và suyt một chút nữa, nếu không kịp dần lòng, Xuyên đã nhảy ra chặn đầu xe hân lại để hân hoảng hốt chơi.

Trong một tích tắc, Xuyên trấn tĩnh lại được. Nó đứng chôn chân đằng sau cột điện, mím môi nhìn Phong Khê tót lên yên và rồ máy xe phóng đi.

Chỉ đến khi Phong Khê khuất dạng sau góc phố, Xuyên mới thở phào rời khỏi chỗ nấp và rào vội về nhà.

Cúc Hương và Thục không hay biết Xuyên đã khám phá ra tông tích của Phong Khê nên chiều đó, khi Xuyên vừa bước chân vào lớp, Cúc Hương và Thục đã ù rú lên tiếng- Chẳng thấy gì khả nghi hết, Xuyên ơi!

Cúc Hương còn nhấn nhó nói thêm:

- Nhà nhỏ Trang có con chó dữ thấy mò! Tao nấp trước hàng rào nhà nó, suýt bị “cẩu xực” què giò!
- Thôi đừng có làm bộ rên rĩ nữa! - Xuyên cười tùm tùm - Suýt bị chứ đâu đã bị mà mày nhấn nhó ghê thế!

Cúc Hương lườm Xuyên:

- Bữa nay thì “suyt” nhưng mai một “dọ thám” thêm vài lần nữa, chắc tao phải “khiêu vũ giữa bầy sói” quá! Đằng nào cũng không thoát, tao “trần trối” trước là vừa!

Bộ tịch và lời lẽ thiếu não của Cúc Hương khiến Xuyên và Thục không nhịn được phải phì cười.

- Tao sắp chết mà tụi mày lại cười! - Cúc Hương buồn bã trách.
- Thôi, đừng diễn tuồng nữa! - Xuyên đập tay lên vai Cúc Hương - Tao sẽ không kêu mày theo dõi nhỏ Trang nữa đâu!

Nghe Xuyên nói vậy, Thục liền vọt miệng:

- Còn nhỏ Thảo thì sao? Tao có phải theo nó nữa không?

Xuyên nhún vai:

- Khỏi luận!

Rồi Xuyên lên giọng, phán như một quan tòa:

- Kể từ giờ phút này, nhỏ Trang và nhỏ Thảo được tự do!

Lời tuyên bố của Xuyên khiến Thục tròn xoe mắt:

- Sao kỳ vậy?

Cúc Hương nhay bén hơn Thục. Nó reo lên:

- Mày tìm ra Phong Khê rồi chứ gì?
- Ừ.
- Ai vậy? - Cúc Hương lẩn Thục vội chồm người tới trước, hấp tấp hỏi - Nhỏ Hoa phải không?

Xuyên mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải.

- Vậy chứ ai? - Cúc Hương chưng hửng - Sáng nay mày chẳng bám theo nhỏ Hoa là gì?

- Thì tao bám theo nhỏ Hoa! - Xuyên ốm ờ.

Kiểu ăn nói nhát gừng của Xuyên khiến Cúc Hương đâm quạu:

- Phong Khê là đứa ác ôn nào, mày nói đại ra cho rồi, cứ bày đặt úp úp mở mở nghe mệt mỏi tứ chi quá!

- Mày cứ nhảy vô họng tao mày ngồi chồm hổm, làm sao tao nói! - Xuyên nguyệt Cúc Hương một cái rồi thong thả tiếp - Phong Khê không phải là nhỏ Hoa nhưng là người có liên can mật thiết với nó!

- Vậy chắc là mẹ nó! - Cúc Hương khịt mũi.

Không thèm để ý đến trò phá bình của Cúc Hương, Xuyên chậm rãi:

- Nhỏ Hoa có một người anh. Và anh nó học cùng lớp với tụi mình!

Sự tiết lộ của Xuyên không khác gì một tiếng sét. Cúc Hương và Thực đều giật thót. Như không kềm được, Thực bật kêu khẽ:- Phán cùi?

Xuyên chưa kịp trả lời, Cúc Hương đã lắc đầu:

- Không thể là Phán cùi được! Phán cùi ở dưới quê, làm gì có anh em trên này! Anh nhỏ Hoa chỉ có thể là Hoàng Hòa! - Đang nói, Cúc Hương bỗng sáng mắt lên - À, tao nhớ rồi! Hôm dò tên mấy con nhóc trong sổ điểm, tao nhớ nhỏ Hoa họ Vũ. Nó là Vũ Thị Hoàng Hòa. Còn anh chàng lớp trưởng lâu cá của tụi mình là Vũ Hoàng Hòa!

Nói xong, Cúc Hương đưa tay vỗ vỗ trán, gật gù:

- Thật tao chưa thấy ai thông minh như... tao! Phải trăm năm mới có một người như vậy!

- Đúng là mèo khen mèo dài đuôi! - Xuyên “xi” một tiếng - Nếu thông minh, mày đã phát hiện ra Phong Khê là Hoàng Hòa ngay từ khi đọc thấy họ tên của nhỏ

Hoa chứ đâu đợi đến giờ này!- Phải đợi chứ mày! - Cúc Hương cười hi hi - Sống là phải biết kiên nhẫn và chờ đợi mà!

Thấy Cúc Hương cứ mãi pha trò, Thực sốt ruột lay vai Xuyên:

- Phong Khê là Hoàng Hòa thật hả mày?

- Ủ, tao đứng bên kia đường, thấy Hoàng Hòa từ nhà nhỏ Hoa đi ra.

- Hoàng Hòa có thấy mày không?

- Không! Tao nấp sau cột điện.

Thực không hỏi nữa Nó chỉ thờ dài lăm bằm:

- Hèn chi anh ta biết tổng hết mọi chuyện xảy ra trong lớp mình!

Cúc Hương hậm hực:

- Đó là một tên đại gian ác! Bây giờ tao mới hiểu tại sao trong những lá thư gửi cho tụi mình, hắn toàn viết bằng kiểu chữ in. Rõ ràng là hắn sợ tụi mình nhận ra nét chữ quen thuộc của hắn...

Đang nói, Cúc Hương bỗng nheo mắt nhìn Xuyên:

- Sao lúc đó mày không chạy ra chặn hắn lại cho hắn xiù chơi?

Xuyên cười:

- Thoạt đầu, tao cũng nghĩ như mày. Nhưng nếu làm như vậy thì “nhệ tội” cho hắn quá. Tao định chờ đến tối mai mới “lật tẩy” hắn. “Lật tẩy” ngay tại nhà hát Hòa Bình.

Cúc Hương trở mắt:- Vậy là kế hoạch trước đây bị hủy bỏ?

- Ủ. - Xuyên gật đầu - Ngày mai tụi mình sẽ đi chung với con Thực, không cần phải đi “xé lẻ” nữa!

- Hay đấy! - Cúc Hương tỏ vẻ thích thú - Ba người đánh một, không chột cũng què! Phải cho hấn biết thế nào là “lẽ độ”!

Nói xong, Cúc Hương đảo mắt nhìn quanh rồi chếp miệng:

- Bữa nay hấn lại tiếp tục nghỉ học nữa rồi!

- Kệ hấn! Đẳng nào thi tới mai hấn cũng tới chỗ hẹn! - Đang nói, chợt nhìn thấy Phán lững thững đi vào, Xuyên liền gọi giật - Phán cùi!

Tiếng kêu vừa thốt ra, Xuyên chợt biết mình lỡ lời, liền đưa tay bịt miệng. Nhưng Phán giả bộ như không để ý đến chuyện Xuyên kêu réo “biệt danh” của mình. Anh chậm rãi bước lại:

- Gì vậy Xuyên?

Xuyên cười giả lả:

- Tôi mai bạn rảnh không?

- Chi vậy? - Đi chơi với tui này.

- Đi đâu vậy?

Xuyên nheo mắt:

- Đi gặp anh chàng Phong Khê. Phán ngạc nhiên:

- Phong Khê?

- Ủ. Tui này đã khám phá ra tông tích của hấn rồi. Hấn học cùng lớp với tui mình.

Phán giật thót:

- Hấn học lớp mình? Ai vậy?

- Bạn đoán thử xem!

Phán nhúm mày nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu:

- Chịu.

- Hoàng Hòa đấy! Hấn có một nhỏ em học ở lớp buổi sáng. Chính con nhỏ này đã đặt thư vào ngăn bàn.

Phán “à” lên một tiếng rồi bất giác đưa mắt nhìn Thục. Anh nhớ trước đây Xuyên từng tuyên bố Phong Khê là “người tình trong mộng” của Thục. Bây giờ con người thật của Phong Khê đã bị phát hiện, anh muốn dò xem thái độ của Thục như thế nào. Nhưng Thục đã vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tránh ánh mắt “hình sự” của anh.

- Sao, bạn đi với tui này không? - Xuyên sốt ruột lên tiếng.

Phán nhìn Xuyên, ngần ngại:

- Tui đi theo làm gì?

- Sao lại đi theo làm gì? - Xuyên nhăn mặt - Bạn là “cố vấn văn chương” của tui này, coi như là “người trong cuộc”. Bạn đi theo để coi tui này “lật mặt nạ” hấn. Tới lúc đó, rùi hấn “quê độ” vác dao rượt tui này, bạn phải ra tay “cứu bồ” chứ!

Phán cười:

- Làm gì có chuyện đó!

- Biết đâu được! Người ta bảo phòng bệnh hơn chữa bệnh mà!

Xuyên đĩnh ninh Phán sẽ nhận lời, nào ngờ anh lại lắc đầu:

- Nhưng tới mai tui không thể đi được.

- Sao vậy?

Phán thở dài:

- Lát nữa tui phải về quê. Bữa nay tui lên trường là để xin phép nghỉ.

Xuyến không nén được tò mò:

- Có chuyện gì mà bạn phải về gấp vậy?

Cúc Hương đứng bên cạnh vọt miệng:

- Ba bạn kêu bạn về quê cưới vợ chứ gì?

Phán chép miệng buồn bã:

- Ba tui vừa mới mất. Tui nhận được điện hồi trưa.

Đang cười cười nói nói, ba cô gái lập tức im bật. Trước nỗi mất mát lớn lao của Phán, Xuyến và Thục tự nhiên cảm thấy lòng mình se lại. Xuyến thương ngày vốn nhanh nhẩu mà lúc này cũng chẳng biết phải nói gì để chia buồn với Phán. Trong bọn, Cúc Hương là áy náy nhất. Nhớ lại câu nói đùa vô ý của mình vừa rồi, Cúc Hương bối rối nhìn Phán:

- Tui xin lỗi bạn nghen!

Phán cười buồn:

- Cúc Hương có lỗi gì đâu!

- Bạn về chừng nào lên? - Thục bỗng buột miệng hỏi, trái hẳn với bản tính e lệ trước nay.

- Tui cũng không biết nữa! - Phán nhìn Thục, không giấu vẻ cảm động - Nhưng có lẽ tui sẽ lên trước ngày liên hoan bé giăng!

Nói xong, Phán quảy quả đi ra. Nhìn dáng anh lùi thui bước lên văn phòng, không hiểu sao Thục lại thấy mắt mình cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chương 11

Tin buồn của Phán khiến nỗi háo hức “lật tẩy” Phong Khê của ba cô gái hơi chùng xuống. Nhưng không vì vậy mà cuộc gặp gỡ ở nhà hát Hòa Bình bị đình lại. Đúng bảy giờ tối thứ bảy, Xuyến, Thục và Cúc Hương đã chễm chệ ngồi trong một quán chè trước công nhà hát.

Hoàng Hòa hẹn 7 giờ 30' nhưng Xuyến khẳng khẳng đòi tới sớm để... chủ động tình hình. Nó hùng hồn thuyết một tràng về “bình pháp”:

- Mình đông, địch ít, mình ở trong tối, địch ở ngoài sáng, mình lấy binh khỏe đối binh mệt, đánh trăm trận chắc chắn thắng trăm lẻ một trận không sai!

Cúc Hương cười khúc khích:

- Theo “thiên ý” của tao, sau khi tốt nghiệp phổ thông, mày thi vô Học viện Quân sự là đúng “hăng khiếu” nhất!

Xuyến cười cười:

- Để rồi coi! Biết đâu đấy!

Trong khi Xuyến và Cúc Hương ngồi đầu lảo, Thục lặng lẽ thả hồn mình bay tạt đâu đâu. Khác với hai bạn, Thục chẳng thấy hào hứng gì về cuộc gặp gỡ tối nay.

Trước đây, khi ngỡ Phong Khê là đám “nữ quái” buổi sáng, Thục đã thấy hụt hẫng. Bây giờ phát hiện ra Phong Khê là Hoàng Hòa, Thục lại càng dửng dưng. Phong Khê trong trí tưởng tượng của Thục là một chàng trai hoàn toàn khác, chứ không đom đóm đáng như Hoàng Hòa. Không hiểu sao, Thục không ưa nổi vẻ chải chuốt, bánh bao của anh chàng lớp trưởng.

Hoàng Hòa bánh trai, con nhà giàu lại học giỏi, mặt nào cũng đáng mùi trên mùi. Nhiều bạn gái trong lớp để ý Hoàng Hòa nhưng anh phớt lờ. Anh chỉ đặc biệt quan tâm đến Thục. Ngồi học, anh cứ liếc qua chỗ Thục. Ngày nào cũng vậy. Đến nỗi Xuyến và Cúc Hương phải trêu Thục “coi chừng mày mòn hết da mặt bây giờ”.

Dĩ nhiên Thực thừa biết Hoàng Hòa có cảm tình với mình. Nhưng không hiểu sao, điều đó lại khiến Thực đâm chột dạ. Mỗi lần Hoàng Hòa nhìn Thực, Thực đều ngoảnh mặt đi. Mà không chỉ trong lớp, bất cứ ở đâu Thực cũng luôn luôn lẩn tránh ánh mắt của anh, cái ánh mắt nửa như thăm dò nửa lại thân nhiên kiêu hãnh.

Ngay cái cách anh viết giấy hẹn Thực đi xem kịch tối nay cũng vậy. Như một sự áp đặt. Anh dúm vào tay Thực một tấm thiệp rồi biến mất tăm, không cần biết Thực có nhận lời hay không. Nếu không có “chỉ đạo” của Xuyên và Cúc Hương thì có lẽ tối nay Thực nhất định nằm lì ở nhà, mặc cho Hoàng Hòa tha hồ mong ngóng.

Càng nghĩ ngợi, Thực càng cảm thấy Hoàng Hòa chẳng giống anh chàng Phong Khê một chút xíu nào. Phong Khê chân thành, khiêm tốn và dễ thương hơn.

Vậy mà rốt cuộc hai người lại là một, thật tréo ngoe! Từ khi phát hiện ra điều đó, Thực cứ bần thần, ngo ngẩn như vừa chia tay một người bạn thân thiết và mỗi lần nghĩ đến, Thực không sao nén được tiếng thở dài.

- Anh chàng Romeo của mày đến rồi kìa! Ngồi đó mà chờ vãn than dài!

Tiếng Cúc Hương đột ngột vang lên khiến Thực như choáng tỉnh. Nó vội vàng nhìn sang bên kia đường:

- Đâu ?

Cả Xuyên cũng dòm dáo dác, miệng hỏi lia:

- Mày có bị không đấy? Hắn đứng đâu sao tao không thấy?Cúc Hương chỉ tay qua nhà hát:

- Hắn đang từ trong bãi gửi xe đi ra kìa!

- À, tao thấy rồi! - Xuyên kêu lên - Chà, chà, bữa nay hò hẹn với tiểu thư nhà mình, anh chàng diện keng ác! Com-lê từ đầu đến chân. Chỉ thiếu “khô mực” đeo toòng teng trước ngực nữa thôi!

Cúc Hương khều Thực:

- Ra đón “người đẹp” đi chứ mày !

- Mày ra đi ! - Thực nhăn nhó.

Cúc Hương quắc mắt:

- Con nhỏ này vô duyên! Hắn hẹn với mày chứ đâu có hẹn với tao !

Thực nài nỉ:

- Thôi, ba đưa cùng ra !

Cúc Hương còn đang chần chừ thì Xuyên đã phán:

- Một đứa ra thôi !

- Thấy chưa! - Cúc Hương nháy mắt với Thực - Con Xuyên đâu có cho tao ra! Chỉ mày mới được cái điểm phúc đó thôi!

Thực ngó Xuyên, giọng giận dỗi:

- Sao hôm trước mày bảo cả ba đứa cùng đi gặp Hoàng Hòa?- Thì ba đứa cùng gặp! - Xuyên nhún vai - Nhưng đó là lát nữa. Còn bây giờ thì một đứa ra gặp hắn thôi!

- Thôi đi đi mà! - Cúc Hương trêu Thực - Chú rể sốt ruột rồi kìa! Mày đâu phải phụ nữ hệ PAL mà ngồi lì ở đây!Thực mắt mày méo xẹo, đang tằn ngằn không biết có nên đứng dậy hay không thì Xuyên thỉnh linh buột miệng:

- Con Thực ngồi đó. Để con Cúc Hương ra.

Lời tuyên bố bất ngờ của Xuyên khiến hai cô bạn đều chần hững. Trong khi Thực thờ phào nhẹ nhõm thì Cúc Hương trở mắt ngó Xuyên:

- Mày có nói lộn không đấy?

- Không hề.- Tao ra gặp Hoàng Hòa ?Xuyên vẫn nghiêm trang:

- Đích thị.

Cúc Hương chớp chớp mắt:

- Tao sẽ dẫn hấn vô rạp hát xem kịch?
- Không! - Xuyên từ tốn - mày sẽ dẫn hấn vô đây !
- Vô đây ? - Cúc Hương ngạc nhiên.

Xuyên vẫn điềm đạm- Ủ. Hấn sẽ “thọ tử” tại đây. Ngay quán chè ngọt ngào này.

Cúc Hương gật gù, tỏ vẻ hiểu ra vấn đề. Nhưng nó vẫn tặc lưỡi phân bì:

- Sao không phải là con Thục? Con Thục ra dẫn hấn vô cũng được vậy ?
- Con Thục không được! - Xuyên lắc đầu - Tiểu thư nhà mình vốn yếu đuối, nó sẽ không lòi được Hoàng Hòa vô đây mà có khi còn bị Hoàng Hòa dụ dỗ đem đi mất. Tốt nhất là làm theo lời ông bà: cần tắc vô ưu!
- Thôi đừng có xỏ nhò chùm ra nữa! - Cúc Hương làu bàu - Thế còn mày ?

Xuyên cười hì hì:

- Tao lại càng không được! Trên trán tao có chữ “coi chừng nguy hiểm”. Có cho vàng, Hoàng Hòa cũng không dám đi theo tao. Hấn sợ tao dẫn hấn đến... đồn công an.

Dù đang bực mình, nghe Xuyên pha trò, Cúc Hương cũng phải phì cười:

- Thôi được rồi! Tụi mày cứ “ngồi mát ăn bát vàng” ở đây, để tao làm Kinh Kha qua sông dụ Địch!

Nói xong, Cúc Hương đứng đĩnh bước ra cửa.

- Qua sông qua biển gì kệ mày, nhưng nhớ coi chừng xe đụng!

Xuyên dạn vói theo nhưng không biết Cúc Hương có nghe thấy hay không. Thục vừa đưa mắt nhìn Xuyên, khi ngoảnh lại, Cúc Hương đã biến mất.

Còn lại hai người, Thục rụt rè hỏi Xuyên:

- Lát nữa sao ?
- Lát nữa tụi mình sẽ “lột da” hấn chứ sao !
- Tao muốn nói chuyện xem kịch kia!

Xuyên khịt mũi:

- Chuyện đó hạ hồi phân giải! Coi cũng được, không cũng được! Vô kịch sắp diễn ra còn hay hơn vô “Tình nghệ sĩ” nhiều!

Nghe Xuyên nói vậy, Thục không hỏi nữa nhưng nó cảm thấy lòng hồi hộp và lo lắng không đâu.

Thục chưa kịp trấn tĩnh, Cúc Hương và Hoàng Hòa đã xuất hiện. Cúc Hương trước, Hoàng Hòa sau, cả hai đang lững thững bước vào trong quán và tiến lại chỗ Xuyên và Thục ngồi.

Thục vừa liếc nhìn ra đã bắt gặp ngay ánh mắt tinh quái của Cúc Hương. Cúc Hương nháy nhó vói Thục, mặt mày rạng rỡ hệt Caesar vừa hạ xong thành La Mã, nụ cười nghịch ngợm lấp lánh trên môi. Hoàng Hòa thập thò phía sau, bộ mặt thiếu não như một tên trộm bị dân phòng tóm gáy, tương phản hẳn với bộ cánh “oách” không thua gì tài tử xi-la-ma.

- Chào các bạn!

Vừa ngồi xuống ghế, Hoàng Hòa vừa lên tiếng, giọng cố làm ra vẻ niềm nở nhưng ánh mắt lại nhìn Thục đầy trách móc. Thục khề rùng mình. Nó cắn chặt môi và vói vể nhìn xuống đất.

Đĩ nhiên nhất cử nhất động của Hoàng Hòa không qua được mắt Xuyên. Nhưng Xuyên vẫn thản nhiên. Nó nhìn Hoàng Hòa, vui vẻ hỏi:

- Gặp tui vói con Cúc Hương ở đây, bạn có bất ngờ không vậy ?

Câu hỏi thẳng thừng của Xuyên làm Hoàng Hòa hơi lúng túng. Nhưng vói bản lĩnh của một lớp trưởng, Hoàng Hòa nhanh chóng lấy lại tinh thần. Anh mỉm cười, hắng giọng:

- Bất ngờ chứ sao không! Tui đâu có biết hai bạn cũng thích xem kịch!

- Vậy bây giờ biết rồi bạn tính sao đây ?

Hoàng Hòa rộng rãi:

- Thì tui mua vé mời hai bạn vào xem luôn chứ sao !

- Bạn nói thật không vậy ?

- Ai mà dám đùa với các bạn!

Thấy giọng lười của Hoàng Hòa có vẻ châm chọc, Cúc Hương không nhìn được, liền vọt miệng:

- Người khác thì không dám nhưng bạn thì dám đấy !

- Sao Cúc Hương lại nói vậy ?

Thấy Hoàng Hòa nhìn mình với vẻ ngây thơ vô tội, Cúc Hương nổi khùng định lên tiếng kể tội đối phương, nhưng Xuyên đã đưa tay ngăn lại:

- Từ từ đã ! Rồi Xuyên quay qua Hoàng Hòa, cười cười hỏi tiếp:

- Bạn mời tui này vô xem kịch mà trong bụng có vui vẻ không đấy ?- Nếu không vui thì tui đâu có mời !

- Bạn nói thật đấy chứ ?

- Tất nhiên là thật.

Xuyên bỗng hừ mũi:- Thật sao khi nãy bạn nhìn con Thục “ghê” thế ?

Hoàng Hòa chột dạ:

- Ghê gì đâu ?

- Vậy mà không ghê! - Xuyên bĩu môi - Bạn nhìn cứ như muốn “ăn tươi nuốt sống” người ta ấy ! Bạn “thù” con Thục về cái tội nó rủ tui với con Cúc Hương đi theo chứ gì!

Lần thứ hai trong vòng mười lăm phút, Hoàng Hòa bị Xuyên điểm trúng “tử huyệt“. Anh đỏ mặt:

- Làm gì có chuyện đó! Xuyên chỉ đoán mò!

Xuyên gật gù, ranh mãnh:

- Có thể chuyện đó tui đoán mò. Nhưng chuyện này chắc là tui đoán trúng.

- Chuyện gì vậy ? - Hoàng Hòa hỏi lại, lần này giọng có vẻ cảnh giác.

Xuyên nheo mắt:

- Bạn có đem mấy trái ổi cho tui này phải không?

Trước câu hỏi trắng trợn của Xuyên, Hoàng Hòa bất giác đưa tay sờ lên túi quần, miệng ấp úng:

- Ồ, ơ, đâu có.

Cúc Hương tiếp luôn:

- Nếu không đem ổi, chắc bạn đem theo xoài ?

- Xoài cũng không! - Hoàng Hòa lộ vẻ bối rối - Nhưng nếu các bạn muốn ăn, lát nữa tui đi mua!

- Thôi, mua chi mất công! - Xuyên tùm tùm - Không có trái cây thì bạn lấy kẹo ra đây cũng được! Chocolate hay bạc hà gì gì đó!

Trong khi Xuyên “tra tấn” Hoàng Hòa thì Cúc Hương và Thục không ngừng quan sát nét mặt của đối phương. Nhưng cả hai chẳng phát hiện ra một sự biến đổi đặc biệt nào. Hoàng Hòa vẫn tỏ vẻ ngơ ngác như vừa từ xứ sở của Mai-ka đáp xuống:

- Các bạn nói gì tui không hiểu. Trong túi tui đâu có cây kẹo nào !

- Thật không đấy ? - Xuyên nhướn mắt.

Hoàng Hòa bắt đầu bực bội:

- Chẳng lẽ các bạn không tin tui ?

Xuyến nhún vai:

- Không phải là không tin. Nhưng tui này thấy lạ.

- Có gì đâu mà lạ ! - Hoàng Hòa liếm môi - Tui có bao giờ bỏ bánh kẹo trong người đâu!

Cúc Hương thỉnh linh chen vào “độp” một phát:

- Thì không bỏ trong người, nhưng bỏ trong ngăn bàn!

Các cô gái trường lần này đối phương sẽ chấm dứt trò vờ vịt, nhưng dường như Hoàng Hòa muốn chứng tỏ không có ai lì hơn mình. Anh nhăn nhó đầy vẻ thành thật:

- Ngăn bàn nào ? Sao bữa nay các bạn nói chuyện nghe khó hiểu quá trời !

Rồi nhìn đồng hồ trên tay, anh hốt hoảng kêu lên:

- Chết, sắp hết giờ bán vé rồi ! Các bạn...

Nhưng Xuyến không để cho Hoàng Hòa nói hết câu. Nó lạnh lùng cắt ngang:

- Bữa nay không xem thì mai mốt xem chứ lo gì! Và lại, bạn đóng kịch hay thấy mò còn xem kịch chi nữa !

- Xuyến nói gì vậy ? - Hoàng Hòa nhìn sững Xuyến - Tui đóng kịch hồi nào ?

Xuyến nhếch mép:

- Bạn bảo bạn không đóng kịch, vậy tui hỏi thật, bạn có biết Vũ Thị Hoàng Hoa là nhân vật nào không?

Trước câu hỏi bất thần của Xuyến, nét mặt Hoàng Hòa bỗng lộ vẻ hoang mang. Anh ngớ ra một lát, rồi chép miệng:

- Dĩ nhiên là biết. Nó là em tui.

Xuyến gật gù:

- Nói chung, bạn cũng không đến nổi kém thành thực lắm! Vậy bạn có biết em bạn học trường nào không?

- Thì trường mình! - Hoàng Hòa đáp, mặt vẫn còn ngơ ngác.

- Trường mình, nhưng lớp mấy ?

- 11A3! Nhưng làm gì bạn hỏi kỹ thế ?

Xuyến chẳng màng đếm xỉa đến thắc mắc của đối phương, tiếp tục hỏi:

- Vậy bạn có biết lớp 11A3 nằm ở đâu không?

Hoàng Hòa liếm môi:

- Thì nằm ở trong... trường mình!

- Bạn đừng có vờ vịt! - Xuyến nhăn mặt - Trong trường mình, nhưng nó nằm ở chỗ nào ?

- Nó nằm ở chỗ nào làm sao tui biết được!

Cúc Hương ngồi ngoài theo dõi cuộc “hỏi đáp khoa học” này giờ, đến đây tức mình không chịu được, liền vọt miệng:

- Nếu bạn không muốn nói thì để tui nói giùm cho! Nó nằm ở ngay lớp mình đấy! Hai lớp học chung một phòng. Buổi chiều tui mình, buổi sáng tui 11A3!

- Tui không biết thật chứ đâu phải giả bộ! - Hoàng Hòa tỏ vẻ bực bội - Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến tui ?

Cúc Hương trợn mắt:

- Sao lại không liên quan? Không những học chung phòng, nhỏ Hoàng Hoa còn ngồi chung bàn với tui này nữa, vậy mà không liên quan hả ?

- Liên quan gì đâu ? - Hoàng Hòa hỏi lại, giọng thật như đếm.

Bộ mặt ngớ ngẩn của anh càng khiến Cúc Hương điên tiết. Nó nghiêng rằng:

- Đến giờ “sinh tử” này mà bạn còn chưa chịu “thú nhận tội lỗi” hả ? Vậy chứ ai viết thư nhờ nhờ Hoàng Hoa bỏ vào ngăn bàn tui này ?

Đến đây Hoàng Hòa có vẻ hiểu ra các cô gái đang muốn đề cập tới chuyện gì. Anh bật kêu lên:

- Trời đất ơi! Hóa ra các bạn nghĩ tui là anh chàng Phong Khê nào đó hả ?

Xuyến cười lạnh lẽo:

- Đoán chắc chứ không phải là nghĩ! Còn ai trồng khoai đất này nữa !

Hoàng Hòa giờ hai tay lên trời:

- Thật là oan hơn oan Thị Kính! Tui có biết Phong Khê là ai đâu !

Cúc Hương cười mũi:

- Bạn không biết nhưng tui này biết! Đó là một anh chàng thiếu dũng cảm, lại ưa cãi chày cãi cối!

Biết Cúc Hương “chửi xỏ” mình nhưng Hoàng Hòa không tìm ra lý lẽ nào để tự biện hộ. Anh thiếu não:

- Tui đã nói là các bạn nhầm rồi ! Tui không phải là Phong Khê !

Cúc Hương cười khẩy:

- Chứ chẳng lẽ anh chàng Phong Khê có cái tật chối leo leo kia lại là em gái bạn?

- Tui không biết! - Hoàng Hòa cười gượng gạo - Để tui về tui hỏi nó ! Nếu quả thật chính nó bày ra cái trò này, tui sẽ “kỷ” nó... lúng sọ!

- Thôi nghe! - Xuyến neho mắt - Mình làm thì mình chịu, đừng có đổ vấy cho người khác!

- Tui... tui...

Hoàng Hòa đỏ mặt ấp úng hai, ba tiếng nhưng rồi biết càng cãi chi càng tỏ lếp vế, anh vội vã khiêu từ và đứng dậy quay lưng đi thẳng một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Chương 12

Còn lại ba người, Cúc Hương ngó Xuyến:

- Hấn ngoan cố ghê hén này ?- Ủ.

- Không hiểu sao hấn lại sợ tui mình dữ vậy! - Cúc Hương tiếp tục, giọng bắn khoăn - Nếu hấn thú nhận hấn là Phong Khê, tui mình đâu có “ăn thịt” hấn!

Ngược lại, mình còn có “cảm tình” với hấn nữa là khác!

- Cảm tình với ai ? - Thực vụt hỏi.

- Với anh chàng Phong Khê của mày chứ với ai!

- Lại xạo đi! - Thực trề môi - Mày với con Xuyến lúc nào cũng hăm he “lột da” người ta mà bây giờ lại bảo có cảm tình!

- Mày ngốc lắm! “Lột da” là một chuyện, còn “cảm tình” là chuyện khác. Hấn nhờ nhờ em nhét thư vào ngăn bàn để cho tui mình vào xiếc, cái tội tày đình đó phải trừng trị đến nơi đến chốn. Nhưng việc hấn cung cấp thực phẩm một cách tận tụy và đều đặn theo yêu cầu của tui mình, chuyện đó mình phải ghi lòng tạc dạ.

Ông bà chẳng bảo “Ăn cây nào rào cây này” là gì!

Thục bật cười:

- Mày đúng là chỉ quan tâm đến mỗi chuyện ăn uống! Hề ai ày ăn, dù chỉ một viên kẹo thôi, cũng khiến mày xúc động và nhớ ơn suốt đời!

Cúc Hương thân nhiên:

- Thì sống có tình nghĩa là phải vậy chứ sao! Tao đâu phải hạng người ăn cháo đá bát!

Thục tính chọc Cúc Hương chơi nhưng thấy đôi phương đối đáp như vậy, nó chỉ biết ngồi ngẩn tò te. Xuyên ngó Thục, cười hi hi:

- Mày nói không lại cái miệng ăn dầu ăn mỡ của con Cúc Hương đâu. Hoàng Hòa còn bị nó bắt nạt thiếu điều vãi mặt, mày ăn thua gì!

- Thôi, đừng nhắc đến hần nữa! - Cúc Hương nhăn mặt - Đồ dám làm mà không dám chịu!

Xuyên thông thả:

- Theo tao, hần không phải không dám chịu. Có điều hần lâm vào thế kẹt.

- Thế kẹt? - Cúc Hương trố mắt. - Ủ! - Xuyên gật đầu - Mày nhớ lúc tặng tụi mình ba trái xoài, hần viết gì không?

Xuyên chưa kịp đáp, Thục đã buột miệng đọc:

Khi chưa biết thì kêu huyền bí

Lúc hay ra giản dị lắm thay

Xoài ngon ba trái trao tay

Mong rằng gặp gỡ sau này có khi

Cúc Hương liếc Thục:

- Chà, cô nương này thuộc thư tình lâu lâu còn hơn thuộc ca dao nữa, Xuyên ơi!

Trong khi Thục đắm thềm thục vào lưng Cúc Hương thì Xuyên chậm rãi giải thích:

- Căn cứ vào bài thơ mà con Thục vừa đọc thì ngay từ lúc đó, hần đã có ý định giáp mặt với tụi mình. Cái câu “mong rằng gặp mặt sau này có khi” đã tố cáo điều đó.

- Vậy sao lúc “gặp gỡ”, hần lại chối bai bãi? - Cúc Hương thắc mắc.

- Đơn giản thôi! - Xuyên nhún vai - Hần không định che giấu sự thật, nhưng hần muốn tự hần nói ra điều đó. Đằng này, hần chưa kịp tiết lộ đã bị tụi mình khám phá ra. Vì vậy, hần “quê”. Đành chối bay chối biến.

Cúc Hương gục gặc đầu:

- Mày có lý! Nhưng chẳng lẽ hần chối tới già? - Cái đó thì tao không biết! Nhưng với những chứng cứ rành rành như vậy, tao nghĩ sớm muộn gì hần cũng phải thú nhận!

Cúc Hương liếc đồng hồ:

- Thôi, tụi mình về đi, khuya rồi! Chuyện đó từ từ tính. Đẳng nào ngày mai tụi mình cũng gặp lại hần. Để xem tối nay anh em hần bàn cách đối phó với tụi mình như thế nào!

Ba cô gái định ninh anh em Hoàng Hòa sẽ “hợp tác” với nhau nghĩ ra một “độc chiêu” nào đó để “gỡ bí”. Nào ngờ chiều hôm sau, Hoàng Hòa vẫn tiếp tục giờ chứng cù. Khi các cô gái vây lại chất vấn, anh cứ lì ra:

- Tui đã nói rồi. Tui không phải là Phong Khê.

Cúc Hương quắc mắt:

- Bạn đã hỏi chuyện em bạn chưa? - Rồi.

- Em bạn bảo sao?

- Nó bảo nó không biết gì hết.

Cúc Hương “hừ” một tiếng:

- Nó nói vậy mà bạn tin được hả? Hoàng Hòa gãi gáy:

- Chứ không tin thì tui biết làm gì?

- Ký cho nó lúng sọ chứ làm gì!

Biết Cúc Hương nhắc lại lời hăm dọa tối hôm qua để trêu mình, Hoàng Hòa thoáng bối rối. Nhưng anh chưa kịp nghĩ ra cách “trả miếng” thì Xuyến đã hừ giọng:

- Bạn không biết, em bạn cũng không biết, vậy ai là người bỏ thư vô ngăn bàn?

Bị quay như dế, Hoàng Hòa đâm quạu:

- Các bạn muốn biết thì đi mà điều tra lấy, sao cứ nhè tui mà hỏi!

- Khỏi cần bạn nhắc! - Xuyến lạnh lùng - Tui tui đã điều tra rồi! Kết quả điều tra cho thấy bạn chính là Phong Khê!

- Trời ơi là trời! - Hoàng Hòa đưa hai tay lên vò đầu - Điều tra vậy mà cũng bày đặt điều tra! Đúng là những thám tử hạng bét!

Xuyến tái mặt:

- Bạn nói ai vậy?

Biết mình lỡ lời nhưng Hoàng Hòa vẫn đồ liều:

- Tui không nói bạn. Tui chỉ nói những ai điều tra bậy bạ kia!

- Chính con Thục điều tra đó! - Cúc Hương đột ngột xen lời - Bạn dám bảo nó là “hạng bét” phải không?

Nghe nhắc đến Thục, mặt Hoàng Hòa đột nhiên biến sắc, anh lúng túng như gà mắc tóc:- Không, không... tui đâu có nói Thục...

Thấy tình hình càng lúc càng trở nên căng thẳng, rồi rầm, mình lại có nguy cơ bị đưa ra làm bia đỡ đạn, Thục vội vã kéo tay Xuyến và Cúc Hương:

- Thôi, tui mình vô lớp đi! Sắp đến giờ học rồi.

Nói xong, không cần biết Xuyến và Cúc Hương có đồng ý hay không, Thục hấp tấp kéo cả hai chạy một lèo, bỏ mặc Hoàng Hòa đang hậm hực đứng trông theo.

Nhưng đâu chỉ có Hoàng Hòa hậm hực, Xuyến và Cúc Hương bụng cũng đang tức anh ách. Vừa đi theo Thục, Cúc Hương vừa làu bàu:

- Thật tao chưa thấy ai “mặt dày” như “sư phụ” Hoàng Hòa này!

Còn Xuyến thì liếc Thục, dài giọng:

- Mà bắt đầu ca bản “thôi là hết chia ly từ đây” đi là vừa! Từ nay đừng có mà tơ tưởng đến Phong Khê Phong Khiếu gì nữa!

Biết hai bạn đang cáu, Thục chẳng nói gì, chỉ cười tủm tỉm cho qua chuyện.

Nỗi ám ức kéo dài đến hai ngày sau. Trong thời gian đó, Hoàng Hòa luôn tìm cách tránh mặt ba cô gái. Tui Xuyến cũng chẳng buồn liếc anh lấy một cái. Hai bên như những người không quen biết. Đến ngày thứ ba, Phán lên. Vừa thấy bóng anh ngoài cửa lớp, Cúc Hương đã chạy vụt ra. Lòng đầy hờn giận, nó đang mong gặp người quen để xả bớt nỗi uất ức. Nhưng mắt vừa chạm miếng vải đen trước ngực Phán, Cúc Hương bỗng thấy đầu mình “nguội” hẫ đi. Nó chợt thấy sự bức dọc của mình so với nỗi mất mát của Phán thật chẳng thấm vào đâu. Và thay vì hung hăng kể tội Hoàng Hòa, giọng nó bỗng trở nên buồn rầu:

- Bạn mới lên hả?

- Ừ, tui mới lên hồi mười giờ sáng.

Cúc Hương định nói vài lời chia buồn nhưng lại thấy câu mình định nói có vẻ khách sáo nên cứ ấp a ấp úng như đang ngâm nẹp dẻo trong mồm. Thấy điệu bộ lóng ngóng của Cúc Hương, Phán đoán ngay ra tâm trạng của người đối diện. Anh cũng chẳng muốn người khác nhắc đến nỗi đau của mình nên hỏi lảng sang chuyện khác:

- Lớp mình mấy bữa nay có gì lạ không?

- Cũng vậy thôi! À, có một chuyện.
- Chuyện gì?
- Chuyện anh chàng Phong Khê đó!

Phán sực nhớ ra:

- À, hôm trước các bạn đi gặp anh ta kết quả ra sao ?Cúc Hương sầm mặt:- Hắn không chịu nhận. Lại còn chê tụi này là thám tử hạng bét. Thật tức muốn nổ đom đóm mắt!

Rồi bằng một giọng tức tưởi, Cúc Hương lần lượt thuật lại những cuộc “đụng độ” với Hoàng Hòa trong mấy ngày qua.

Nghe xong, Phán cười:

- Muốn anh chàng Phong Khê phải “hiện nguyên hình” đâu có khó!
- Không khó ?
- Ủ, có một cách.

Cúc Hương tròn mắt:

- Cách gì vậy ?

Phán thùng thảng:

- Hẹn gặp hắn.
- Hẹn gặp?
- Ủ.

Cúc Hương liếm môi:

- Làm sao hẹn?
- Thì cứ làm như trước nay. Đặt thư trong ngăn bàn. Nói rằng trước lúc chia tay, các bạn muốn gặp mặt hắn một lần.

Cúc Hương gật gù:

- Hay đấy! Để tui hỏi ý kiến con Xuyên!

Sau khi nghe Cúc Hương thuật lại kế hoạch của “thầy dừ” Phán cười, Xuyên tán thành ngay:

- Chắc tụi mình phải làm vậy thôi! Chẳng còn cách nào khác.

Rồi nó giục Cúc Hương:

- Mà soạn “tối hậu thư” đi!
- Ngay bây giờ ?
- Ủ, ngay bây giờ. Còn mấy hôm nữa là nghỉ hè rồi. Nếu trù trù sẽ không kịp.

Cúc Hương lại lưỡng lự:

- Viết “văn xuôi” hay “văn vắn”? Nếu làm thơ, phải kêu Phán cười!
- Khỏi! - Xuyên phẩy tay - Giờ phút này không cần phải “thơ thần“. Cứ viết sao ừ ừ mần, hễ đọc xong hắn phải vừa khóc vừa chạy thực mạng đi kiếm tụi mình.

Cúc Hương không thắc mắc nữa. Nó xích lại góc bàn, lặng lẽ ngồi “sáng tác“.

Thực nãy giờ không nói gì, bỗng nhìn Xuyên bắn khoăn:

- Rồi anh ta không trả lời thì sao?

- Chẳng sao cả! - Xuyên thân nhiên - Đây là một cách kiểm tra. Nếu không dám gặp tội mình, hẳn đích thị là Hoàng Hòa không sai một mảy. Còn nếu không phải là Hoàng Hòa, thế nào hẳn cũng dẫn xác đến!

Nghe Xuyên nói vậy, tự nhiên trong lòng Thục bỗng lóe lên một tia hy vọng. Ủ, biết đâu đấy! Biết đâu Phong Khê không phải là Hoàng Hòa, mà là một người khác. Một người giống như lâu nay Thục vẫn hình dung. Nhưng ý tưởng mới mẻ đó không kéo dài được lâu. Nghĩ đến những sự kiện diễn ra trong thực tế, Thục bắt giác thờ dài. Căn cứ vào mối quan hệ giữa Hoàng Hòa và Hoàng Hoa, Phong Khê không thể là ai khác ngoài anh chàng lớp trưởng hào hoa. Và như vậy cuộc “hẹn hò” của bọn Thục chắc chắn sẽ bất thành. Đúng như Xuyên nói, đã lỡ chối bai bãi mình không phải là Phong Khê thì chẳng có lý nào Hoàng Hòa lại chấp nhận cuộc gặp gỡ này.

Trong khi Thục đang nghĩ vơ nghĩ vẩn thì Cúc Hương đã thảo xong lá thư. Nó đưa cho Xuyên.

- Lâm ly lắm! - Đọc xong Xuyên gật đầu khen - Kiến trong hang mà đọc được lá thư này cũng phải bỏ ra, huống gì Hoàng Hòa! Nhưng mày quên một điều cực

kỳ quan trọng!

- Điều gì? - Cúc Hương ngạc nhiên.

- Ngày giờ và địa điểm.

- Cha mẹ ơi! Chuyện quan trọng vậy mà không hiểu sao tao bỗng quên bồng đi mất!

Vừa kêu lên, Cúc Hương vừa giật tờ giấy trên tay Xuyên. Nó lăm lăm cây viết trên tay:

- Tội mình hẹn gặp hán ở đâu đây?

Xuyên nhún vai:

- Tùy mày “bổ trí”.

Cúc Hương gãi đầu:

- - nhà hát Hòa Bình hén?

- Mày lúc nào cũng đùa được! - Xuyên lâu bàu.

Cúc Hương rút cổ:

- Thôi, hẹn tại quán kem Dạ Lan vậy.

- Cạnh hồ Con Rùa hả? - Xuyên nhướn mắt.

- Ủ, được không? Tội mình sẽ hẹn gặp hán tại đó lúc năm giờ chiều mốt!

- Hỏi con Thục coi! - Xuyên hất hàm.

Nhưng Thục chẳng có ý kiến gì. Nó chỉ buông thông:

- Tùy tội mày!

Trong thâm tâm, Thục không tin lá thư Cúc Hương dày công soạn thảo sẽ được hồi âm. Hoàng Hòa nhất định sẽ không dám gặp mặt bọn Thục, như vậy anh ta chẳng mất công trả lời làm gì.

Nhưng đầu giờ chiều hôm sau, khi Thục hờ hững thò tay vào ngăn bàn, nó bỗng giật bắn người khi chạm phải một mẩu giấy nhỏ gấp tư. - Mở ra coi! - Xuyên và Cúc Hương cùng thảng thốt kêu lên.

Tờ giấy được mở ra. Trong đó chỉ vồn vện có ba chữ: “Mình sẽ đến”.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 13

Cúc Hương tìm gặp Phán củi:

- Năm giờ chiều nay bạn rảnh không?
- Rảnh. Chi vậy?
- Đi với tui này!- Đi đâu?

Cúc Hương nháy mắt:

- Đi gặp anh chàng Phong Khê chứ đi đâu! Kế hoạch của bạn đã thành công rồi. Hôm qua hấn đã gửi thư đồng ý gặp mặt tui này!
- Ồ.
- Khỏi “ồ”. Sao, bạn có đi không?

Như lần trước, Phán lại gãi đầu:

- Tui đi theo làm gì?

Cúc Hương “hử” một tiếng:

- Làm như bạn chẳng có câu nào hay hơn ấy! Lúc nào cũng “tui đi theo làm gì”! Đi theo để “bảo vệ” cho... con Thực chứ làm gì! Cái vụ hẹn gặp này do bạn bày ra chứ đâu phải tui này!

Trước mồm mép dẻo quẹo của Cúc Hương, Phán hết đường từ chối, đành nhe răng cười trừ:

- Ủ, thì đi. Nhưng tui nói trước, tới đó tui ngồi im, không hó hé gì hết à nghe!
- Ai mượn bạn hó hé! - Cúc Hương nghinh mặt - Bạn xía vào có khi lại hỏng bét! Tui này chỉ cần có bạn ngồi bên cạnh đóng vai “ông kẹ” để “hù” Hoàng Hòa thôi!

Phán rụt cổ:

- Hoàng Hòa là lớp trưởng, sức mấy sợ tui!
- Lớp trưởng thì lớp trưởng chứ! - Cúc Hương bĩu môi - Hấn lia khỏi lớp cũng giống như cộp lia khỏi rừng, đâu dám dọa dẫm ai. Giáp mặt con Thực, hấn lại càng run. Lúc đó, bạn ngồi bên cạnh chỉ cần trợn mắt một cái là hấn xiu liền!

Phán phì cười:

- Cúc Hương nói cứ y như thật!- Thật trăm phần trăm chứ không có “y như y nhiên” gì hết!

Phán háng giọng- Rùi Phong Khê không phải là Hoàng Hòa thì sao?

- Lại càng khỏe! - Cúc Hương vung tay - Nếu là người lạ, mình càng dễ bắt nạt!
- Bạn có vẻ khoái bắt nạt người khác? - Phán trêu.
- Chứ sao! Đó là “lẽ sống” của tui mà.

Cúc Hương trả lời tinh quẹo khiến Phán hết đường chọc ghẹo. Anh chỉ biết nhắm mắt xá dài.

Chiều hôm đó, Phán đạp xe theo ba cô gái đến hồ Con Rùa. Những chiếc ghế đá quanh bờ hồ lác đác người ngồi. Những vòi phun không ngừng bắn lên không trung những bông hoa trắng xóa nom thật vui mắt. Cả bọn tập xe vào quán Dạ Lan. Xuyên coi đồng hồ:

- Còn mười lăm phút nữa mới đến giờ. Tui mình có thể kêu kem “chén” thoải mái.
- Ai trả tiền? - Cúc Hương hỏi ngay.

Xuyên nhếch mép:

- Phong Khê! Lát nữa, tao sẽ bắt hấn “xùy” tiền ra!

Thực chớp mắt:

- Rủi anh ta không đến thì sao? - Sao lại không đến! - Xuyên nhún vai - Chính hấn đã nhận lời rồi kia mà!

- Tao chỉ nói rủi chứ bộ!

Xuyên nhìn Phán, cười cười:

- Nếu vậy thì người nhận lãnh “vinh dự” đó là ông bạn vàng của mình đây chứ còn ai.

Cúc Hương khoái chí, xỏ câu tiếng Anh mới học:

- Oh! Great idea!

Mặc cho hai cô gái “tán công”, Phán chỉ ngồi cười cười. Thấy vậy, Cúc Hương “đế” liền:

- Nghe nói được “thế chỗ” Phong Khê, khoái quá ngồi cười tùm tùm hoài hén! Lời nói “ẩn dụ” của Cúc Hương khiến Phán đỏ mặt. Anh giả vờ đưa mắt nhìn ra hồ.

Thục cũng lúng túng không kém. Cũng như Phán, nó làm ra vẻ như đang say sưa ngắm nghía những người đi lại trên đường. Bỗng Thục giật bắn người, hốt hoảng kêu lên:

- Kia!

Xuyên và Cúc Hương nhón nhác quay ra:

- Gì vậy?

- Hoàng Hòa! - Thục đáp, giọng chưa hết thẳng thốt.

Cùng lúc đó, Xuyên và Cúc Hương đã kịp nhìn thấy Hoàng Hòa với chiếc cúp 82 quen thuộc. Anh đang lượn vòng cung quanh bờ hồ, hướng về phía quán Dạ Lan. Xuyên nghe tim mình đập thình thịch. Nó quay lại nhìn Thục và Cúc Hương, khẽ giọng dặn:

- Tụi mày ngồi nhích vô trong một chút đi! Cứ bình tĩnh, để tao đối phó.

Hai cô gái tuân lệnh răm rắp. Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Xuyên, Cúc Hương hiểu rằng cuộc “đụng độ” lần này sẽ căng thẳng hơn những lần trước nhiều.

Lần này yếu tố bất ngờ không còn là lợi thế của bọn Xuyên nữa, Hoàng Hòa đã có thì giờ chuẩn bị. Anh ta sẽ không để cho bọn Xuyên tấn công tới tăm mặt mũi như hôm nào. Chắc chắn anh ta sẽ phản đòn. Với những thứ “vũ khí” gì, chỉ có trời mới biết...

Những ý nghĩ trong đầu Cúc Hương chưa kịp diễn ra hết, chiếc cúp màu xanh của Hoàng Hòa đã trờ tới trước quán.

Nhưng Hoàng Hòa chẳng tỏ vẻ gì muốn ghé vào điểm hẹn. Vẫn không giảm tốc độ, anh thản nhiên lướt qua mặt bọn Xuyên, đảo một vòng rồi chui tọt vào đường Võ Văn Tần, mất hút. Ba cô gái chỉ biết giương mắt ngơ ngác nhìn theo.

- Sao lạ vậy cả? - Cúc Hương hỏi trông trông, giọng ngán ngơ.

- Có gì đâu mà lạ! - Thục đáp, cố giấu một tiếng thở phào nhẹ nhõm - Anh ta không muốn gặp tụi mình thì thôi!

- Nhưng hấn đã bảo là hấn sẽ đến kia mà?

- Thì hấn đã đến! - Xuyên lên tiếng, chậm rãi - Nhưng hấn không muốn ghé vào!

- Nếu vậy thì đến làm gì? - Cúc Hương không nén được bất bình.

Xuyên tặc lưỡi:

- Chỉ vì tụi mình đã tính sai một nước cờ. Vừa nói, Xuyên vừa khẽ đưa mắt nhìn Phán, này giờ đang ngồi im lìm trên ghế theo lệnh của Cúc Hương. Bất gặp tín hiệu của Xuyên, Cúc Hương vỡ lẽ ngay.

Nó gật gù:

- Hóa ra là do Phán cuội! Chính vì thấy anh ta ngồi lù lù ở đây nên Hoàng Hòa bỏ chạy luôn chứ gì!

Giọng của Cúc Hương oang oang, Xuyên muốn ngăn mà không kịp. Phán gượng gạo phân trần:

- Tại bạn rủ tui đi theo chứ bộ!

Sợ Cúc Hương nổi khùng “độp” Phán, Xuyên vội vàng can thiệp:

- Đúng ra, không tại ai trong tội mình cả. Chỉ tại tên Phong Khê “thỏ đế” kia thôi. Một người đàn ông chân chính là một người đàn ông không bao giờ thất hẹn với phụ nữ, dù gặp bất cứ tình huống nào! Nhưng Phong Khê đã hành động một cách thiếu lịch sự. Hắn đã tỏ ra tồi tệ hơn tội mình tưởng! Sau khi “rửa xà” Phong Khê không tiếc lời, Xuyên kết thúc bản cáo trạng bằng một giọng kiên quyết:

- Kể từ giờ phút này, tao tuyên bố “khai tử” nhân vật Phong Khê. Tội mình đừng bao giờ nhắc đến hắn nữa. Cứ coi như không có hắn trên cõi đời này và những chuyện vừa qua chỉ là một giấc mơ...

- Một giấc mơ “ngọt ngào” và chứa nhiều calories! - Cúc Hương xuyết xoa.

Xuyên khẽ lườm Cúc Hương rồi quay sang Thực, tiếp:

- Còn cô tiểu thư nhà này nên bắt đầu tẩy rửa hình ảnh tay Phong Khê mắc toi kia ra khỏi đầu óc là vừa, dù đó là hình ảnh của Hoàng Hòa hay của bất cứ một anh chàng tương tượng nào!

Cúc Hương gật gù tiếp:

- Và “điền vào chỗ trống” bằng hình ảnh của... Phán củi!

“Lời bàn” trắng trợn của Cúc Hương khiến cả Phán lẫn Thực đều đỏ mặt. Thực đập tay lên lưng Cúc Hương:

- Nói bậy nè!

- Bậy gì! - Cúc Hương tròn mắt - Từ khi phát hiện Phong Khê là Hoàng Hòa, tình cảm này bắt đầu rục rịch chuyển hướng, bộ tao đui sao không biết!

Rồi không đợi cho Thực mở miệng chống chế, Cúc Hương nháy mắt với Phán:

- Tui nói vậy, bạn có ý kiến gì không?

Trước câu hỏi ngang phè của Cúc Hương, Phán chẳng biết phải đáp như thế nào, chỉ lắp bắp:

- Ồ, tui... tui...

Cúc Hương gật đầu, ranh mãnh:

- À, ý bạn muốn nói là “tui đồng ý” nhưng xúc động quá nói không ra lời chứ gì! Thôi được rồi, như vậy thì từ ngày mai trở đi, bạn được quyền đi chơi chung với tui này, được quyền làm thơ tặng con Thực tha hồ, mỗi ngày mười bài cũng được, rồi mỗi khi tui này đi ăn đi uống, bạn lại được quyền trả tiền thoải mái...

- Tui... tui không đi với các bạn được đâu! - Phán ấp úng.

- Chà, chà! - Cúc Hương hừ giọng - Vừa nghe nói tới khoản “được quyền trả tiền” đã phát hoảng lên rồi phải không? “Yêu” gì kỳ “dậy”?

- Không phải tại chuyện đó!

- Chứ tại chuyện gì?

Phán chép miệng:

- Ngày mai tui... về quê rồi!

Cúc Hương tròn mắt:

- Về gì về hoài vậy?

- Ủ.

Phán lơ đãng đáp, đầu óc còn mải nghĩ ngợi tận đâu đâu. Cúc Hương nhăn mặt:

- Ủ là sao? Bạn về chừng nào lên?

- Không lên nữa! Lần này tui về luôn! - Giọng Phán buồn buồn.

Lời tiết lộ của Phán khiến ba cô gái sửng sốt:

- Về luôn? Sao vậy?

Phán thở dài:

- Ba tui mất rồi, bây giờ chỉ còn một mình mẹ tui ở nhà. Tui phải ở bên cạnh để trông nom, săn sóc.

- Chứ anh em của bạn đâu? - Xuyên hỏi.

- Tui đâu có anh em. Ba mẹ tui chỉ có mình tui.

Cảnh ngộ của Phán khiến bầu không khí sôi động giữa các cô gái bỗng chốc lặng đi. Cúc Hương chẳng buồn chọc ghẹo Phán nữa. Mà nó băng khuôn mặt:

- Nhưng bạn phải trở lên thi tốt nghiệp chứ?

Phán lắc đầu:

- Chắc tui không thi.

Xuyên kinh ngạc:

- Như vậy bạn cũng không thi đại học luôn?

- Ủ. Tui sẽ kiếm một cái nghề nào đó ở dưới quê.

Phán nói chậm rãi, cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng Thực vẫn cảm nhận được nỗi buồn rầu chất chứa trong từng giọng điệu của anh. Lòng se lại, Thực ngược nhìn anh, ngậm ngùi hỏi:

- Bạn không ở lại thêm vài ngày được sao? Ngày mốt lớp mình liên hoan rồi!

Phán ngạc nhiên khi thấy mắt Thực đỏ hoe. Một nỗi xúc động dạt dào dâng lên trong lòng khiến Phán mừng mừng tủi tủi. Anh rất muốn nói với Thực là anh thêm ở lại biết bao. Anh thêm được chúi đầu vào bài vở ôn thi như các bạn. Anh thêm được đặt chân lên giảng đường đại học, dẫu chỉ một lần thôi. Anh cũng rất muốn nói với Thực là anh luôn ao ước được ở bên cạnh Thực để ngày nào cũng được nhìn thấy Thực. Chỉ nhìn thấy Thực thôi, đối với anh đã là một niềm vui sướng lớn lao rồi. Và nếu Thực muốn, nếu Xuyên và Cúc Hương không trêu chọc, anh sẽ làm thơ tặng Thực, ngàn vạn bài, tới triệu bài, bao nhiêu cũng được.

Anh sẽ không làm thơ cho ai, ngoài Thực. Hàng trăm ý nghĩ quay cuồng trong đầu Phán. Anh muốn nói với Thực bao nhiêu là chuyện. Nhưng anh lại không thể để mẹ ở nhà một mình. Anh phải về bên cạnh mẹ, càng sớm càng tốt. Vì vậy mà rốt cuộc, Phán đã chẳng nói được một lời nào. Anh chỉ cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn Thực và khẽ lắc đầu.

- Bạn cho địa chỉ đi! Mai mốt tui này sẽ viết thư cho bạn! - Xuyên lên tiếng phá tan sự im lặng.

- - dưới tui không có địa chỉ rõ ràng như trên này! - Phán lúng túng - Gửi về xã, dễ thất lạc lắm!

Rồi thấy các cô gái mặt mày tiu nghỉu, Phán vội nói thêm:

- Thôi, để tui ghi địa chỉ của các bạn! Có dịp lên thành phố, tui sẽ ghé thăm.

Đang ỉu xiu như bông hoa héo, Cúc Hương bừng tỉnh liền:

- Ủ, hay đấy!

Rồi nó vội vã xé “rệt” một tờ giấy trong cuốn tập mang theo, miệng liến thoắng:

- Để tui ghi địa chỉ của tui trước. Rồi tới con Xuyên. Con Thực ghi sau cùng. Chứ nếu để ghi con Thực trước, bạn đâu có thèm đọc tới địa chỉ của hai đứa “bạc phước” này!

Câu pha trò của Cúc Hương có làm Thực vui lên đôi chút. Nhưng đến khi nắn nót chép địa chỉ của mình trên tờ giấy Xuyên đưa, tự dưng Thực thấy mắt mình nhòe đi.

Cho đến lúc ấy, Thực vẫn không hiểu nỗi xúc động rung rung của mình xuất xứ từ lòng cảm thương số phận không may của một người bạn hay đó chính là nỗi niềm vương vấn lúc chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14

Mười hai giờ trưa, lớp học đã đông nghẹt người. Những dây kim tuyến nhiều màu vắt lơ lửng ngang trần phòng khiến lớp học rực rỡ hẳn lên. Từng tốp học sinh chia nhau làm nốt những công việc cuối cùng dưới sự “chỉ đạo” của Hoàng Hòa. Tốp lau sàn. Tốp khuôn bàn ghế. Tốp duyệt văn nghệ. Buổi liên hoan cuối năm chưa bắt đầu mà không khí đã nhộn nhịp, huyên náo như hội chợ tết.

Xuyến, Thực và Cúc Hương được phân công trang hoàng bức vách cuối lớp. Những bông hoa giấy đã được cắt sẵn. Cúc Hương đứng dưới đất bôi hồ.

Thực và Xuyến leo lên ghế kiềng chân dán.

- Tiếc quá hén, Xuyến? - Cúc Hương đột ngột lên tiếng.

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện Phán cùi ấy mà! - Cúc Hương chép miệng - Hắn bỏ về làm bữa nay tụi mình mất vui.

- Ừ.

Xuyến đáp, cố làm ra vẻ hồ hững. Nó không muốn nhắc tới Phán cùi, sợ Thực buồn, dù nó không hiểu tại sao Thực lại buồn vì sự ra đi của Phán đến như thế.

Chia tay với một người bạn tốt như Phán, nó cũng buồn. Nhưng nó đâu có “mít ướt” như Thực.

Cúc Hương không hiểu ý Xuyến, nó tiếp tục oang oang:

- Phán cùi kể ra cũng chơi được đấy chứ?

Xuyến lại “ừ” chiều lệ.

Cúc Hương lại xuýt xoa:

- Nếu biết sự thể như vậy, ngay từ đầu năm tụi mình “gã” con Thực cho Phán cùi quách, khỏi Phong Khê Phong Khiếu lôi thôi.

Cúc Hương định ngoác miệng nói tiếp thì Xuyến bỗng “suyt” khê. Từ giữa lớp, Hoàng Hòa đang chậm rãi tiến về phía ba cô gái.

Xuyến và Thực vội vàng nhảy xuống khỏi ghế. Cúc Hương rít qua kẽ răng:

- Chuột lại dẫn xác vào miệng mèo. Lần này mày để tao “trị” hẳn cho, Xuyến!

Cúc Hương nói vừa dứt câu thì Hoàng Hòa cũng vừa trò tới. Nó liền quay ngoắt người lại, giọng lạnh như... cà rem ở trong thùng:

- Đi đâu vậy? - Tụi cần gấp các bạn một chút!

- Hay lắm! - Cúc Hương hừ mũi - Tụi này cũng đang cần gấp bạn đây!

Rồi không để cho Hoàng Hòa kịp nói thêm tiếng nào, Cúc Hương “độp” luôn:

- Bạn thuộc dòng dõi “con ma nhà họ Hứa” phải không?

- Cúc Hương nói gì vậy? - Hoàng Hòa bất giác thối lui một bước.

Cúc Hương sấn tới:

- Nếu không, tại sao hẹn gặp với tụi này, cuối cùng bạn lại “xù”?

- Tụi hẹn gặp các bạn hồi nào? - Hoàng Hòa ngo ngắc.

Cúc Hương hất mặt:

- Vậy chứ chiều hôm kia ai chạy ngang hồ Con Rùa?

Hoàng Hòa nhú mày:

- Chiều hôm kia hả? Ừ, ừ... tui có chạy ngang qua đó...

- Bạn chạy ngang đó chi vậy? - Xuyên vọt hỏi.

Hoàng Hòa bứt tai:

- Thì tui có công chuyện phải đi ngang đó chứ chi! Sao các bạn hỏi gì kỳ cục vậy?

Xuyên khẽ đưa mắt hội ý với Cúc Hương rồi quay nhìn Hoàng Hòa, gằn từng tiếng:

- Nếu vậy thì ai viết giấy cho tui này hẹn sẽ đến hồ Con Rùa gặp mặt?

Xuyên cố làm mặt “ngầu” nhưng bụng vẫn đinh ninh Hoàng Hòa sẽ tiếp tục chối quanh. Không ngờ Xuyên vừa hỏi xong, Hoàng Hòa bỗng sáng mắt lên:

- À, hóa ra anh chàng Phong Khê hẹn với các bạn phải không?

Cúc Hương “xì” một tiếng:

- Chứ còn ai vô đây nữa! Bạn viết giấy cho tui này chẳng lẽ bạn không biết!

- Trời đất, đến bây giờ mà các bạn vẫn nghĩ tui là Phong Khê hả?

Vừa nói, Hoàng Hòa vừa thò tay vào túi áo lôi ra một phong thư chìa trước mặt Xuyên:

- Các bạn đọc lá thư này đi! Thư gửi ấy bạn đó!

Xuyên trở mắt:

- Thư của ai vậy?

- Thì của anh chàng Phong Khê chứ của ai!

Cả ba cô gái lập tức chụm đầu lại. Xuyên nhanh nhẹn bóc phong bì. Một tờ giấy đặc chữ rơi ra.

Sáu con mắt mở lớn, dán vào những nét chữ in quen thuộc:

Mến gửi Xuyên, Thực, Cúc Hương,

Mình đã gửi lời xin lỗi Hoàng Hòa về những oan ức mà anh ta phải chịu trong thời gian qua. Bây giờ đến lượt mình xin lỗi các bạn về những gì đã xảy ra, mặc dù mình không phải là một người thất hứa “tồi tệ” như các bạn đã từng lên án. Buổi hẹn ở quán kem Dạ Lan, mình đã đến, mình đã ở bên cạnh các bạn suốt buổi chiều hôm ấy. Chỉ có điều các bạn không “biết” đó thôi. Bây giờ, khi đã biết mình là ai rồi, hẳn các bạn không đến nỗi ngạc nhiên tại sao trước đây mình viết thư làm quen với Thực, lại dưới một cái tên khác. Bài thơ của mình đăng trên báo Mực Tím dạo nọ thực ra đã tố cáo tình cảm của mình rồi. Nhưng là một người quê mùa, cục mịch (không phải tự nhiên mà bạn bè trong lớp gọi mình là “Phán củ”), mình không đủ can đảm “làm quen” với Thực, cả trò chuyện lẫn thư từ. Người ta thường bảo chim bồ câu là nhịp cầu nối giữa hai người “không ghét” nhau. Nó sẽ mang thư của người con trai đến với người con gái cùng những lời chúc tốt lành.

Nhưng mình không dám. Mình không phải là Romeo. Mình chỉ là Phán củ. Đối với mình, được “trò chuyện” với Thực (và cả với các bạn) qua những mẩu giấy đặt trong ngăn bàn đã là một niềm mơ ước...

Tiết lộ bất ngờ của Phán khiến ba cô gái đờ người vì sững sốt. Không ai có thể tưởng tượng Phong Khê chính là Phán củ. Riêng Thực, những bực bực của anh khiến nó bàng hoàng ngơ ngẩn. Nó không ngờ anh phải “làm quen” với nó một cách “gian nan” như vậy. Mà nó thì có bao giờ trêu chọc gì anh đâu. Chỉ có Cúc Hương thỉnh thoảng cao hứng ngầm ngời “tía em hùng đông đi cây bừa, má em hùng đông đi cây bừa”. Nhưng đó là Cúc Hương, chứ đâu phải Thực.

- Ai đưa bạn lá thư này? - Xuyên hỏi Hoàng Hòa, giọng chưa hết kinh ngạc.

- Em gái tui. Cúc Hương không kèm được thắc mắc:

- Sao Phán củ lại quen với em gái bạn? Hai bên biết nhau lâu rồi phải không?

- Em gái tui lâu nay vẫn học thêm lớp chuyên toán do một nhóm sinh viên phụ trách. Phán củ dạy ở đó! - Hoàng Hòa tặc lưỡi.

- Sao có chuyện kỳ cục vậy? - Có gì đâu mà kỳ cục! - Hoàng Hòa nhún vai - Trong nhóm sinh viên có mấy người cùng quê với Phán. Họ rủ anh ta tham gia. Hồi trước họ là bạn học.

- Đúng rồi mày ơi! - Xuyên đập vai Cúc Hương - Hồi trước Phán củ có nói vì lý do gì đó anh ta phải nghỉ học mấy năm, nếu không anh ta đã là sinh viên rồi!

Hơn nữa anh ta là “cây toán” của lớp mình, kèm cặp tui lớp 11 có gì là khó!

Cúc Hương gật gù. Rồi chột ngắc phắt lên nhìn Hoàng Hòa, nó nheo mắt:

- Như vậy là nhỏ em quý quái của bạn toa rập với Phán củi “qua mặt” bạn dài dài mà bạn cóc biết gì hết phải không?

Hoàng Hòa cười khò lấp:

- Nhưng mà tui đã “ky” nó... lũng sọ rồi!

Cúc Hương hừ mũi nhưng chưa kịp “vặn vẹo” Hoàng Hòa thì Xuyên đã kêu lên:

- À, tao biết rồi, tụi mày ơi!

- Gì vậy? - Cúc Hương hỏi gật.

- Tao biết tại sao anh chàng Phong Khê giả danh kia hay dùng từ “thán phục” rồi! - Xuyên vẫn nói như reo.

Cúc Hương quả là một cô gái thông minh. Nó hiểu ngay:

- Thì ra vậy! Anh chàng muốn nói lá chữ “Thục Phán”. Nhưng còn Phong Khê? Tại sao anh ta lại lấy tên là Phong Khê?

- Điều đó quá dễ hiểu! - Xuyên nhướn mày - Phong Khê chính là nơi đóng đô của An Dương Vương Thục Phán!

Cúc Hương bĩu môi:

- Dễ hiểu sao mày không đoán ra ngay từ đầu mà để Hoàng Hòa bị “hành hạ” toi bời rồi mới nói?

Xuyên cười hi hi:

- Thì tao cũng mới thấy nó dễ hiểu cách đây chừng mấy phút chứ mấy!

Mặc cho hai cô gái cãi nhau, Hoàng Hòa vẫn đứng im, chỉ có đôi mắt ánh lên một niềm vui khó giấu. Cho đến lúc này, anh mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Từ nay, anh sẽ không còn bị các cô gái nghi kỵ và tra tấn nữa. Từ nay, anh sẽ... Hoàng Hòa bồi hồi không dám nghĩ tiếp. Mà khê đưa mắt nhìn Thục, lúc này đang thần thờ như thả tâm trí tận xa xăm.

Không, Thục chẳng nghĩ ngợi gì xa xăm. Thục chỉ hồi tưởng lại những ngày đã qua với bao niềm lưu luyến, một năm học cuối cùng lẫn lộn những buồn vui.

Ngày mai, khi bước ra khỏi mùa hè rực rỡ và hiu quạnh đang đợi chờ, Thục sẽ vĩnh viễn bỏ lại sau lưng mình quãng đời học trò áo trắng. Và trên chặng đường thênh thang sắp tới, mãi mãi sẽ trống vắng một bóng người lặng thầm đi bên cạnh Thục. Phong Khê rồi sẽ chẳng bao giờ là kinh đô của Thục Phán như anh đã một lần mong ước. Phong Khê phải về bên mẹ già khuya sớm trông nom, thay mộng ước sinh viên bằng những ngày lam lũ. Chỉ còn Xuyên, Thục, Cúc Hương và những bạn bè may mắn hơn đi tiếp quãng đường dài. Bài thơ hôm nào Phán viết chột trở về trong tâm trí Thục như một nhắc nhở ngậm ngùi:

Cô em hiền thục

Gặp từ hôm qua

Nhớ từ hôm trước

Thương em nhất nhà...

Nhưng Thục chẳng phải thần thờ lâu. Tiếng pháo đã nổ vang báo hiệu buổi liên hoan bắt đầu. Và tiếng Cúc Hương nói với Hoàng Hòa oang oang bên tai, còn lớn hơn cả tiếng pháo:

- Thôi, bỏ qua những chuyện hiểu lầm từ trước đến nay nhen! Lát nữa liên hoan xong, tụi này sẽ mời bạn đi xem vở “Tình nghệ sĩ” ở nhà hát Hòa Bình, chịu không?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Câu Không Đưa Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.